

เมธัสเดินกลับเข้ามาในมหาวิทยาลัยพร้อมกับยูชัน ส่วนเรื่องการสร้างพระราชวังนั้นมีการขอไปปรึกษาหารือกันแบบส่วนตัวตามประสาพระราช ซึ่งเขาเองก็ไม่เข้าใจว่า การได้ก่อนหรือหลัง มันจะแตกต่างกันอย่างไร

“พี่ครับ เจ้าแท่นกับเสาน้ำมันคืออะไรหรือครับ” เสียงของน้องชายดังขึ้นจากด้านขวา เมธัสหันไปเห็นมือขวาของยูชันชี้ไปยังฐานศิลาทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดสี่ตารางเมตร หนาสามนิ้ว และยังมีเสาศิลาทรงกระบอกขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางสองเมตร ซึ่งแกะสลักลายเถาวัลย์อย่างดีอีกสี่ต้น สูงประมาณยี่สิบเมตร

ชายหนุ่มยิ้มช้าแล้วพาน้องชายไปนั่งกินข้าวเย็นที่ศาลาข้างหอคอยชมรมลูกผู้ชาย “น้องจำเจ้าพวกเหวทูตสะท้านปฐพีกับสะท้านนภาได้ไหม”

“จำได้สิครับ ผมเจอพวกมันทุกเย็นเลย” ยูชันมีสีหน้าหวาดผวาลงพูดเสียงแห้ง “แถมตอนเช้ายังไม่ถึงเจ็ดโมง พวกมันก็ไม่ยอมไป ดูแล้วก็น่ากลัวอยู่เหมือนกันนะครับ”

“นั่นมันอยู่ที่มุมมอง หากเรามองแง่ร้ายก็ดูน่ากลัวไปหมด แต่มองในแง่ดี อะไรๆ มันก็ดีทั้งนั้น” เมธัสดูนาฬิกาที่ปลอกแซนเวท ก่อนจะคลี่ยิ้มช้า “คอยดูให้ดีๆ นะ”

กึ่ง! กึ่ง! มีเสียงฝีเท้าของเหวทูตสะท้านปฐพีดังมาจากหลังแมกไม้ เมื่อมันเดินมาถึงที่หมายก็ยืนประจำตำแหน่งเดิม โดยไม่รู้หรือกว่าตนเองกำลังยืนอยู่บนสิ่งใด

“คราวนี้พวกมันก็จะเป็นเหมือนองค์กรักษ์ของพวกเราแล้วจริงไหม” เขายกมือ

ซ้ายซ้ายไปยังเท้าของเทวทูตสะท้อนปฐพี “เพราะพวกมันต่างยืนในจุดที่พี่ทำฐานเอาไว้
ทั้งนั้น ฮะๆ”

ยูชันเห็นเทวทูตสะท้อนปฐพียืนอยู่บนแท่นและหันหน้าไปยังถนน ช่างคล้ายกับ
ทหารยามที่อยู่หน้าบ้าน ส่วนเทวทูตสะท้อนนากิบินวนสองสามรอบ แล้วร่อนลงไป
เกาะเสาไฟฟ้าที่มีฐานด้านบนกว้างพอให้พวกมันเหยียบ คล้ายเป็นนกยักษ์ที่คอยเฝ้า
เส้นทางเดินให้ตน จึงต้องยืมขากับภาพลักษณ์ของสิ่งน่ากลัวที่เปลี่ยนเป็นตรงกันข้าม
ในช่วงพริบตา จากนั้นสองพี่น้องก็รับประทานมื้อเย็นในศาลาโดยมีทหารยามคอยเฝ้า
จากทั้งสี่ทิศอย่างสบายอารมณ์

หลังจากกินมื้อเย็นเสร็จเมธัสก็ลงเวทกฤดาเจ้านใส่มือขวาของยูชัน “นับแต่นี้
ไป เวลาน้องจะเข้าบ้านต้องวางมือขาลงบนประตูบ้านก่อนนะ ประตูถึงจะเปิด” พอเห็น
น้องชายผงกศีรษะ เขาก็ยิ้มพลงอธิบายต่อ “แต่เวลาที่จะออกมาไม่ต้องห่วงเรื่องพวก
นี้ เพราะประตูมีระบบปิดเอง”

“แล้วเราจะขึ้นไปข้างบนยังไงครับ ผมไม่เห็นว่าจะมีบันไดหรือลิฟต์เวทแบบใน
โรงแรมเลย” ยูชันมองรอบๆ ด้วยสีหน้างุนงง

“นี่แหละคือความสนุกของการมีบ้านอยู่บนที่สูง” เมธัสยิ้มกว้างพร้อมกับใช้
มือขวาตบไหล่ซ้ายน้องชาย “อย่างแรกสุดต้องกระโดดแบบนี้” เขาย่อเข้าทั้งสองข้างเล็กน้อย
แล้วถีบพื้นพาดแหวกอากาศดังฟิ้ว พอร่างพินขอบฐานรองบ้าน เขาก็ยื่นเท้าขวา
ไปเหยียบพื้นชั้นบนสุด ก่อนจะเลื่อนเท้าซ้ายไปอยู่ด้านข้าง จากนั้นค่อยหมุนตัวไปทาง
ขวา สะโพกหันมองลงไปพื้น ก่อนจะตะโกน “ขึ้นมาสิน้องพี่”

ยูชันมองเขาพลงส่ายหน้า ก่อนจะยกสองมือป้องปากพร้อมตะโกน “ผมทำแบบ
ที่ไม่ได้หรอกครับ”

ชายหนุ่มยิ้มพลงก้าวเท้าขวา ทั้งร่างลงไปสู่เบื้องล่าง ก่อนที่ปลายเท้าจะสัมผัส
พื้นเขาก็ใช้พลังเอ็นทลิสชะลอความเร็วลง ทำให้ไม่เกิดเสียงเท้ากระทบพื้นแม้แต่นิดเดียว
เขาหันร่างไปทางซ้าย “พี่ลืมไป ในเมื่อน้องกระโดดไม่ได้ก็ใช้เวทบิน หรือก็ไม่ก็ใช้พลัง
เอ็นทลิสบินไปแบบนี้”

ลึนว่าจ่า เขาก็ลอยตัวขึ้นไปยืนอยู่ที่จุดเดิมอีกครั้ง ทว่าก่อนที่จะจะหันกล่าว
ชักชวน น้องชายที่มีสีหน้าสนใจก็ตะโกนขึ้นมาว่า “พี่ครับ ผมยังไม่มีเวทลอยตัว แถม
พลังเอ็นทลิสของผมก็แค่ขึ้นต้นเองนะครับ”

เมธัสทิ้งร่างลงไปยืนจุดเดิมอีกครั้ง เขากอดดอกพลาญพักหน้า “อิม พี่ลืมนะ เหมือนกัน ในเมื่อเป็นแบบนี้ น้องคงต้องใช้วิธีเดินขึ้นไปข้างบนแบบนี้” เขาลอยตัวไป อยู่ตรงฐานรูปปั้น จากนั้นก็ยื่นสองเท้าสัมผัสรูปปั้น แล้วเริ่มเดินขึ้นไปทางพุดเสียง ระรื้น “เห็นไหมง่ายจะตาย รีบๆ ตามพี่ขึ้นมาสิ”

“ครับพี่ ผมจะรีบไปเดี๋ยวนี้” ยูซันวิ่งมายังฐานของรูปปั้น แล้วกระโดดขึ้นมาให้ ร่างนอนขนานกับพื้น แต่ก่อนที่น้องชายจะก้าวเท้าเดินขึ้นมา ร่างกลับตกลงพื้นดังต๊อบ หนุ่มน้อยกะพริบตาปริบๆ “พี่ครับ พี่ใช้พลังชั้นเซียนบินอยู่หรือเปล่าครับ”

“ปล่อยจิตให้ว่าง ใส่พลังเอ็นทรีลงไปยังใต้ฝ่าเท้า จงรู้สึกเหมือนกับว่าที่ฝ่าเท้า มีมือล่องหนช่วยจับพื้นที่เดินอยู่” เมธัสมองอีกฝ่ายด้วยสายตาจริงจัง “นี่เป็นเคล็ดลับ ในการพัฒนาพลังเอ็นทรีไปสู่ขั้นร่างโลหะ” เขาก้าวลงไปทีละก้าว “เวลาที่เราหลอมโลหะ อยู่ในร่าง เราจะใช้พลังเอ็นทรีที่อยู่ในกายแปรเป็นมือนับร้อยพันช่วยกันฉีกโลหะออก เป็นชิ้นๆ แล้วนำมันมาประกอบใหม่อีกครั้งในรูปทรงที่เราต้องการ” เขาหยุดฝีเท้าพร้อมกับคลีเอ็ม “นี่เท่ากับว่าเอ็นทรีในกายเรามีชีวิตตามที่เรานึกคิดจริงไหม”

ยูซันหลับตาลงครู่หนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นยืนตรง ยกสองมือจับรูปปั้น เพียงชั่วอึดใจ น้องชายก็เงยหน้าขึ้นมาเอ่ยเสียงใส “ทำได้แล้วครับพี่” อีกฝ่ายยกวงให้สองเท้าเหยียบ รูปปั้น แล้วยืนตรงบอกสองมืออย่างร่าเริง “ไม่ยากเลยนี่นา”

“นั่นแหละดีแล้ว ค่อยๆ เดินขึ้นมานะ” เมธัสหมุนร่าง แล้วเดินตัวปลิวขึ้นไปสู่ ด้านบน

“ครับ ผมจะตามไปเดี๋ยวนี้ ฮึบๆ” น้องชายเอ่ยเสียงใส

ฟ้าว!! จู่ๆ ก็มีสายลมแรงกว่าปกติพัดมาจนเขายังต้องมองไปทางขวา จังหวะ นั้นเองก็มีเสียงอุทานดังก่อนจะเกิดเสียงดังต๊อบ

เมธัสหันหลังไปเห็นอีกฝ่ายนอนหงายอยู่กับพื้น “อย่าเสียสมาธิยูซัน เวลาใช้ พลังเอ็นทรี เราต้องตั้งสมาธิเฝ้าจรมันตลอดเวลา คิดซะว่ากำลังร้ายเวทอยู่ก็ได้ มันไม่ ต่างกันเท่าไรหรอก”

“ครับพี่ เดี๋ยวผมจะรีบตามขึ้นไปนะ” ยูซันขานรับ เพียงหลับตาสักสิบวินาที น้องชายที่แสนร่าเริงก็ยกกายขึ้น ยกเท้าขวามาเหยียบรูปปั้น แล้วเริ่มเดินขึ้นมาได้อย่าง ว่องไวด้วยสีหน้าสงบนิ่งราวกับกำลังตั้งสมาธิอยู่ จากนั้นก็เริ่มออกวิ่งขึ้นมาจากใกล้จะ แสงหน้าเขาไป

พี่ชายรู้สึกยินดีจากใจจริง เขายิ้มพลางชมเชย “ทำได้ไม่เลวเลยยูชัน”

น้องชายที่วิ่งแซงเขาไปทางขวาหันหน้ามา “เฮ้ แซงพี่ได้แล้ว...” จู่ๆ ร่างของอีกฝ่ายกลับร่วงลงมา “เหวอ!!”

“อย่าลืมเรื่องสมาธิยูชัน” เมธัสยกมือขวาคว่ำคอเสื้อน้องชายได้ทัน “เอาเป็นว่าคราวนี้พวกเราเดินไปพร้อมกันดีกว่า” เขายกร่างของอีกฝ่ายขึ้นเล็กน้อย “แต่พี่จะให้น้องเดินนำหน้าก็แล้วกัน”

“ครับ เฮะๆ” ยูชันเลื่อนปลายเท้าไปเหยียบรูปปั้น จากนั้นเมธัสก็คอยดูแลน้องชายให้เดินขึ้นไปถึงชั้นบน “บ้านหลังนี้ใหญ่โตมากๆ เลยนะครับพี่ ผมขอเข้าไปดูข้างในก่อนนะ” ยูชันวิ่งไปยังบ้านหลังใหม่อย่างลึบโลด

“เดี๋ยวก่อนลี้ยูชัน น้องลี้มอะไรบางอย่างนะ”

บุรุษผมทองหันกลับมามองด้วยสีหน้าสงสัย “ผมลี้มอะไรหรือครับ”

“นับแต่ขึ้นไปที่นี่คือบ้านของเรา” เขาคลี่ยิ้มพลางเดินไปใช้มือขวายึดศีรษะน้องชาย “แล้วเวลาเรากลับมาถึงบ้านต้องพูดอะไรละ”

ยูชันยิ้มแบ๊ว หันไปมองบ้านพลางยกสองมือป้องปากพร้อมกับตะโกนดังลั่น “ผมกลับมาแล้วครับ!!!”

ท่ามกลางรอยยิ้ม น้ำตาแห่งความปีติยินดีก็ทะลักออกมา ปลอ่ยให้สายลมแห่งรัตติกาลช่วยพัดความเศร้าที่ลุ่มเต็มอกให้จางหายไป

ยามสายวันถัดมา ณ หอคอยกล้วยไม้ขาว

ภายในหอคอยสร้างด้วยหินอ่อนสีขาวนวล ทุกชั้นจะมีกลิ่นหอมของดอกไม้ที่เกิดจากวงจรปรับอากาศซึ่งจะปล่อยกลิ่นหอมที่กำหนดไว้ ส่วนทางขึ้นนั้นมีสองทาง ทางหนึ่งคือบันไดวนขวาซึ่งทำจากโลหะ ตั้งอยู่ด้านซ้ายมือของชั้น ชั้นบันไดกว้างประมาณสามเมตร ต้องออกแรงก้าวขึ้นไปทีละชั้น ทางที่สองคือลิฟต์เพลตซึ่งตั้งอยู่ด้านในสุดของชั้น ทุกครั้งที่ใช้งานต้องใส่ฉลือกเวทเงินระดับ 1 จำนวนหนึ่งก้อน

ชั้นที่หนึ่งของหอคอยกล้วยไม้ขาว จะมีเพียงลิฟต์เพลตกว้างหนึ่งเมตร ยาวสองเมตรให้เลือกโดยสาร ซึ่งจะแบ่งออกเป็นห้าตัว คือ ลิฟต์เพลตสี่รู้งตรงกลางใช้ได้เฉพาะสมาชิกของสถานศึกษา ส่วนลิฟต์เพลตที่เหลืออีกสี่สี่ ไหล่จากซ้ายไปขวาได้แก่สีขาว สีฟ้า สีเงิน และสีทอง จะใช้ในการติดต่อกับสถานศึกษาชั้นปีหนึ่งถึงสี่ตามลำดับ ซึ่ง

แต่ละตัวจะไปหยุดตามระดับของชั้นปี เพื่อมิให้เกิดความล่าช้าในการมาติดต่อกัน และจะได้ตรงไปมอบรายงานให้หัวหน้าชมรมของชั้นปีตนได้เลย

ชั้นที่สองถึงยี่สิบเอ็ดจะถูกแบ่งเป็นสี่ส่วนใหญ่ โดยทุกชั้นปีจะได้รับชั้นใน หอคอยกล้วยไม้ขาวชั้นปีละห้าชั้น แต่จะใช้งานอย่างไรนั้น ผู้อำนวยการวินดีให้กลุ่มประธานชั้นปีนั้นๆ ตัดสินใจเอาเอง ซึ่งตามปกติจะมีการใช้งานในลักษณะดังนี้

ชั้นแรกจะใช้ติดต่อกับบรรดาชมรมในชั้นปีของตน ซึ่งลัพท์เพลตของแต่ละชั้นปีจะหยุดที่ชั้นนี้ ส่วนชั้นถัดๆ ไปจะมีบันไดภายในให้ขึ้นลงเฉพาะสมาชิกสถานศึกษาเท่านั้น ชั้นที่สองใช้เก็บเอกสาร หนังสือรายงาน และของใช้เบ็ดเตล็ด ชั้นที่สามจะเป็นห้องพักผ่อนหย่อนใจ โดยจะมีอโคโลจีคริสตัลที่พอฉายพลังเวทไป 10 ท้องก็จะสามารถสร้างธรรมชาติเสมือนจริงที่สามารถสัมผัสได้โดยตรง

ชั้นที่สี่จะเป็นห้องทำงานของสถานศึกษา มีโพลีคริสตัลที่ใช้ในการประชุมร่วมทั้งสี่ชั้นปีเพื่อติดต่อกับชมรมต่างๆ โดยตรง และติดต่อกายนอกสถาบัน ชั้นสุดท้ายจะเป็นห้องรักษาความปลอดภัย มีวงเวทจำนวนมากฉายภาพทั่วทั้งมหาวิทยาลัย ซึ่งสถานศึกษาทุกชั้นปีจะต้องช่วยกันทำงานอย่างเข้มข้น

ส่วนชั้นดาดฟ้าของหอคอยจะมีกระเช้าเลื่อน ให้สมาชิกสถานศึกษาสามารถเดินทางกลับไปสู่อุทยานสถานศึกษาในเขตที่พักนักศึกษาได้โดยตรง และยังเดินทางต่อไปถึงเมืองลอเรโล โดยจะมีเทวทูตสะท้อนภาคคอยให้บริการลากกระเช้าไปส่งถึงปลายทาง

ณ ชั้นสี่ ของสถานศึกษาชั้นปีสี่

ตอนนี้เมธัสนั่งอยู่ที่โต๊ะหินอ่อนทรงกลมสีขาวเส้นผ่านศูนย์กลางสี่เมตร มีภาพแกะสลักรูปนางเงือกเล่นพิณสีทองอยู่กลางโต๊ะ แก้วหินอ่อนสีขาวบุวมสีขาวทำให้รู้สึกผ่อนคลายเวลาทำงาน ผู้ที่นั่งอยู่ด้านขวาของเขาคือเซซิลสตรีมส์น้ำตาลเข้มที่ยังคงรวบเป็นมวย

ถัดไปคือเซริน่าสาวผมลอนยาวจดเอวสีทองแดงเผ่าแมลงปอ พรียาตีสาวผมสีขาวยาวประป่าเผ่าว้าว ซายะสาวผมเปียเส้นเดียวสีน้ำตาลอมแดงพันรอบคอเผ่างูจงอาง ซีร่าสาวผมขาวยาวจดเอวรวด้วยโบสีขาวเผ่าแมวเร็กดอลล์ คานอนสาวเผ่าปลาโลมา มิโอะสาวผมดำยาวประป่าตัดปลายเผ่ามนุษย์ ธัญญาสาวผมม่วงอ่อนช้อยสั้นมียาวเพียงด้านหน้าลงมาปิดแก้มเผ่าละมั่ง ส่วนด้านซ้ายคืออาร์เรย์สาวผมขาวยาวจดกลางหลัง

ปลายดำเล็กน้อยผ่านกพิราบ

นอกจากเซซิลกับอาร์เรย์สมาชิกคนอื่นล้วนมีสีหน้าขุ่นเคือง แต่พวกเขาก็ยังรักษามารยาทของกุลสตรีโดยแนะนำตัวด้วยเสียงหวานและอากัปกริยาสุภาพ

“ท่านประธานเฟรนด์ม งานของพวกเราแบ่งตามนี้นะคะ” เซซิลหันมายิ้มให้เขาพร้อมเอ่ยต่อด้วยเสียงอ่อนโยน “ทุกวันนี้จันทร์เราจะมีประชุมร่วมทั้งสี่ชั้นปีในช่วงเช้า ช่วงบ่ายจะประชุมภายในชั้นปีของตน ส่วนวันที่เหลือจะทำงานประจำวันทั่วไป”

“ทุกวันพฤหัสบดี ทางส่วนกลางจะมอบภารกิจเฉพาะของสถานศึกษามาให้สภานักศึกษาของแต่ละสถาบัน” เสียงของอาร์เรย์ดังจากด้านซ้ายมือ พอเขาหันไปเธอก็ขยิบตาซ้าย “แต่ละภารกิจจะมอบคะแนนและค่าจ้างที่แตกต่างกัน ซึ่งตั้งแต่วันนี้ไปจนถึงวันอาทิตย์ พวกเราจะบรรจุภารกิจเหล่านั้นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ค่ะ”

“ขอบคุณที่ช่วยแนะนำครับท่านประธานและรองประธาน” เมธัสยิ้มพลางเอนหลังฟังเก้าอี้ตัวใหม่ล่าสุดที่เขาเพิ่งจะสร้างขึ้นมานี้

เนื่องจากห้องทำงานมักจะมีเพียงเก้าอี้คน เมื่อมีคนທີ່ลืบบนเขาปรากฏขึ้น ข้าวของเครื่องใช้ปกติจึงขาดไปโดยปริยาย เขาเลยจำเป็นต้องสร้างขึ้นใหม่ด้วยตนเอง

เซซิลหันไปถามมิโสะหัวหน้าชมรมนันทนาการซึ่งรับหน้าที่จัดตารางงานและตรวจสอบภารกิจต่างๆ ให้พวกพ้อง “มิโสะ ภารกิจของสัปดาห์นี้มีอะไรบ้าง”

มิโสะวางมือซ้ายลงบนโต๊ะ ทำให้เกิดหน้าจอทรงกลมสีขาวขอบเหลืองขนาดแปดสิบเซนติเมตรขึ้นมาหกบานที่กึ่งกลางโต๊ะ แต่ละบานจะมีแผนที่ที่ต้องไปทำภารกิจ รายละเอียดของภารกิจ คะแนนที่ส่วนกลางจะมอบให้ และค่าจ้างหลังจากที่ทำงานสำเร็จ

“ฉันได้ปรึกษากับอาร์เรย์แล้วว่าเราจะแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม” มิโสะอธิบายอย่างคล่องแคล่ว “กลุ่มแรกมีฉัน อาร์เรย์ ธัญญาและเชริน่า ไปทำภารกิจเฝ้าเมืองหลวงของลาเมียร์ในวันเสาร์และอาทิตย์พร้อมกับภารกิจทั่วไปอีกสองอย่าง”

วืง!! พรึบตานั้นขอบหน้าจอสามบานฝั่งซ้ายก็กลายเป็นสีฟ้า

“ส่วนเซซิล ซายะ คานอน และชีร่า ควรจะเดินทางไปปราบพหุพิชย์ที่ออกมารุกรานแถวชายแดน และลงทะเลทางใต้ไปปราบพวกปลาหัวค้อนที่ระรานชาวประมง” มิโสะยกมือขวาชี้ไปยังหน้าจอที่เหลือซึ่งขอบเปลี่ยนเป็นสีแดง “สุดท้ายคือจัดการกับกลุ่มโจรที่ก่อความวุ่นวายแถวหมู่บ้านชายแดน” เธอเลื่อนสองมือไปวางบนตัก ทำให้หน้าจอทั้งหมดหายไป “หากเริ่มต้นออกไปทำงานตั้งแต่ตอนนี้ คาดว่าน่าจะกลับมาทัน

ก่อนเที่ยงคืนวันอาทิตย์นะจ๊ะ”

สาวเผ่าวัวที่รูปร่างดูยาวจนแทบหน้าตาดูไร้เดียงสายกมือซ้ายขึ้นเอ่ยเสียงระรื่น “ส่วนฉันจะรับหน้าที่เฝ้าลอเรโลเองค่ะ”

“ปกติภารกิจจะมีอยู่สองแบบใหญ่ๆ” เสียงของอาร์เรย์ดังจากซ้ายมือ เขาผินหน้าไปมองอีกฝ่ายที่กำลังมีสีหน้าจริงจัง “แบบที่หนึ่ง ภารกิจประเภทต่อสู้ ลงโบราณสถาน ค้นหาสิ่งของในถ้ำอันตราย เราจะมอบหน้าที่นี้ให้ผู้ที่อยู่ในชมรมเอ็นทลี จอมเวท และแพทย์จับกลุ่มสามคนไปทำเป็นกลุ่มหลัก” สาวเผ่านกพิราบหันไปมองคนอื่นรอบโต๊ะ “บางครั้งอาจจะให้คนที่อยู่ในชมรมอื่นไปคอยสนับสนุน”

“อย่างในครั้งนี่ก็ต้องเดินทางอย่างต่อเนื่อง” สตรีเผ่างูจงอาจยกมือซ้ายขึ้น พอวางมือลงบนตักค่อยพูดต่อ “ดิฉันที่อยู่ชมรมภูมิศาสตร์จะรับหน้าที่วิเคราะห์หาเส้นทางที่รวดเร็วปลอดภัยและเตรียมพาหนะที่เหมาะสมมากที่สุดค่ะ”

“ส่วนภารกิจแบบที่สอง ประเภทดูแลสถานที่ ส่งสิ่งของสำคัญ ไปแก้ปัญหาก็ผู้คนในเมือง ซึ่งเป็นภารกิจที่มีอันตรายน้อย” เสียงสุ่มของเซซิลดังจากด้านขวา “คนที่เหลือจากภารกิจแบบที่หนึ่งจะจัดการกันเอง พอทำภารกิจเสร็จ เราก็จะสามารถนำคะแนนที่ได้มาแบ่งให้คนในกลุ่ม”

“ส่วนเงินรางวัลจากภารกิจ ผู้อำนวยการวินดี้ให้เราตัดสินใจกันเอาเองว่าจะเอาเงินนั้นไปทำอะไร” เซริน่าแห่งชมรมการคลังพูดด้วยเสียงสนุกสนาน “จะเอาไปใช้เรื่องส่วนตัวหรือลงเป็นกองคลังส่วนกลางให้มหาวิทยาลัยก็ได้ แต่ถ้าเป็นมหาวิทยาลัยอื่น เงินสามในห้าส่วนจะถูกจัดเข้ากองคลังของมหาวิทยาลัย” นัยน์ตาสีเขียวมรกตของเธอสบกับตาเขา “อีกสองส่วนจะมอบให้นักศึกษาที่ทำงานนั้น”

“मतีส่วนใหญ่ของลอเรโลที่พึงปฏิบัติคือ นำเงินทั้งหมดเข้ากองคลัง” เสียงของอาร์เรย์ดังขึ้นจากซ้ายมือ เธอพูดเสียงสดใส “จากนั้นชมรมการคลังจะรับหน้าที่ดูแลแบ่งสัณปันส่วนเงินกองนี้อย่างมีประสิทธิภาพ...ใช่ไหมเซริน่า”

“ใช่” เซริน่าผงกศีรษะ ก่อนจะพูดอย่างจริงจัง “พวกเราจะนำไปใช้พัฒนามหาวิทยาลัย และเป็นค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดในระหว่างทำภารกิจให้คุ้มค่าที่สุด”

อาเรย์หันมาพูดด้วยเสียงสดใส “แต่ละภารกิจที่รับมาจะใช้เวลาในการทำแตกต่างกัน เราจึงต้องจัดตารางเวลาให้ถูกต้อง เพื่อทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีที่สุดค่ะท่านประธานแฟนธ่อม”

“ขอบคุณที่ช่วยอธิบายครับท่านรองประธาน” เมธัสยอมรับว่าระบบชมรมของลอเรไลน์นั้นมีความคล่องตัวดีจริงๆ

‘ที่แท้เพื่อให้แต่ละคนสามารถทำงานของตนได้อย่างสมบูรณ์แบบ เลยกแยกบุคคลไปทำงานเฉพาะอย่างตั้งแต่เข้ามาที่แรก มิน่าทำไมถึงให้นักศึกษาริหารงานกันเอง แปลว่าวินดี้ก็เจ็ยกว่าเราอีกนั่นหว่า มารับตำแหน่งแล้วนั่งกินนอนกิน...’

จู่ๆ อาร์เรย์ก็ยื่นมือมาจับต้นแขนซ้ายเขา อีกฝ่ายขยิบตาซ้ายอย่างขี้น “เรียกชื่อพี่เฉยๆ ก็ได้นะ ยังไงตอนนี้น่าท่านประธานแพนธ่อมก็ถือว่ามีตำแหน่งเหนือกว่าพี่แล้ว” เธอชักมือขวากลับไปจิ้มแก้มขวาของตน “แต่อย่าลงท้ายด้วยคนน่ารัก หรือสุดสวยก็แล้วกัน ฮีๆ”

“เวลาทำงานอย่าพูดเล่นสิอาร์เรย์” เซซิลดู

“ค่ะ ท่านประธานเซซิล ฉันจะไม่พูดเล่นอีกแล้วค่ะ” แม้ปากจะกล่าวแบบนี้ ทว่าแววดากลับตื้นระริกคล้ายเพิ่งจะคิดแผนการร้ายสำเร็จอีกแผน

ก็อ๊กๆ มีเสียงเคาะโต๊ะดังขึ้นเบาๆ พอเขามองไปยังต้นเสียงก็เห็นมิโฮะกำลังจับจ้องเขา มือขวาที่กำลังขยำงตรงขอบโต๊ะ

“ดิฉันอยากทราบว่าท่านประธานจะทำงานกับกลุ่มใดคะ กลุ่มดิฉันหรือกลุ่มเซซิล” เธอแบมือขวาวางทาบโต๊ะ ทำให้เกิดหน้าจอเวทขอบสีทองขึ้นมาสองบาน “ฉันจะได้จดลงในตารางเวลาและจองที่พักให้ถูกจำนวนคนค่ะ”

‘อืม เรื่องลุยกับจัดการพวกสัตว์อสูรไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเรา’ เมธัสคิดหนัก ‘แต่ถ้าไม่ทำงานประเภทเกี่ยวกับเมือง โอกาสที่จะได้พบปะคนใหญ่คนโตก็จะลดน้อยลง’

ขณะที่กำลังคิดตัวเลือกที่ดีที่สุด ตรงกลางโต๊ะพลันปรากฏวงเวทขอบสีเงินลอยขึ้นมา เผยให้เห็นใบหน้าที่ดูเคร่งเครียดของโดโรธี

เซซิลถามทันควัน “รองผู้อำนวยการโดโรธีมีธุระด่วนหรือคะ”

พอโดโรธีพยักหน้า วงเวทของเธอก็ลอยมาอยู่เบื้องหน้าเขา “ท่านอาร์คบิชอปเคอร์คอมปานีคะ ทางส่วนกลางได้มอบงานด่วนให้ท่านค่ะ” เธอพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “โปรดไปที่เขตอาคารรับรองภายในสิบห้านาที เพราะเครื่องบินขนส่งของทางส่วนกลางจะมารับท่านไปทำภารกิจพิเศษค่ะ”

“เอ๊ะ!! ส่วนกลางมอบภารกิจเฉพาะบุคคลเร็วแบบนี้เลยหรอ” อาร์เรย์เอ่ยด้วย

ความตกใจ

เมธัสลอบเหน้อยใจ “นี่เราจะมีโอกาสได้อยู่ติดบ้านถึงเดือนบั้งไหมเนี่ย ช่างวุ่นวายจริงๆ เฮ้อ...”

ตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยเวลทอเรโล ในขณะที่ยังเป็นนักศึกษา ทุกคนจะต้องทิ้งยศถาบรรดาศักดิ์เอาไว้เบื้องนอก ห้ามมิให้ใช้ฐานะหรือชาติกำเนิดในการข่มขู่หรือบังคับนักศึกษาเข้าร่วมสถาบันเรียกชื่อยศหรือตำแหน่งของตน เว้นแต่อีกฝ่ายจะเต็มใจเรียกเพื่อเป็นการให้เกียรติ ดังนั้นพวกอาร์เรย์จึงสามารถเรียกชื่อแฟนพร้อมได้ตามใจชอบ

ทว่าบรรดาคณาจารย์จะไม่อยู่ในกฎนี้ จึงต้องสำรวจและเคร่งครัดกับขนบธรรมเนียม ทำให้โดโรธีต้องรักษามารยาทกับแฟนพร้อม

ฟ้าว!! เครื่องบินลำเดิมมาจอดรอรับเขาที่ลานกว้างของเขตอาคารรับรอง แต่กลุ่มคนที่มายืนส่งกลับมีสีหน้าแตกต่างจากครั้งก่อนเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกลุ่มสามราชาที่ยืนอยู่ด้านหน้าเขา

“ซ้ำๆ ข้ารู้สึกยินดียิ่งนักที่ท่านอาร์คบิวเดอร์คอมปานีมีเวลาว่างไปสร้างพระราชวังเดอะเกรทคิงออฟนาร์ซิสเซย์ให้ข้าในวันนี้” ใบหน้าของฮากันนำอาบไปด้วยรอยยิ้มแห่งความผาสุก

“ท่านฮากันนำ ไหนเมื่อวานตอนเย็นเราตกลงกันว่า ตารางเวลาก่อสร้างควรจะถูกจัดไปตามผลการแข่งขันการเดียนออฟคิงตอนสิ้นเดือนนี้” ถึงศิริวรรณจะฉีกยิ้มกว้างแต่นัยน์ตาทอแวเปียมด้วยโศก

“หลานฮากันนำ บัวว่าความจำไม่ค่อยดี โฉนดหลานถึงได้ลืมนัดหมายของพวกเราได้ลงคอ หรือนี่คือความในใจของเจ้า” ซอร์นยูนยังคงใช้สัมผัสอ่อนนุ่มของผู้ชราที่เปี่ยมไมตรี ทว่ามือขวาที่บีบหัวไม้เท้าทองคำฝั่งเพชรนั้น แทบจะขยำมันจนเปลี่ยนรูปร่างแล้ว

เมธัสต้องลอบกลืนน้ำลายกับการปะทะคารมที่คุกรุ่นจนเหมือนจะเกิดสงคราม ‘สรุปฮากันนำเป็นพวกเล่นไม่เชื่อ พลิกกระดานทุกวินาทีเลยใช่ไหมเนี่ย’

“อ้าว! เหตุใดท่านทั้งสองถึงกล่าวเยี่ยงนี้” ฮากันนำมีสีหน้าตกตะลึง “ข้ายังคงทำตามสัญญาเรื่องการจัดตารางเวลาที่เหมาะสมกับการก่อสร้างนะ” ราชาเหยี่ยวมีสีหน้า

เสียใจ “แต่บังเอิญเมื่อคืนข้าบอกภรรยาเรื่องนี้ แล้วนางดันเกิดสนใจจะสร้างวังหลังใหม่ เพื่อต้อนรับชีวิตใหม่ที่จจะลืมหืมตาดูโลกในเดือนหน้า” อีกฝ่ายฉีกยิ้มกว้างพร้อมกับหันไปมองสองราชา “ฉะนั้นเรามีอาจจะเอาเรื่องนี้กับเรื่องนั้นมาเชื่อมโยงกันผิดๆ นะ คนฟังเขาไม่ปลื้มหรอก หึๆ”

คีร์วรรณกับซอร์นยูนต่างลอบร้อง ‘ช่างร้ายกาจยิ่งนัก’ ในใจถึงสามครั้งติดกัน เพราะในเมื่อการสร้างพระราชวังใหม่หลังนี้ ทำไปเพื่อเอาใจภรรยาของฮากันน่าที่ใกล้ถึงกำหนดคลอด พวกเขาก็ยากที่จะคัดค้านได้อีก

เมื่อวานตอนที่ทำข้อตกลงกัน พวกเขาเน้นเพียงชื่อของตัวเอง มิได้อ้างไปถึงบุคคลภายนอก ถึงตอนนี้จะอยากอ้างบ้าง แต่มันก็สายไปแล้ว เพราะภารกิจที่ส่วนกลางส่งไปให้แฟนธ่อม ได้กลายเป็นข้อสัญญาที่แฟนธ่อมจะต้องทำให้เสร็จในเวลาเพียงสามสัปดาห์ พวกเขาจึงไม่สามารถขัดขวางภารกิจของแฟนธ่อมได้อีก เพราะทรัพย์สินของพวกเขาไม่ได้เสียหายโดยตรงจากภารกิจนี้

คีร์วรรณฉีกยิ้มกว้างยิ่งกว่าเดิม “ที่แท้ในเมื่อเรื่องมันเป็นแบบนี้ เราก็คายที่จะรังตัวท่านทั้งสองให้เวลาผ่านไปอย่างไร้ค่า” ราชาแพะเลื่อนมือขวาตบไหล่ซ้ายของราชาเหยี่ยว “ขอให้เห็นทางโดยสวัสดิภาพ และขอให้พระราชวังใหม่แข็งแกร่งและมั่นคงเยี่ยงความซื่อตรงของท่านฮากันน่านะ”

ซอร์นยูนที่ยืนอยู่ด้านซ้ายสุดพุดเสริม “หากเป็นเช่นนั้นจริงคงประเสริฐยิ่งนักหุๆ”

สามราชาต่างสบตากันด้วยรอยยิ้ม แต่บรรยากาศกลับหนักอึ้ง ราวกับว่าที่นี่คือใจกลางมหาสมุทรครั้งสุดท้ายของโลกที่มีปาน

เมธัสไม่สนใจสามราชาที่จ้องหน้ากันไปหัวเราะกันไปจนชวนชวนลูกขนพอง เขาเดินถอยหลังไปวางมือขวาบนไหล่ซ้ายของน้องชาย “ยูชันต้องฝึกขึ้นบ้านตามที่พักสอนให้ได้ทั้งหมดนะ”

น้องชายขานรับอย่างหนักแน่น “ครับพี่ ผมจะต้องทำให้ได้ครับ”

ชายหนุ่มฉีกยิ้มกว้าง แล้วค่อยๆ กลับหลังหันไปมองโดโรธิ์กับกลุ่มสภานักศึกษาชั้นปีที่สามยื่นส่ง “ไว้มเสร็จธุระแล้วจะชื่อของมาฝากนะครับ ไม่ทราบว่าพวกคุณพี่ชอบอะไรเป็นพิเศษไหมครับ”

อาร์เรย์กอดอกด้วยแขนซ้าย วางศอกขวาไว้ที่หลังมือซ้าย ใช้นิ้วชี้มือขวาแตะที่

ริมฝีปากอันอวบอิม พลังตอบเขา “อืม...พี่ขอเป็นชุดราตรีหรูๆ ลักตัว กับเครื่องประดับที่เข้ากับเสื้อ ไม่ก็เป็นน้ำหอมกลิ่นใหม่จากร้านปรีนเซสออฟการ์ดูว์ก็ได้”

เซซิลกับโดโรธีต่างสะดุ้งเล็กน้อย เมื่อเห็นอาร์เรย์หลิวตามอง พวกเธอก็รีบปัดหน้าไม่สนใจ

“หือ เธอรู้ได้ยังไงว่าเราซื้ออะไรมาฝากโดโรธีกับเซซิล ผู้หญิงคนนี้หุตาไวดีแท้”
เมื่อสามพระราชเลิกล้มหัวเราะใส่กัน พวกเขายังได้ขึ้นเครื่องเดินทางกลับไปยังเมืองลินวอลอีกครั้ง

พอเครื่องบินทะยานไปไกลสุดสายตา ยูซันก็หันหลังเตรียมตัวจะกลับไปยังบ้านที่พี่ชายสร้างให้

“ที่ประธานแพนร้อมพูดกับน้องเมื่อกี้หมายถึงอะไรหรือ” เสียงของรุ่นพี่เซซิลดังขึ้นจากด้านหลัง

ยูซันหันไปตอบอย่างไม่ขบคิด “ก็แค่วิธีขึ้นบ้านเท่านั้นครับรุ่นพี่เซซิล”

“เออ!! ขึ้นบ้านหรือ” อาร์เรย์เอ่ยพลาถยืมละไม “สาธิตให้พี่ดูหน่อยสิจ๊ะ”

หนุ่มใสซื่อไม่คิดว่าการขึ้นบ้านจะเป็นความลับอันใด เลยผงกศีรษะ “ได้สิครับตามผมมาเลย”

ตอนนั้นตรงฐานรองตัวบ้านทรงกระโถนที่รูปปั้นแพนร้อมถือเอาไว้ นั่นมีของสามสิ่งถูกห้อยหรือปักจากตัวฐานลงมาถึงพื้นดินห่างกันเพียงสองเมตร ด้านขวาสุดคือท่อเหล็กหนาหนึ่งนิ้วหนึ่งเส้น กึ่งกลางเป็นเชือกสีขาวหนาครึ่งนิ้วซึ่งยึดเอาไว้ด้วยแผ่นเหล็กทรงกลมรัศมีประมาณสามสิบเซนติเมตรหนาสองนิ้ว ส่วนด้านซ้ายสุดเป็นเพียงเส้นด้ายสีทองหนึ่งเส้น ที่มีกระดิ่งร้อยไว้หนึ่งอันทุกหนึ่งเมตร ที่ปลายด้ายมีกระดิ่งอีกพวงหนึ่งห้อยอยู่เหนือพื้นประมาณครึ่งเมตร

อาร์เรย์เดินไปใช้มือขวาเขย่าท่อเหล็ก “ท่อเหล็กเส้นนี้คงไม่ใช่ฐานช่วยยันกระโถนใบนี้ใช่ไหมยูซัน”

ชายหนุ่มหันไปเอ่ยเสียงใส “ไม่ใช่ครับรุ่นพี่อาร์เรย์ มันเป็นทางเดินขึ้นไปข้างบนครับ”

“เอ...หมายความว่าอะไรหรือ” รุ่นพี่สาวเอียงศีรษะไปทางขวา

“พี่ชายบอกว่า การควบคุมพลังเอ็นทรีที่ติดจะต้องเรียงร้อยพลังให้อยู่ในจุดเดียว” ยูซันเดินไปยังท่อเหล็ก ยกเท้าขวาเหยียบท่อเหล็กพร้อมกับพูดเสียงเนิบนาบ “เราไม่รู้

หรือว่าพื้นที่เราเหยียบอยู่นั้นจะแข็งแกร่งหรือมั่นคงเพียงใด ฉะนั้นจะต้องขับพลังให้รวมอยู่ที่จุดเดียว” ชายหนุ่มเริ่มก้าวขึ้นไปตามท่อเหล็กอย่างมั่นคง “ต่อให้ยืนอยู่บนกิ่งไม้ที่เล็กเท่าเข็ม ก็ต้องทรงตัวได้เหมือนเหยียบพื้นศิลาใหญ่โต”

พอเดินไปได้สูงสิบกว่าเมตร ยูซันก็หมุนตัวกลับลงมาเบื้องล่าง “เฮ้อ! แบบนี้มันใช้สมาธิเยอะเกินไปจริงๆ” ชายหนุ่มหันไปมองพวกเซซิล “พวกคุณพี่จะลองหน่อยไหมครับ”

ในที่แห่งนี้ นอกจากเซซิลที่มีพลังเอ็นทลีสู่ถึงชั้นร่างเขียนปฐพีก็ไม่มีใครสูงเกินชั้นร่างนาโลหะ เพราะส่วนใหญ่จะเน้นใช้พลังเวทเสียมากกว่า เนื่องจากมีฝ่ายชมรมเอ็นทลีสเป็นผู้ฝึกใช้พลังเอ็นทลีสอยู่แล้ว

ในการทำการกิจนั้น หากเป็นสถาบันอื่นอาจจะจับกลุ่มไปทำงานที่ละทำถึงยี่สิบคน ทว่ามหาวิทยาลัยเวทอเรโลเน้นจับกลุ่มครั้งละสามคนเท่านั้น โดยใช้ผู้สังกัดชมรมเอ็นทลีสเป็นคนตั้งรับ ผู้สังกัดชมรมจอมเวทเป็นคนโจมตี ส่วนผู้สังกัดชมรมแพทย์จะเน้นรักษาพยาบาล ซึ่งเป็นรูปแบบที่ผู้อำนวยการวินดีเห็นว่าเหมาะสมที่สุด

ส่วนจะมีคนอื่นเพิ่มเติมหรือไม่ ก็ให้จัดไปตามความเหมาะสมของภารกิจ ทว่าโดยส่วนใหญ่แล้วจะจบลงที่สามคนเป็นประจำ ยิ่งเป็นการแสดงให้เห็นให้ผู้คนยอมรับถึงศักยภาพของนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเวทอเรโล แต่ด้วยกลยุทธ์นี้ ในกลุ่มเก้าคนผู้ที่เชี่ยวชาญการใช้พลังเอ็นทลีสที่สุดจึงต้องเป็นคนจากชมรมเอ็นทลีส

พวกอาร์เรย์ที่สังกัดชมรมอื่นไม่อยากจะแสดงความอ่อนด้อยของตนต่อหน้ารุ่นน้อง จึงพากันมองไปยังเซซิล

เซซิลขบคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถามรุ่นน้อง “แล้วเชือกกับเส้นด้ายนี้มันคืออะไรหรือยูซัน” เธอสันนิษฐานจากประสบการณ์ “หรือว่าจะใช้เชือกในการเพิ่มแรง ส่วนด้ายกับกระดิ่งเป็นเพียงของประดับให้มีเสียงดังกรู๊งกริ๊งเท่านั้น”

ยูซันส่ายหน้าถึรัว “ไม่ใช่ครับรุ่นพี่เซซิล ทั้งสองอย่างนี้ล้วนเป็นทางเดินทั้งนั้นครับ”

พวกเซซิลต้องสะดุ้งโหยง ทั้งหมดหันไปมองเชือกกับเส้นด้ายอันแสนบอบบางดูแล้วไม่น่าจะใช้เดินได้แม้แต่หน่อย

“พี่ชายบอกว่า หากบรรลุพลังเอ็นทลีสถึงชั้นร่างสรรพพลังจะสามารถเดินบนเชือกที่สั่นไหวไปมา” ยูซันเดินไปชี้มือขวาจับเชือกแกว่งไปซ้ายที่ขวาที่ “มันจะเหมือนเวลาที่

เราต้องลึบพื้นทรายหรือยืนอยู่บนเรือที่โคลงเคลง” จากนั้นชายหนุ่มก็ขยับไปด้านขวา ใช้มือขวาจับเส้นด้ายอย่างทะนุถนอม “พอพัฒนาพลังเอ็นทลีไปจนถึงขั้นเซียนวารีก็จะสามารถเหยียบใบไม้หรือผืนน้ำที่มีมวลน้อย โดยต้องเรียงร้อยพลังเอ็นทลีให้หุ้มมวลไม่เปลือยไปทำลายเส้นด้าย”

“แล้วกระดิ่งพวกนั้นล่ะ มีเอาไว้ประดับหรือจ๊ะ” อาร์เรย์ถามอย่างสงสัย

“อ้อ นี่เป็นตัวอย่างที่ผมสามารถคุมพลังให้ด้ายและกระดิ่งทั้งหมดหยุดนิ่งได้หรือยัง” ยูซันยิ้มกว้าง “พี่ชายบอกว่าถ้าผมสามารถเดินโดยที่เส้นด้ายไม่ขาดและไร้เสียงกระดิ่ง แปลว่าผมใกล้บรรลุพลังร่างเขียนเหยียบเมฆแล้ว” ชายหนุ่มปล่อยมือขวา แล้วเงยหน้าขึ้นไปด้านบน “หลังจากนั้นผมก็จะเหยียบอากาศขึ้นบ้านได้โดยไม่ต้องใช้ตัวช่วยพวกนี้อีกต่อไปครับ”

วิธีฝึกขึ้นบ้านตามแบบฉบับแฟนท่อมนี้ เป็นการพิสูจน์ถึงพลังเอ็นทลีของผู้ที่มาเยี่ยมเยียนได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังใช้ฝึกฝนได้จริงอย่างไม่ต้องสงสัย

อาร์เรย์มีสีหน้างุนงง “แล้วถ้าเกิดช่วงที่แฟนท่อมไม่อยู่ที่มหาวิทยาลัยแบบวันนี้ เจ้าเส้นด้ายหรือเชือกเกิดขาด น้องจะเอาอะไรฝึกละจ๊ะ”

“ผมก็เอาของสำรองใส่แทน แค่นี้ก็ฝึกต่อได้แล้วครับ” ชายหนุ่มวิ่งไปยังรูปปั้นแฟนท่อม แล้ววิ่งขึ้นไปจุดกำลังวิ่งอยู่บนที่ราบ แต่อยู่ๆ ก็หยุดลงพร้อมกับหันมาตะโกน “รุ่นพี่ครับ จะไปเยี่ยมชมข้างบนหน่อยไหมครับ ส่วนด้านบนที่พี่ชายปลุกเมื่อเช้านี้สวยมากๆ เลยนะครับ”

“ได้เลยจ๊ะ” อาร์เรย์ชูมือขวาโบกไปมา “แต่เรามาแข่งกันไหมว่า ระหว่างน้องที่วิ่งด้วยพลังเอ็นทลีกับพี่ที่ใช้พลังเวท แบบไหนจะเร็วกว่ากัน ข้าแต่เทพวายุโปรดมอบพลังของท่านให้ข้าได้เร่งระบำในท้องนาด้วยเถิด”

วิ่ง!! ทันใดนั้นที่ได้เท้าของอาร์เรย์ปล้นปรากฏวงเวทสีฟ้าอ่อน แล้วร่างของเธอก็พุ่งขึ้นสู่ด้านบนโดยไม่รอยูซัน ทำเอาชายหนุ่มต้องรีบวิ่งตามอย่างสุดกำลัง

จังหวะเดียวกันนั้นเองเซซิลก็ทดลองเหยียบท่อเหล็ก เพื่อเดินขึ้นข้างบน ทว่าเพียงเท้าซ้ายสัมผัสโดน ท่อเหล็กก็ถึงกับโค้งงอเกิดเสียงดังเคร้ง เธอต้องรีบชักเท้าออกพร้อมกับเลื่อนสองมือไปซ่อมแซมให้มันกลับคืนสู่สภาพเดิม

“เซซิลเธอคิดจะลองดูจริงๆ จังหรือ” ซายะโพล่งขึ้น “เท่าที่ฉันฟังจากปากของยูซันมา นี่มันเป็นการฝึกใช้พลังเอ็นทลีแบบสายอ่อน พวกเราที่ฝึกสายแข็งมาคงทำ

ไม่ได้ง่ายๆ หรือ” สตรีเผ่าจงอาจพูดชักชวน “ใช้เวทมนตร์ที่เกี่ยวกับเท้าลัภพ แล้วเดินขึ้นไปยังจะง่ายกว่าอีกนะ”

“ฉันเข้าใจดี แต่การใช้เวทพวกนั้นจะก่อให้เกิดแสง และเสียเวลาท่องมนตร์” เซซิลหันไปແຈແຈ “เพื่อให้ใช้เวทประเภทสลักวิญญาณ ก็ยังต้องจ่ายพลังเวทมากกว่าปกติอีกหลายเท่าตัว” เธอมองไปยังอุปกรณ์สามอย่างที่ใช้ในการฝึก “แต่ถ้าเราสามารถ ใช้พลังเอ็นทรีในการเดินได้จริงๆ เราจะลดการสูญเสียที่ไม่จำเป็นพวกนั้นได้หมดเลย”

เซซิลพูดจบก็เปลี่ยนใจไปลองเดินบนรูปปั้นแฟนท่อมก่อน เนื่องจากรูปปั้นถูกเมธอสต์พลังเอ็นทรีในระดับขั้นจักรวาลเอาไว้ ฉะนั้นทำให้เธอลงแรงมากเกินไป ผิวรูปปั้นก็ไม่เกิดรอยบุบสลายโดยง่าย ถึงกระนั้นการเดินของเธอก็ต้องอาศัยสมาธิมากพอสมควร ส่วนคนอื่นๆ ที่เผลอมองไปยังด้านบนจนเห็นใบหน้าของรูปปั้น ก็คล้ายจะได้ยินเสียงของแฟนท่อมพูดอย่างยียวนว่า

‘รุ่นพี่ครับ หากรุ่นพี่ทำไม่ได้จะให้ผมสอนให้ไหมครับ’

ด้วยศักดิ์ศรีของความเป็นรุ่นพี่ พวกเธอจึงกัดฟันเดินตามหลังเซซิล แต่มากกว่าครึ่งกลับต้องเปลี่ยนใจไปใช้พลังเวทกลางคัน ครั้นถึงด้านบนความหฤหรรษ์ก็สลายไป เมื่อได้เห็นทัศนียภาพอันงดงามของสวนพฤกษชาติขนาดย่อมที่ปราณีป่าหนุ่มสร้างไว้ มันทำให้พวกเธออยากไปนั่งพักจิบน้ำชายามบ่ายเป็นอย่างยิ่ง

เมธอสน์อยู่บนเครื่องบินกับฮากันน่า ทั้งสองปรึกษาเรื่องโครงสร้างพระราชวัง
กันอย่างเพลิดเพลิน ระหว่างนั้นชายหนุ่มก็ต้องสะดุ้งกับสิ่งที่มหาราชาแห่งการูด้าสั่งให้เขาสร้าง

“ทำแบบนี้จะดีหรือผ่าบาท”

ฮากันน่าที่นั่งอยู่ด้านซ้ายยกมือขวาตบไหล่ซ้ายเขา เอ่ยอย่างเป็นกันเอง “เราอยู่กันเพียงสองคน เจ้าไม่จำเป็นต้องพูดสุภาพกับข้ามากนักก็ได้” ราชาเหยี่ยวขยิบตาซ้าย “แถมนี่คือความต้องการของข้า เจ้าแค่สร้างไปตามนี้ก็พอแล้วหลานชาย”

ชายหนุ่มได้แต่คลี่ยิ้มรับพลังนึกในใจ ‘โอ้!! ถ้าเกิดเราสร้างของแบบนี้ออกมา เราจะไม่โดนเขม่นจากพวกเชื้อพระวงศ์หรือขุนนางคนอื่นๆ หรือนี่ แต่ต้องยอมรับว่าฮากันน่าช่างเป็นราชาที่ทรงปัญญาจริงๆ’

หลังจากนั้นพระราชวังลอยฟ้าที่สูงที่สุดในทวีปการูด้าก็อุบัติขึ้น มันได้รับการ

ขนานนามว่า พระราชวังเดอะเกรทอิงออฟนาริสเซีย

วันที่ 26 เดือนไวต์มูน เวลาเที่ยง

ณ เมืองลินวอล

จุดที่เคยเป็นคฤหาสน์ของฮากันน่าซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินกว้างหกสิบไร่ บัดนี้ได้ถูกรื้อถอนออกจนหมดสิ้น กลายเป็นป่าไม้และมีบึงน้ำสดใสดงาม ที่กึ่งกลางบึงมีเกาะหินอ่อนสีขาวสองเกาะใช้เป็นที่ตั้งรูปปั้นขนาดใหญ่สองตัวสูงหนึ่งพันแปดร้อยเมตร ทั้งสองเกาะห่างกันประมาณสี่ร้อยเมตร รูปปั้นทั้งสองอยู่ในลักษณะยืนชูมือหันหลังให้กัน ตัวหนึ่งหันไปยังทิศตะวันออกคือมหาราชาฮากันน่าสวมชุดเต็มยศอันหรูหราภาคภูมิ

ส่วนอีกตัวคือแผ่นร้อมที่สวมชุดขุนนางของประเทศฟรีซานเนีย มีลายพญาเหยี่ยวอยู่หลังเสื้อ รูปปั้นทั้งสองช่วยกันถือแผ่นศิลาทรงกลมใหญ่ประมาณห้าสิบห้าไร่นาประมาณหกสิบเมตร รอบด้านของแผ่นศิลามีการสลักกลดลวดลายอย่างวิจิตรตระการตา

ด้านบนของแผ่นศิลาตั้งเอาไว้ด้วยพระราชวังทรงกลมเก๋ขึ้น สูงประมาณหกสิบเมตร ตรงกลางจะสูงที่สุดแล้วไล่ลงมาทีละชั้นจนเป็นเหมือนภูเขาหินลูกหนึ่ง รอบด้านมีสิ่งปลูกสร้างอีกจำนวนหนึ่ง รอบพระราชวังมีคลองกว้างประมาณสิบห้าเมตรคล้ายเป็นคูเมือง มีสะพานหินอ่อนแปดสายข้ามคุน้ำเข้าสู่เขตพระราชวัง คลองเส้นนี้จะมีทางน้ำปล่อยออกสู่ด้านนอกทั้งสี่มุม ทำให้มันกลายเป็นน้ำตกอันงดงามที่กว้างประมาณสิบห้าเมตรเมตร อีกทั้งยังมีสวนดอกไม้สีสันพันธุ์จากทั่วโลก จึงทำให้พระราชวังกลางแจ้งแห่งนี้ถูกจัดเป็นพระราชวังที่สวยงามที่สุดในโลกไปโดยปริยาย

เมธัสมองท้องพระโรงซึ่งตั้งอยู่ใจกลางพระราชวังเดอะเกรทอิงออฟนาริสเซีย เบื้องหน้าคือบัลลังก์ทองคำที่เป็นของพระราชฮากันน่าซึ่งใช้ว่าราชการ ภายในท้องพระโรงถูกออกแบบตามพระราชวังของพระราชองค์หนึ่งเมื่อเจ็ดหมื่นปีก่อน ซึ่งมีความหรูหราฟุ้งเฟ้อเกินความจำเป็น เพราะจะต้องประดับเสาทองคำด้วยเพชรพลอย

ถึงกระนั้นสำหรับยุคนี้ที่มีผู้ใช้พลังเอ็นทลี เพชรพลอยและทองคำก็เป็นเพียงเศษแร่ไร้ค่าทั่วไป เพราะของมีค่าในมิตินี้เดียวคือแร่พลังเวทที่มีพลังเวทตามธรรมชาติประจวบอยู่

“ฮัตซึ” ภูตก่อสร้างตัวน้อยนับไม่ถ้วนที่กำลังตกแต่งรายละเอียดชุดสุดท้ายพากันส่งเสียงร้อง

“ขึ้นนี่ไปทางนั้น ส่วนนั้นไปทางโน้น” ข้าราชการพรหมของฮากันนำออกคำสั่งให้ลูกน้องชนข้าวของและเครื่องใช้ไปจัดวาง ซึ่งโดยมากเป็นของส่วนตัวที่ฮากันนำเข้ามาเนิ่นนาน เพราะมีของบางส่วนของภูตก่อสร้างเองก็หมดปัญญาสร้าง

ส่วนตัวเขาที่ต้องใช้เวลาก่อสร้างนานถึงเพียงนี้ เป็นเพราะพลังเวทที่มีต่อวันนั้นไม่มากพอ ซึ่งเขาเองก็ไม่คิดที่จะใช้ชิการกับเรื่องแบบนี้ แม้ผลจากการไปทำลายรังโจรลักพาตัวจะทำให้เขาได้เหรียญกตีมามากโข ทว่าหากไม่จำเป็นจริงก็ไม่ควรเร่งรีบใช้ของล้ำค่าที่มีจำนวนจำกัด

“อืม กระบวนท่าเอ็นทลีของแกรนด์การ์ดियันคนนั้นก็ไม่เลวแฮะ เอาไว้ลองเลียนแบบไปใช้ดูดีกว่า”

เมื่อวันที่ 24 มีการแข่งขันปิดสนามใหญ่ ซึ่งเป็นการแข่งชิงแชมป์แกรนด์การ์ดियันโซนหนึ่งประจำปีของการูต้า ช่วงนี้เมธัสมีเวลาว่างจึงหันมาศึกษาแนวทางการใช้พลังเอ็นทลีขั้นสูงกว่าเดิม เพราะตอนนี้เขาสร้างธาตุมากกว่าคนอื่นเกือบเท่าตัว จึงต้องเร่งดัดแปลงแนวทางการใช้พลังให้ถึงระดับขั้นสูงสุด

“ฮ่าๆ ยอดเยี่ยมจริงๆ หลานชาย วังใหม่หลังนี้ช่างงดงามอย่างไม่น่าเชื่อ” เสียงร่ำเริงของฮากันนำดังก้องกังวาน “ต่อให้ชำระดมจอมเวทสายก่อสร้างและผู้ใช้เอ็นทลีมาจากทั่วประเทศก็ต้องใช้เวลาอย่างน้อยสามเดือนถึงครึ่งปีนั่น และยังเป็นทีลำบากของประชาชนไปอีกนาน” อีกฝ่ายเดินมาหยุดอยู่ทางด้านขวา แล้ววางมือซ้ายลงบนไหล่ขวาเมธัส “แค่เจ้าเพียงคนเดียวก็เทียบเท่ากับแรงงานนับล้าน มันช่างเป็นเรื่องวิเศษจริงๆ”

เขาได้แต่ยิ้มรับพลังจับจ้องอีกฝ่ายซึ่งเดินไปยังบัลลังก์ทองคำ

“ข้าพอเข้าใจแล้วว่าทำไมตระกูลอาร์คบิวเดอร์คอมปานีถึงได้มีหน้ามีตาทุกยุคทุกสมัย” ฮากันนำประทับลงบนบัลลังก์ ใช้สายตาที่เปี่ยมสุขมองดูท้องพระโรงที่จะใช้ว่าราชการไปอีกนานนับร้อยปี

เมธัสมองดูภูตวิศวกรเวทหนึ่งค่อยหันไปเอ่ย “ฝ่าบาท จากการลงเวทพิเศษทำความสะอาดประจำวัน เวทแสงสว่าง เวทรดน้ำ เวทดูแลต้นไม้ เวทกรองน้ำมาใช้ดื่ม...” เขาเล่ารายชื่อเวทที่ติดตั้ง “เวทดูตุน้ำจากทะเลสาบมาเป็นคลองรอบวัง และเวทอื่นๆ ที่ฝ่าบาทต้องการ นับแต่นี้ไปจะต้องจ่ายพลังเวททุกวันละ 4,850 ทอง” ชายหนุ่ม

มองไปยังแผนที่วัง “ข้าพระองค์ได้สร้างแฮร์สติกเอาไว้สามร้อยวง จัดเอาไว้ตามจุดต่างๆ ตามที่ฝ่าบาทรับสั่งแล้วพะย่ะค่ะ”

การต้องเสียพลังเวพระดับนี้ สำหรับหนึ่งครอบครัวยาวจะมากเกินไป ทว่าสำหรับฮากันน่าที่เป็นราชาของประเทศหนึ่ง มีข้าราชการบริพารมหาศาล นี่นับว่าเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

ฮากันน่าคลียิ้มกว้าง “ข้าขอบใจเจ้ามาก ส่วนคำตอบแทนทางส่วนกลางจะส่งไปยังลอเรไลทั้งหมดหกพันล้านทรนการูด้า หวังว่าเจ้าจะพอใจกับส่วนแบ่งนี้” อีกฝ่ายส่ายหน้าพลางพูดอย่างเสียใจ “น่าเสียดายตรงที่ทางส่วนกลางเห็นว่างานสร้างพระราชวังเดอะเกรทคิงออฟนาริสเซียไม่สลักสำคัญมากนัก จึงให้คะแนนเจ้าเพียงห้าร้อยแต้ม หากเป็นข้าละก็จะให้เจ้าสักสี่หมื่นแต้ม จะได้ทำเรื่องจบการศึกษาไปเลย ฮ่าๆ”

“เป็นพระกรุณาที่ฝ่าบาททรงปรารถนาดีต่อข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ ทว่าข้าพเจ้าคิดจะใช้ชีวิตในวัยเรียนให้คุ้มค่า ก่อนที่จะออกเดินทางไปทั่วโลกเพื่อช่วยเหลือผู้คนเท่าที่จะทำได้พะย่ะค่ะ” เมธัสโค้งคำนับอีกฝ่าย ทว่าในใจต้องลอบเคร่งเครียด ‘ที่แท้จะให้เรารียนจบ แล้วบังคับมาทำงานให้สินะ’

ฮากันน่าหรีตตามองเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะผุดลุกขึ้นมุ่งตรงเข้ามาหาเขา “นับว่าหลานชายมีจิตวิญญาณแห่งวีรบุรุษอย่างแท้จริง หากข้าในวัยเยาว์ได้รับพลังเยี่ยงเจ้า ป่านนี้คงคิดเข้ารับราชการในประเทศใดประเทศหนึ่ง” อีกฝ่ายมีรอยยิ้มสดใส “หรือไม่ก็ไปก่อตั้งกิลด์ สร้างชื่อเสียงหนุนเสริมตนเองให้เป็นใหญ่ในเวลาอันสั้น” ราชาเหยี่ยวมายืนอยู่เบื้องหน้าเขา “เจ้านับว่าเป็นเด็กหนุ่มที่ยากจะเข้าใจจริงๆ แต่ข้าก็ชอบที่เจ้ามีมุมมองชีวิตแบบสันตินะ ฮะๆ”

แปะๆ มหาราชากรู้อยากมือขวาตบไหล่ซ้ายแฟนท่อมเบาๆ อย่างร่าเริง

“วันพรุ่งนี้เป็นวันเปิดพระราชวัง คงจะมีแขกเหรื่อมามากมาย” ฮากันน่ายิ้มกว้างพูดเสียงอ่อนโยน “ข้าอยากจะทำให้หลานชายอยู่ที่นี่เพื่อร่วมเฉลิมฉลองกับข้า หลังจากนั้นข้าค่อยให้ทางเมกานิคส่งเจ้ากลับไปยังมหาวิทยาลัยก็แล้วกัน”

“ขอบพระทัยฝ่าบาท” เมธัสขานรับด้วยความยินดี ‘เฮ้อ จะได้กลับไปทำงานธรรมดาเสียที หวังว่ายูชันคงฝึกฝีมือตามที่เราบอกนะ’

เวลาเดียวกันนั้นเองที่เมืองลิเซล เมืองหลวงของประเทศลาเมียร์

วะะ!!! ร่างของยูชันกำลังไปนอนกับพื้น ถึงเสื้อผ้ามีย้วยขาดวิน ทว่าร่างกายยังไม่มียาบแผลสักเท่าใดนัก

“ว้าย! อย่าทำร้ายคุณยูชันนะ” เสียงตะโกนของหญิงสาวจากวงเก้าเพธิดาดังขึ้น

พวกเธอทั้งเก้าพยายามจะเข้ามาช่วย ทว่ารอบด้านมีผู้ชายห้าคนถือกระบี่ขวางไว้ ส่วนอีกมุมหนึ่ง โฮเมอร์กำลังกวัดแกว่งดาบสีดำต่อสู้กับบุรุษอีกหกคนที่มีความสามารถลึกลับครมมือ

บุรุษหนุ่มหน้าตาดีผ่านกนางนวลผมสีเทาใส่ชุดสุททหฐสีทอง ยืนอยู่หลังชายฉกรรจ์หน้าตาเทียมเกรียมสามคนที่สวมชุดเกราะสีเงิน หัวเราะอย่างสะใจ “ฮ่าๆ แบบนี้ค่อยสมกับที่เป็นเด็กป่าเขาหน่อย ส่วนพี่แกมันก็ไอ้โคตรกรรมกร”

“อย่ามาว่าพี่ผมแบบนั้นนะ!!” ยูชันที่โกรธแค้นรีบเร่งรื้อพลังเอ็นทลีพร้อมกับทะยานเข้าหาผู้กล่าววาทะ ทว่ากลับโดนหนึ่งในสามชายฉกรรจ์จัดกระบี่ในมือขวาลอยคลื่นแสงสีฟ้าอัดกระแทกจนล้มลงนอนกับพื้นอีกครั้ง

บุรุษผ่านกนางนวลหัวเราะด้วยความสะใจ “ฮี่ๆ ก็เป็นได้แค่คนเถื่อนที่ใช้พลังยังไม่เป็น” อีกฝ่ายยกมือซ้ายขึ้นพร้อมกับตะโกน “รีบๆ ทำลายมันพลังเอ็นทลีของมัน แล้วอัดมันให้ยับไปเลยพวกเรา”

“ครับลูกพี่!!” ลั่นเสียงขานรับ คนทั้งสามก็พุ่งเข้าหายูชันพร้อมกับใช้ศาสตราลึกลับในมือฟาดใส่อย่างไม่ปราณี ทว่ามีใช้ด้านคมทำร้ายให้ถึงแก่ชีวิต คล้ายจงใจจะซ้อมเล่นเสียมากกว่า

ยูชันที่นอนหมอบอยู่บนพื้นเริ่มมีอาการบาดเจ็บตามร่างกายจนเลือดออกมาตอนนั้นเองดวงตาสีฟ้าของชายหนุ่มก็เริ่มเปล่งแสงเรืองรองโดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น เขาเริ่มคิดเพียงคำเดียว

ฆ่า!!!

ย้อนเวลากลับไปช่วงเช้า

ยูชันที่ฝึกฝนเอ็นทลีอย่างต่อเนื่องจนแทบจะลืมวันเวลาได้เข้ามานอนในห้องที่พี่ชายเตรียมไว้ เมื่อพบว่าสภาพห้องช่างคล้ายบ้านเก่าเมืองวีเอล กลิ่นของเครื่องเรือนไม้และดอกไม้ที่ปลูกอยู่ในสวนทำให้เขาสามารถหลับสบายอย่างที่ไม่เคยเป็น

เมื่อผ่านช่วงเจ็ดโมงเช้า เขาก็เดินออกไปหน้าประตูมหาวิทยาลัยเพื่อพบกับ

โฮเมอร์ที่เตรียมปั่นโตซึ่งหาซื้อจากร้านอาหารในเซตรับรองของลอเรล ยูชันมักจะกินข้าวกับชายคนนี้เป็นประจำ เพราะโฮเมอร์เองก็เป็นคนอหังการดี และให้ความรู้สึกเป็นมิตรราวกับญาติสนิท จึงทำให้เขาไม่รู้สึกเหงามากนัก

หลังจากจากรับประทานมื้อเช้าเสร็จ โฮเมอร์จะมอบของว่างให้ยูชัน จากนั้นก็จะกลับไปอยู่ในอาคารรับรอง ซึ่งขอเพียงเขาติดต่อผ่านโพนคริสตัล ภายในเวลาไม่เกินห้านาทีบุรุษผมน้ำตาลเข้มยาวประบ่าสูงเกือบสองเมตรคนนี้จะปรากฏตัวอยู่หน้าประตูมหาวิทยาลัยพร้อมช่วยเหลือเขาทุกอย่างด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

ชายหนุ่มถือกล่องของว่างกลับเข้ามายืนอยู่หน้าฐานรูปปั้น ตอนนั้นเขาบรรลุล่วงเอ็นทลีเกือบถึงขั้นนวลโลหะแล้วโดยไม่รู้ตัว จึงสามารถเดินขึ้นบนท่อนเหล็กได้ แต่ยังไม่สามารถวิ่งขึ้นไปได้ ทว่าเขาก็ไม่ย่อท้อ พยายามฝึกฝนอยู่ทุกวัน เพราะนี่คือการบ้านที่พี่ชายทิ้งเอาไว้ และถ้าหากเขาทำสำเร็จ นี่จะเป็นอีกหนึ่งก้าวที่จะพาเขาไปล้างแค้นกับกลุ่มคนที่มาทำลายครอบครัวของเขา

ด้วยความแค้นที่ลุ่มลึก ชายหนุ่มจึงฝึกฝนจนไม่สนใจสายตาของคนที่เดินผ่าน ตะวันจะลอยสูงเพียงใดก็ไม่ใส่ใจ จนกระทั่งถึงช่วงลิบมโง คนกลุ่มหนึ่งที่รู้จักกับพี่ชายของเขาได้แวะมาเยี่ยมเยียน ซึ่งช่วงนี้จะมียุสามกลุ่มใหญ่ๆ ได้แก่ กลุ่มสถานศึกษาที่เป็นพวกรุ่นพี่ กลุ่มสามพี่น้องที่หน้าตาแทบจะเหมือนกัน และกลุ่มเก้าหญิงสาวที่มาจากคนละทวีปซึ่งบอกว่าเป็นนักร้องและนางแบบวัยรุ่น

สำหรับกลุ่มสถานศึกษา คนที่เขารู้สึกชอบมากคือรุ่นพี่โซฮาร์ที่อ่อนโยน กับรุ่นพี่เซซิลที่พูดน้อยแต่ดูจริงจัง ส่วนคนอื่นๆ นั้นเขายังไม่ค่อยคุ้นเคยมากนัก

ส่วนกลุ่มสามพี่น้อง นอกจากพี่สาวคนโตยูเรียที่ชอบเข้ามาลอบศรัทธาของเขาอย่างไม่ถือตัวแล้ว อีกสองคนยังคงวางตัวห่างจากเขาพอสมควร โดยเฉพาะอาเรียที่มักจะแอบอยู่ด้านหลังมิเรีย ทุกครั้งที่เขามองเธอ หญิงสาวผมยาวดัดเป็นลอนจะหลบสายตาเป็นประจำ นับว่าเป็นผู้หญิงที่ทำให้เขารู้สึกแปลกใจพอสมควร

ส่วนกลุ่มนักร้องทั้งเก้าคน พวกเธอล้วนทำตัวสนิทสนมราวกับว่าเป็นเพื่อนบ้าน ตั้งแต่แรกพบ อีกทั้งยังชอบชักชวนเขาไปกินมื้อเที่ยงด้วยกันเป็นประจำ

วันนี้ลีโอน่าได้ชักชวนเขาไปเที่ยวในเมืองลิเซล ซึ่งเป็นเมืองหลวงของลาเมียร์ อยู่ห่างจากมหาวิทยาลัยไปเพียงหนึ่งร้อยห้าสิบกิโลเมตร เขาเองก็อยากไปชมเมืองแถวนี้บ้างจึงตอบรับคำชวนด้วยความยินดี โดยมีโฮเมอร์อาสาขับรถม้าไปส่ง ซึ่งมันก็กว้าง

พอที่จะให้พวกเขาสิบคนนั่งเบียดเสียดไปด้วยกัน การได้สนทนากับพวกลีโอน่าทำให้เขารู้สึกสดชื่น พวกเธอสำเร็จได้ตลอดเวลาเหมือนกับแอปเปิ้ล แม้นุญธรรมของเขาที่มักสรรหาอะไรแปลกใหม่ทำเป็นประจำ

การได้เดินเล่นในตัวเมืองกับพวกเธอนับว่าสนุกสนานเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้จะไม่ค่อยเข้าใจสายตาไม่เป็นมิตรจากพวกผู้ชายรอบข้างมากนัก ทว่าเขาก็ไม่ได้ใส่ใจ เพราะช่วงเวลาที่เขาได้สนทนากับพวกเธอทำให้เขารู้สึกผ่อนคลายความทุกข์บางส่วนไปได้ ทว่าช่วงเวลาแห่งความสุขคล้ายจะกระชั้นสั้นเป็นพิเศษ

เพียงชั่ววูบที่เขาารู้สึกถึงมัน เขาก็ต้องเผชิญหน้ากับความทุกข์ครั้งใหม่จากชายกลุ่มหนึ่งที่สวมชุดเกราะแบบนักรบเวทรับจ้างที่เขาเห็นเป็นประจำในเมืองวิเอล คนพวกนี้ดูอันตรายและป่าเถื่อน แม้แต่ลูเธอร์เองก็ไม่ให้เขาเข้าไปห้องแวมะมากนัก และกำชับว่าให้อยู่ห่างๆ คนเหล่านี้ไว้ ทว่าความต้องการกับความเป็นจริงมักตรงกันข้ามกันเสมอถึงเขาจะไม่เข้าไปใกล้ แต่อีกฝ่ายกลับปริ่ตรงเข้ามาหาเรื่องเขาเอง

บนถนนเส้นหนึ่งที่มีผู้คนบางตาในเขตตัวเมืองทิศตะวันตก

บุรุษสวมชุดสีทองแผ่นกนกนางนวลอายุยี่สิบต้นๆ วางท่าเหมือนคนใหญ่คนโตเป็นคนประเภทที่ลูเธอร์จะไม่ให้การต้อนรับเป็นอันขาด ได้เดินมากับกลุ่มคนสวมชุดเกราะเงินสีปลิ้นๆ ทุกคนสูงเกือบสองเมตรและวางท่าเหมือนเป็นนักเลงคุมถนนเส้นนี้

บุรุษแผ่นกนกนางนวลสะอึกยี้ยวน “อ้าว นี่พวกสาวสวยเดินมาเป็นกลุ่มที่ไหนได้กลับมามีตุ๊ดเดินอยู่กลางวงด้วยเว้ย” อีกฝ่ายหันไปพูดกับพวกที่อยู่ด้านหลัง “เฮ้!! พรอคพวก ถ้าข้าจับไอ้หมอนี้ใส่กระโปรง พวกแกอยากจะทำอะไรกับไอ้หมอนี้ไหม”

“เอาเลยลูกพี่ น่ารักแบบนี้ผมชอบ ฮ่าๆ” พวกที่สวมชุดเกราะหัวเราะดังลั่น พวกลีโอน่าล้วนไม่สบอารมณ์ แต่พวกเธอไม่ยอมมีเรื่องก่อนจะเข้าเรียน จึงรีบลากยูนซันน้องชายของแฟนร่อมไปอีกทางหนึ่ง

“น้องสาวจะหนีไปไหนจะ มาให้พี่หอมแก้มสักครั้งก่อนได้ไหม” คนกลุ่มนั้นกระโดดข้ามพวกลีโอน่าไปปิดทางเดินพร้อมกับยกสองมือทำท่าจะลวนลามพวกเธอ

พี่ว!! ไฮเมอร์ที่เดินช่วยถือของเงียบๆ มาตั้งแต่ต้นได้พุ่งกายมาหยุดอยู่เบื้องหน้าพวกพวกนั้น

บุรุษพม่น้ำตาลเข้มเอ่ยด้วยเสียงนุ่มนวล “พี่ชายทั้งหลาย พวกเราแค่มาเดินเล่นในเมือง” คนชั่วรอม้าโค้งกายให้อย่างสุภาพ “หากไม่ยากให้เกิดเรื่องยุ่งยากช่วยถอย

หลังไปหน่อยได้หรือไม่”

บุรุษสูงทอแสงเงาอย่างเย็นชา “เป็นแค่ซี่ขี้ากลับกล้าเปิดปากเน่าๆ ใส่ข้าวอย่างนั้นหรือ พวกแกซ่อมมันสักชุดสิ”

นักรบเวทหกคนชักกระบี่ที่เห็นอยู่ข้างตัวออกมาวัดแกว่งใส่โฮเมอร์ทันควัน

คนขับรถม้าคนนี้เป็นถึงอดีตแกรนด์การ์ดเย็นมือดีในเมืองลินวอล อีกทั้งยังผ่านศึกแลกชีวิตให้โทรอนได้มานับครั้งไม่ถ้วน มีหรือจะเสียท่ากับคนพรรคนั้นโดยง่าย เขาใช้สองมืออัดพลังเอ็นทลีสธาตุไฟเข้าด้านรับ วาดหมัดแกว่งเท้าไม้ก็ครั้ง กลุ่มคนที่พุ่งเข้ามาก็ต้องโดนอัดจนล้มคว่ำไปกับพื้นมีสีหน้าทुरนทुरายด้วยความเจ็บปวด

โฮเมอร์พูดด้วยเสียงเยียบเย็น “หากเลิกรากันในตอนนี้จะไม่มีใครเจ็บตัว รีบถอยไปเถอะ”

บุรุษสูงทอแสงเงาหัวกระตุก เขาเปลี่ยนบัตรสีเงินในมือขวาเป็นศาสตราลือกเกอร์ประเภทมีดสั้นออกมาสะบัดเบาๆ เพียงคราเดียว ก็ก่อให้เกิดคลื่นลมสีแดงเข้มสลับสายพุ่งเข้าทำร้ายโฮเมอร์ในทันที

ชนชั้นโฮเมอร์ย่อมสามารถหลบเลี่ยงท่าพิ้นๆ แบบนี้ได้ไม่ยาก ทว่าเบื้องหลังมีพวกลิโอน่าที่หลบไม่ทันอยู่ เขาจึงกัดฟันเกร็งพลังเอ็นทลีสธาตุทอง ออกหมัดต่อยคลิ่นลมสีแดงอย่างหักโหมจนเกิดเสียงดังตูมเปรี้ยง ถึงจะป้องกันเอาไว้ได้ แต่เขาที่มีปัญหาด้านชีพจรเอ็นทลีสติดัน พอฝึกใช้พลังเอ็นทลีสอย่างจับพลัน ทำเอาชีพจรธาตุภายในกายเกิดความปั่นป่วน พอหมัดซ้ายทำลายคลิ่นลมสีแดงเส้นสุดท้ายสำเร็จ ปากก็ต้องพ่นเลือดออกมาคำหนึ่ง

ถึงสติจะเริ่มพร่าเลือน หายใจติดขัด แต่ในฐานะของผู้คุ้มกัน เขาจะต้องปกป้องน้องชายของเจ้านายให้จงได้ แม้ต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม โฮเมอร์จึงกัดฟันแน่นพร้อมกับการเลื่อนมือขวาไปเปิดปลอกแขนเวท แล้วดึงศาสตราลือกเวทเป็นดาบสีด้ายาวเกือบสองเมตรออกมาพร้อมตะโกนก้อง

“ท่านอยู่ชั้นสิบพาพวกเพื่อนๆ ของท่านหนีไปก่อน” ลินวาลา สองเท้าก็พาร่างพุ่งเข้าหาศัตรูด้วยจิตวิญญาณของแกรนด์การ์ดเย็นผู้ไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ

แม้ผู้ชนจะพยายามหนีตามคำแนะนำของโฮเมอร์ ทว่ามันกลับมีงายนัก เพราะฝ่ายตรงกันข้ามได้เรียกศาสตราลือกเกอร์ออกมาวัดแกว่งเป็นเชิงข่มขู่พร้อมกับส่ายยิ้มอย่างลามกและจ้องพวกลิโอน่าตาเป็นมัน

ยูริ พิร์นาก้า สาวผมยาวประบ่าสีเขียวอ่อนเผ่างูเขียวตะโกนขึ้น “พวกนายกกล้า
แต่ต้องนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเวทลอร์โล้งนั้แหละ”

พวกศัตรูต่างสะท้อนไปทั้งร่าง แล้วถอยไปคนละก้าวโดยพลัน “เฮ้ย นังพวกนี้
เป็นคนของลอร์โลว์เวีย”

“งานเข้าแล้วสิ แล้วทำไมอีนังพวกนี้ถึงไม่ใช่ชุดนักศึกษาพะ พวกแอบอ้างหรือ
เปล่า”

ยูริรีบดึงบัตรนักศึกษาซึ่งมีตราสัญลักษณ์นางเงือกถือพินออกมา “นี่คือ
หลักฐานว่าพวกเราเป็นนักศึกษาตัวจริง” เธอมีสีหน้าเด็ดเดี่ยว พุดเสียงเข้ม “หากพวก
นายยังไม่อยากตายก็จงรีบเปิดทางให้พวกเราเดี๋ยวนี้ แล้วพวกเราจะถือว่าเรื่องนี้
ไม่เคยเกิดขึ้น”

พวกศัตรูต่างหันหน้าไปมองกัน พอมองไปรอบด้านก็เห็นมีประชาชนมามุงดู
บ้างก็ทำท่าจะติดต่อหาทหารประจำเมืองมาจัดการกับคนพาลเหล่านี้

บุรุษสูงทงตะโกนลั่น “เฮอะ ถ้าข้าจำไม่ผิด พวกแกเป็นนักร้องวงอะไรสักอย่าง
ใช้ไหม” เสียงของอีกฝ่ายเริ่มดูลามก “ที่เขาลอร์โลเพราะหวังจะเพิ่มค่าตัวละสิทำ ถ้า
ตอนนั้นเต้ระบุว่าเปลื้องผ้าข้าก็จะปล่อยไปนะ ฮ่าๆ”

พวกลีโอนามองอีกฝ่ายด้วยความโกรธแค้น ถึงกระนั้นพวกเธอก็ทำอะไรได้
มาก เพราะอีกฝ่ายมีศาสตราลือกเกอร์ ต่อให้พวกเธอใช้วิชาเวทที่มีทั้งหมดก็ยังไม่ใช้
คุ้มมืออยู่ดี

จู่ๆ บุรุษสูงทงพลันจ้องยูริขึ้นเขม็ง ก่อนจะหัวเราะดังลั่น “ฮ่าๆ ข้าก็ว่าอยู่ว่า
เคยเจอหน้าไอ้ตุ่ดอย่างแกที่ไหน ที่แท้ก็หนึ่งในสองพี่น้องบ้านนอกนี่เอง” อีกฝ่ายโน้ม
กายมาเบื้องหน้า “ข้าจำได้ว่าพี่ของแกเพิ่งจะได้ตราอาร์คกรรมกรไปใช้ไหม แล้วนี่ก็ไป
เป็นกุลีทำงานหามรุ่งหามค่ำประจบพวกมหาชาอยู่ไม่ใช่หรือ” บุรุษผ่านกนางนวลยก
คิ้วซ้ายพร้อมพุดเสียงสูง “ส่วนไอ้ขาวลือที่ว่า สองพี่น้องเข้าไปพาดพิงทั่วทั้งสถาบัน
สงสัยจะเป็นจริงเฮะ”

ยูริรู้ลึกโกรธจนแทบจะคุมอารมณ์ไม่อยู่ตั้งแต่ต้น จึงคำรามก้อง “อย่ามาหมิ่น
ประมาทพี่ผมนะ”

พื๊ว!! ชายหนุ่มพุ่งเข้าหาอีกฝ่ายพร้อมกับต่อยหมัดขวาใส่กลางลำตัวของหัวหน้า
ศัตรูอย่างฉับไว

เบรีย่ง!! ด้วยความเร็วที่เหนือความคาดหมาย หัวหน้าของศัตรูเลยกระเด็นถอยไปหลายก้าว ทว่ายังไม่ถึงกับได้รับบาดเจ็บหนักอันใด บุรุษสูททองรีบสั่งให้ลูกน้องที่เหลืออึดยู่ชั้น และขวางไม่ให้พวกลีโอน่าเข้าไปใกล้

แม้ยูชันจะมีพื้นฐานพลังเวทมหาศาล และรู้จักเวทอยู่หลายบท ทว่าหากอีกฝ่ายไม่ยอมให้เขาได้รายมนตร์ วิชาเวทที่มีอยู่ก็ไร้คุณค่า ส่วนพลังเอ็นทรีและประสบการณ์ต่อสู้ที่มีก็ยังไม่สูงพอจะทำลายผ่านพลังเวทของอีกฝ่ายได้ในทันที เลยตกเป็นฝ่ายโดนซ้อมอยู่ข้างเดียว

ถึงพวกลีโอน่าหวังจะเข้าไปช่วยเหลือ ทว่ากลุ่มคนที่ขวางอยู่ได้ฉวยโอกาสหลนลามพวกเธอ และยังตั้งใจจะฉีกกระชากเสื้อผ้าของพวกเธอพลางพูดว่าไม่ได้เจตนา กลับมาที่เหตุการณ์ปัจจุบัน...

ยูชันโดนอัดจนเลือดตกปาก ใบหน้ามีรอยฟกช้ำ เสื้อผ้าที่ชาวสะอาดกลายเป็นผ้าขี้ริ้ว สติสัมปชัญญะจนจะดับวูบ ถึงกระนั้นก้นบึ้งของจิตใจเริ่มรู้สึกได้ถึงพลังเวทที่ไหลเวียนอยู่ในร่าง บริเวณกึ่งกลางหน้าอกเริ่มปล่อยพลังเวทหมุนควงดูจนวนมุ่งสู่ปลายมือขวา

เพียงแค่อัดสังหาร จู่ๆ ในอุ้งมือขวาก็มีหยาดน้ำรวมตัวเป็นก้อนขนาดเท่านิ้วมือ เขารู้สึกได้ถึงพลังทำลายที่อัดแน่นมากพอจะทะลวงร่างศัตรูที่รายล้อม

แต่ก่อนที่เขาจะทันปล่อยมันออก เสียงหวานใสของหญิงสาวนางหนึ่งก็พลันดังขึ้น

“หยุดเดี๋ยวนั้นะ เจ้าพวกคนไร้ศักดิ์ศรีของนักรบเวท”

ฟ้าว!! เคี้ยง! โครม! ตึง! ร่างของพวกศัตรูต่างล้มลงไปในอนกับพื้น จากนั้นก็ปรากฏร่างหญิงสาวสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองเซนติเมตรคนหนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้ายูชัน

หญิงสาวมีใบหูของชาวเผ่าหมาป่าเงิน ผมสีเงินยาวจดเอวสยายไปทั่วแผ่นหลัง เธอสวมเสื้อเชิ้ตแขนสามส่วนเข้ารูปสีฟ้า ทับด้วยเสื้อกั๊กขนสัตว์สีขาว กระโปรงยาวสีแดงสดพลีไหว ดาบเงินยาวเมตรครึ่งมีอักขระเวทไหลเวียนไปมาในมือขวาชี้ไปทางเหล่าศัตรู

สตรีเผ่าหมาป่าเงินหันหน้ามามองยูชันด้วยสีหน้าห่วงใย “น้องชายไม่เป็นอะไรใช่ไหม ยังลุกไหวหรือเปล่า”

ชายหนุ่มที่เห็นโฉมหน้าของผู้ช่วยเหลือต้องตะลึงลานไปชั่วครู่ ความงามของ

เธอเหนือกว่าพวกलिश्मारวมกัน น้ำเสียงก็ไพเราะอย่างบอกไม่ถูก นัยน์ตาสีเงินเต็มไปด้วยประกายความอ่อนโยน ผิวสีขาวที่อาบแสงอาทิตย์ดูสว่างเจิดจ้า ความสวยไม่ด้อยกว่าโซฮาร์และแอปเปิ้ล ทำให้หัวใจของเขาเต้นผิดจังหวะ มีอาจจะตอบวาทะของอีกฝ่ายได้ เมื่อสมาธิสิ้น พลังที่สะสมอยู่ในมือก็สลายไปทันที

หญิงสาวที่มาช่วยเหลือขมวดคิ้วเล็กน้อย “น้องชายได้ยินเสียงที่พี่พูดหรือเปล่า”
ผู้ชั้นตอบอย่างร้อร่น “คะ...ครับ ผมสบายดีครับ”

บุรุษสูงทงมองหญิงงามนพलगพุดอย่างตกใจ “เฮ้ย!! นี่มันเจ้าหญิงแห่งไอซ์ฟรอนนี่หว่า ทุกคนรีบหนีเร็ว”

“จะหนีไปไหนหรือไอ้เด็กบัดซบ” มีเสียงเยียบเย็นดังขึ้นจากบนฟ้า

พอเขาเงยหน้าก็เห็นรถลีมูซีนสีดำคันหนึ่งลอยอยู่สูงลิบกว่าเมตร มีบุรุษสวมชุดสูทสีดำทั้งตัวกระโดดลงมาจากประตูรถลีมูซีนที่เปิดเอาไว้ เขามีใบหูเป็นชาวเผ่าสุนัขโกลเด้นรีทริฟเวอร์ หน้าตาดูดีพอสมควร อายุประมาณสามสิบเศษ มือขวาถือปืนพกจ่อใส่หน้าผากของหัวหน้ากลุ่มนักเลง ส่วนมือซ้ายแกว่งดาบแสงสีแดงพาดไว้ที่ก้านคอของอีกฝ่าย

รถสีดำยาวที่สามารถเหาะได้ คือสัญลักษณ์ของแก๊งมาเฟียที่ทรงอิทธิพลที่สุดบนโลกใบนี้ ถ้าหากมีใครนั่งอยู่บนรถคันนั้น ย่อมจะต้องขบคิดให้มากความว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

“ไอ้หนูบัดซบ กล้าก่อเรื่องกลางวันแสกๆ ต่อหน้าท่านหญิงซาเฟน่า เอพาร์ควิซาร์ท เอ็มอาร์คออราเคิล ไอซ์ไฟรโน เจ้าหญิงอันดับสองของมหาราชแห่งไอซ์ฟรอนแบบนี้ คงสะกดคำว่าตายไม่เป็นใช่ไหม” หัวหน้าแก๊งโกลเด้นรีทริฟไว้ ผู้ถือแหวนวงที่เก้า อลัน ไอซ์ฟรอน ใช้ปืนตบหน้าของอีกฝ่ายจนเกิดเสียงดังแปะ

ปัง!! ฉะ!!! คนระดับหัวหน้าแก๊งมีหรือจะพุดปากเปล่า พอสิ้นวาทะปุ๊บ ปืนในมือก็กลั่นใส่หน้าผากพร้อมกับสะบัดดาบเลเซอร์ตัดแขนซ้ายของหัวหน้าศัตรูอย่างฉับไว

“อ้าก!!!” หัวหน้าของศัตรูล้มลงไปนอนกับพื้น กุมแขนที่ขาดสะบั้นพร้อมกับกรีดร้องโหยหวน

“มามะ เดี่ยวพี่จะจัดการให้มันจบๆ ไป” หัวหน้าแก๊งกำลังจะสะบัดดาบเพื่อจบชีวิตของนักเลงชั้นปลายแถว แต่กลับมีดาบยาวสีทองเล่มหนึ่งมาขวางไว้

อลันมองอีกฝ่ายด้วยสายตาสงสัย “ราชาวีรบุรุษ ท่านมาขวางดาบของข้าทำไม”

บุรุษหนุ่มที่เคลื่อนไหวได้ไวดุจสายฟ้าแลบ สวมเสื้อหุหราสีขาวขลิบทอง ผ้าคลุมยาวสีขาวโบกสะบัด กึ่งกลางมีสัญลักษณ์เป็นดวงตะวันสีแดง ใบหน้าหล่อเหลา ไม่มีที่ติ ดวงตาสีฟ้าอ่อนเปี่ยมด้วยเสน่ห์ที่อิสตรียากจะทนทาน ผมหิทองยาวถึงกลาง หลังสะท้อนแสงตะวันเป็นประกาย ชายคนนี้คือ อาการอส การ์ดูต้า หรือที่ผู้คนทั่วโลกเรียกขานว่า ราชาวีรบุรุษ ผู้เป็นวีรบุรุษอันดับหนึ่งในยุคนี้

อาการอสคลี่ยืมนุ่ม เปล่งเสียงทุ้มต่ำดังกังวาน “ต่อหน้าเด็กและสตรีไม่ควรมีการหลั่งเลือดเกินความจำเป็นนะครับคุณอลัน”

อลันเห็นสายตาขอร้องของซาเฟน่า จึงยกไหล่พร้อมกับเก็บอาวุธอย่างฉับไว “ถ้าเป็นพระประสงค์ของเจ้าหญิง กระหม่อมก็รับบัญชา” หัวหน้าแก๊งโกลเด้นรีฟไวก้อมคิระะ “กระหม่อมขอกลับไปอยู่บนรถก่อนนะ”

ลีนาวา หัวหน้าแก๊งก็พลั้กายกลับขึ้นไปบนรถลีมูซีน ตอนนี้องเหลาสมาชิกสถานศึกษาของมหาวิทยาลัยเวทลอเรโล สถาบันจอมเวทวินการ์เดียน และสถาบันนักรบเวทจุลยศจีได้รับหน้าที่ดูแลเมืองในช่วงนี้ก็พุ่งเข้ามาในวงล้อม

พวกนักเลงต่างพยายามหลบหนี ทว่ากลับโดนบุรุษสวมผ้าคลุมที่มีสัญลักษณ์ดวงตะวันพลั้กายไปใช้เพียงหมัดเปล่าต่อยใส่กลางลำตัวดังเบรียงจนชุดเกราะยุบ ตามด้วยเสียงเพลิงของม่านพลังเวทที่แตกออก แล้วร่างของพวกนักเลงก็ล้มลงไปกับพื้น

ราชาวีรบุรุษเรียกคาโม่ยาวประมาณหนึ่งเมตรออกมากวัดแกว่งเพียงคราเดียว ร่างของยูซันก็หายเป็นปลิดทิ้ง “ยังเจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

ยูซันอดตกตะลึงไม่ได้ที่ได้พบกับราชาวีรบุรุษ หากเป็นเวลาปกติเขาจะต้องพูดด้วยความยินดี ทว่าเวลานี้เมื่อชาวอันนุมนิมของเจ้าหญิงกำลังถือผ้าเช็ดหน้าสีขาวเช็ดคราบเลือดให้เขา ทำเอาชายหนุ่มตัวแข็งทื่อเป็นรูปปั้น

ซาเฟน่าคลี่ยืมอ่อนโยนพลงวางผ้าเช็ดหน้าลงบนมือขวาของยูซัน “วันหลังระวังตัวหน่อยนะน้องชาย โชคดีจ่ะ”

พูดจบเธอก็พลั้กายกลับเข้าไปในรถลีมูซีน โดยมีอาการอสกับลูกน้องทะยานร่างตามไปติดๆ จากนั้นรถลีมูซีนสีดำก็พุ่งทะยานไปยังทิศเหนือด้วยความเร็วที่ยากจะมองเห็น

มันเป็นเพียงชั่วพริบตาเดียวที่ชายหนุ่มเกิดความรู้สึกอ่อนไหวในทรวงอก หัวใจ

เต๋นผิดจ้งหะ สมองเลือนลั่นจนไม่ว่าเข้าใจว่าทำไมตนเองถึงพูดหรือคิดอะไรไม่ออก แม้คนรอบข้างจะเข้ามาช่วยพยุง แต่เขากลับรู้สึกได้เพียงความอบอุ่นที่หลงเหลืออยู่ในผ้าเช็ดหน้า และเสียงนุ่มนวลที่กระซกวิญญานให้หลุดลอยไปกับเธอ

ห้วงความคิดยังคงจดจำรอยยิ้มปริ้มพรายของเธอ ในใจคำนึงถึงชื่อเธอกลับไปกลับมาอีกหลายครั้ง

ซาเฟน่า...

ณ พระราชวังเดอะเกรทคิงออฟนาวิสเซีย

เมธัสถือโฟนคริสตัลด้วยมือซ้าย เบื้องหน้ามีจอสื่อสารที่ฉายใบหน้าซีดเซียวของโฮเมอร์ อีกฝ่ายกำลังเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ ส่วนตนเองปล่อยให้เหล่าภูตก่อสร้างทำงานไปตามกำหนดการ

“ขอโทษด้วยครับที่ผมคุมครองน้องชายของเจ้านายไม่ได้” โฮเมอร์ก้มศีรษะค้างไว้

ชายหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงเฉยชา “ขณะที่น้องชายของผมโดนซ้อม มีปฏิกิริยารุนแรงอะไรบ้างไหม”

โฮเมอร์เงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยสายตาว่าง “เอ่อ ตอนนั้นผมโดนรุมอยู่ เลยไม่ทันได้สังเกตครับ”

‘แปลว่าเขายังไม่ปล่อยพลังที่แท้จริงออกมาสินะ’ เมธัสไตร่ตรงความเป็นไปได้ ‘อาจจะต้องเจอเรื่องกดดันมากกว่านี้ พลังที่ซุกซ่อนไว้ถึงจะระเบิดออกมา ดีแล้วที่เราตัดสินใจไม่มอบเซคันด์อาร์คและพวกศาสตร์เอ็นทลีให้เขานะ’ เขาหลบโล่งอก ‘ไม่เช่นนั้นเด็กคนนี้อาจจะผลอฆ่าคนจำนวนมาก จนทำให้สถานะที่สร้างขึ้นมายุ่งยากลำบากนี้เสียหายจนหมดสิ้น’

ตั้งแต่เขารู้ได้ผลึกสีฟ้าฟาดสว่าง เมธัสก็เปลี่ยนจากเฝ้ามองมาเป็นเฝ้าระวังและวิเคราะห์ความเป็นไปได้แทน เพราะหากเขามอบเซคันด์อาร์คให้เขานะที่ยังควบคุมอารมณ์

ตนเองมิได้ ผู้คนรอบข้างคงต้องเสียชีวิตอย่างมิต้องสงสัย

เขาเห็นสายตาทิวงของโฮเมอร์ จึงเปลี่ยนเป็นคลี้อยม่น “ไม่ต้องห่วงหรือ คุณไม่มีความผิดในเรื่องนี้ แถมยูชันกับพวกลีโอนาก็ไม่ได้รับบาดเจ็บร้ายแรงอันใด นี่นับว่าโชคดีมากแล้ว” ชายหนุ่มจุกคิดขึ้นได้จึงเอ่ยถาม “แล้วตอนนี้ยูชันเป็นยังงั้บ้าง มีอาการโกรธแค้นหรือหวาดกลัวเป็นพิเศษไหม”

“ท่านยูชันมีอาการเหม่อลอย แว่ตาคล้ายกำลังคิดอะไรบางอย่าง” โฮเมอร์คลี้อยม่น “แต่ผมมั่นใจว่าสิ่งที่ท่านคิดคือเรื่องของเจ้าหญิงแห่งไอซ์พรอโน ซาเฟน่า ท้าทางท่านจะหลงชอบเธอเข้าให้แล้วนะครับ”

‘เฮ้! เล่นม้รักแรกกับเจ้าหญิงเลยหรือนี่ หัวสูงมากเลยนะเจ้าน้องชาย’ เขาหลบเหน้อยใจ ‘นายรู้บ้างไหมว่าเวลาพบรักกับองค์หญิงนี้ มันเป็นอะไรที่จีบยาก แถมยังต้องผจญภัยเสี่ยงชีวิต สร้างชื่อเสียง ทำงานหนักมากที่สุดเลยนะ’

เมธัสลัดความกังวลพร้อมกับถาม “แล้วเจ้าหญิงองค์นี้เป็นคนแบบไหน พอจะบอกผมได้ไหม”

“เรื่องนี้ไม่ยากครับ เดียวผมจะให้เจ้านายได้เห็นทุกอย่างที่เกี่ยวกับเธอทันที”

โฮเมอร์กดโฟนคริสตัลไม่กี่ครั้ง ก็มีหน้าจอบปรากฏขึ้นเบื้องหน้าชายหนุ่มอีกห้าจอ ตอนนี้เขาเห็นหญิงสาวหน้าตาางดงาม ผมสีเงิน สวมเสื้อเซ้ตแขนยาวผ้าหนา สีขาวขลิบฟ้า ผ้าคลุมสั้นสีเทา กระโปรงสั้นสีขาว ถุงเท้าหนาสีขาว และรองเท้าบูตสีเทา ซึ่งเป็นเครื่องแบบนักเรียนเบอร์ลินุส เธอยืนถือถ้วยคริสตัลที่เปล่งแสงเรืองรองด้วยมือขวาร่วมกับเพื่อนร่วมสถาบันกลุ่มหนึ่ง

‘นี่มันถ้วยแชมป์เปียนของมินิการ์เดียนระดับโลกนี่นา’ เขาตะลึงเล็กน้อย ก่อนจะกระตุกยิ้มบาง ‘ท้าทางจะเป็นสาวนักกีฬา แบบนี้ขอแค่ชนะเธอได้ในการแข่งมินิการ์เดียนก็มีสิทธิ์จีบเธอได้แล้ว’

หน้าจอต่อมา หญิงสาวคนเดิมยืนอยู่บนเวทีสวมชุดเดรสสั้นเข้ารูปสีขาวยอดโบ สีชมพูที่บริเวณกลางอก ใบหน้าแดงแ่้มพองามทำให้ดูน่ารักและใสบริสุทธิ์

‘อืม...เป็นนักร้องด้วยอย่างนั้นหรือ งานนี้ชักยากขึ้นแล้วแฮะ’ เมธัสต้องลอบขมวดคิ้ว ก่อนจะคิดอย่างปลอดโปร่ง ‘ไม่เป็นไร อย่างมากก็จับยูชันไปแข่งร้องเพลงให้เกิดเป็นตำนานนักร้องที่ฝีมือเท่าเทียมกัน แล้วปิดฉากด้วยการร้องเพลงรักพิชิตหัวใจเธอ แบบนี้ยังไหวอยู่’

ครั้นมองดูอีกจอ ก็เห็นซาเฟน่ายืนนิ่ง แล้วภาพก็ค่อยๆ เปลี่ยนไปให้เขาเห็นเธอในชุดที่แตกต่างกัน สีหน้าที่เปลี่ยนไปมาของเธอระจกใจบุรุษได้โดยง่าย

‘โอ้ เป็นนางแบบด้วยรี’ ชายหนุ่มอึ้งกับความสามารถของเจ้าหญิงองค์นี้ ทว่าในใจยังนึกอย่างมุ่งมั่น ‘นี่ก็ง่ายอยู่ แค่ใช้เงินดันยู่ชั้นเข้าวงการนายแบบระดับโลก จากนั้นจับไปถ่ายภาพคู่กับเธอเรื่อยๆ’ เขามองเห็นฉากจบที่รวบรัด ‘แล้วค่อยพลิกผันไปเป็นตากล้อง ถ่ายภาพเธอพลางเอ่ยคำคม เดี่ยวก็มดใจเธอได้เอง’

เมื่อมองมาถึงจอที่สี่ หญิงสาวคนเดิมก็แต่งตัวเรียบร้อยไปทำภารกิจช่วยเหลือผู้คนอย่างขยันขันแข็ง ไม่เกี่ยงว่าเสื้อผ้าตนจะเป็นฝุ่นดินหรือไม่

‘ว้าว! เป็นเด็กดีขนาดนี้เลยหรือนี่ แบบนี้ต้องให้ยู่ชั้นไปทำงานช่วยเหลือคนก็สามารถเข้าถึงตัวเธอได้เช่นกัน อืม...ที่เราเป็นประธานก็เพื่อการนี้แหละ หึๆ’

ตามสถาบันทั่วไป ผู้อำนวยการสามารถมอบภารกิจต่างๆ ให้นักศึกษาในสถาบันได้ ซึ่งของมหาวิทยาลัยเวลลอเรโล ประธานสถานศึกษาที่ได้รับสิทธิ์นี้เช่นกัน การที่เขาชิงอำนาจนี้มาอยู่ในมือ เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้อำนวยการวินตีมอบภารกิจที่ไม่ได้ผ่านสถานศึกษามาให้พวกเขาทำ เพราะหากทำพลาดแม้แต่ครั้งเดียวก็มีสิทธิ์โดนไล่ออกจากมหาวิทยาลัยเวลลอเรโลได้

ส่วนจอที่ห้า เป็นบทสัมภาษณ์ที่เธอมอบให้นักข่าว ซึ่งพอเขาอ่านไปจนจบก็ต้องยกมือขวากุมขมับพลางส่ายหน้า

‘เวรแล้ว ผู้ชายในอุดมคติคือคนที่เยี่ยมยอดอย่างราชาวีรบุรุษที่เป็นอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยของเธอ เก่งทั้งบู๊ บุน มีสถานะเหนือวีรบุรุษทั้งปวง’ ทนได้นั้นเขาก็เห็นภาพขาวดำ เป็นภาพยู่ชั้นนั่งคอตกอยู่บนเก้าอี้ที่มุมห้องในสภาพคล้ายคนใกล้สิ้นใจ ‘เปลือยเห็นฉากจบแบบไม่ค่อยสวยซะแล้วสิ’

จากที่เขารู้มา ปกติหากทำภารกิจเฉพาะของประเทศหรือทวีปใด ราชาของประเทศและทวีปนั้นจะเป็นผู้วยยศให้เอง แต่ก็จะเป็นเพียงวีรบุรุษของประเทศหรือทวีปที่ราชาของคั่นครองอยู่

อาการอสจึงต้องเป็นผู้ที่ทำการกิจยากๆ จำนวนมากของทั่วทั้งโลก จนทำให้ราชาทั่วโลกให้ฐานะวีรบุรุษกับอีกฝ่าย แล้วพอได้ครบทุกประเทศ และในหมู่วีรบุรุษด้วยกันก็ยิ่งยอมรับ อาการอสจึงจะได้รับตำแหน่ง ราชาวีรบุรุษ ซึ่งความหมายว่า เป็นวีรบุรุษอันดับหนึ่งของโลกนริสเซีย

‘ถ้าจะให้ยูชันเทียบชั้นอาการสได้ คงต้องส่งหมอนั้นไปทำภารกิจให้มากกว่าชายคนนั้น แต่มันจะเป็นไปได้รึ’ เมธัสคิดหาวิธีลัด ‘หรือว่าเพื่อหัวใจของน้องชาย เราต้องไปลอบฆ่าเจ้าหมอนี่เองกับมือ’ เขาเริ่มวางแผนให้น้องชาย ‘จากนั้นค่อยชี้หน้าให้น้องชายเข้าหาซาเฟน่าในขณะที่เธอกำลังโศกเศร้า แล้วสร้างหลักฐานว่ายูชันเป็นคนฆ่าคนร้ายที่ลอบสังหารราชวীরบุรุษ แบบนี้ก็จะจบ...’ ก่อนจะเห็นภาพแต่งงานแสนสวย เขากลับต้องส่ายหน้า ‘ไม่เข้าท่าแฮะ เราจะไปฆ่าคนดีๆ ทำไม เอ้อ...’

“เจ้านายครับ ข้อมูลที่ผมให้ไปเยอะพอไหมครับ” โยเมอร์เอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล

เมธัสเลิกคิดเพื่อเจอแล้วบั่นรอยยิ้มพร้อมกับผงกศีรษะ “พอแล้วโยเมอร์ คุณเองก็ไปพักผ่อนเถอะ คราวหน้าหากยูชันจะไปไหนก็บอกผมก่อน” เขาคิดถึงเบอร์ติดต่อในโพนคริสตัลของแก๊งเพนวิน “ผมจะติดต่อให้คนของเราที่อยู่แถวนั้นช่วยคุ้มครองอย่างน้อยถ้ามีคนมากขึ้นหน่อย ความเสี่ยงก็น่าจะลดลง”

“ครับเจ้านาย” โยเมอร์โค้งกายด้วยสีหน้าโล่งใจ

หลังจากเมธัสสอบถามโยเมอร์อีกไม่กี่คำก็ตัดการติดต่อ แล้วล้มตัวลงนอนบนพื้น เปิดหน้าต่างวารสารของส่วนกลางเพื่อค้นข้อมูลของซาเฟน่าเพิ่ม ตั้งแต่ตอนที่เริ่มเล่นมินิการ์เดียนไปจนถึงเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเธอ เพราะจากประสบการณ์ในครั้งก่อน ยูชันที่ผิดหวังในความรักได้เปลี่ยนเป็นบอสที่โคตรอันตราย ซึ่งการต่อสู้แบบนั้นมีเพียงครั้งเดียวก็ถือว่ามากพอแล้ว

วันต่อมา

หลังจากเสร็จสิ้นพิธีฉลองสร้างพระราชวังใหม่ ฮากันนาก็จัดงานเลี้ยงต้อนรับอาคันตุกะจากทั่วโลกที่เร่งเดินทางมาเพื่อชมพระราชวังหลังใหม่ที่ยิ่งใหญ่และน่าทึ่งตะลึง

แขกทุกคนที่มาต่างอ้าปากค้างกับสิ่งก่อสร้างแบบย้อนยุคที่หาคนสร้างได้ยากในปัจจุบัน

รูปแบบต่างๆ ที่สูญหายและพังทลายไปกับกาลเวลา จนเหลือเพียงภาพบันทึกที่ไม่สมบูรณ์ ได้ถูกจัดเรียงอยู่ตามสวนและในพระราชวัง

สภาพภายนอกว่างดงามน่าประทับใจแล้ว แต่เมื่อเดินเข้ามาด้านในทุกคนก็ต้อง

อุทยานชมเขยไม่ขาดปากยิ่งกว่าเดิม เพราะเสาหินอ่อนทุกต้นได้รับการแกะสลักอย่างประณีต รวกับว่าจ้างช่างก่อสร้างจอมเวทชั้นสูงนับหมื่นมาช่วยกันสร้าง

ในแต่ละส่วนพระราชวังถูกสร้างแบบผสมผสาน บางมุมก็เป็นแบบชาวอวาลอนที่ บ้านสร้างจากไม้หลังคามุงกระเบื้อง ตามเสาอาคารแกะสลักรูปมังกร ด้านข้างประตูวางรูปปั้นสิงโต บางมุมก็เป็นแบบชาวยาล่อมที่เน้นปลูกบ้านคิลาทรงกระบอกหลังคาโค้งปลายยอดเป็นเสาแหลม รวกับว่าเอาจุดที่งดงามของทุกวังในประวัติศาสตร์มาสะสมไว้ในพระราชวังหลังนี้

ณ ห้องโถงใหญ่ที่อยู่ในเขตพระราชวังที่สี่

เมธัสสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีฟ้าเข้ม ทับด้วยเสื้อโคटสั้นสีเขียวอ่อนขอบปักดิ้นทอง กระดุมทุกเม็ดเป็นคริสตัลใส กางเกงขายาวสีน้ำตาลเข้ม เข็มขัดหนังสีดำ และรองเท้าบูตสีดำ ยืนอยู่ด้านซ้ายของฮากันน่าที่สวมเสื้อเชิ้ตผ้าหนาสีขาวกระดุมทอง เสื้อคลุมสีฟ้ายาวเกือบถึงข้อเท้าปักขอบด้วยขนสัตว์สีขาว กางเกงขายาวสีขาว รองเท้าบูตสีทอง เอาซ้ายคาดดาบยาวเกือบหนึ่งเมตร ผักดาบเป็นสีทองเหมือนด้ามจับและประดับแถบยงฝักอัญมณีที่เปี่ยมพลังเวทเอาไว้ให้ดูน่าเกรงขามสมฐานะมหาราชาแห่งการูด้า

ตอนนี้อำมาตยาเหี่ยวเหินยืนยิ้มแป้นรับฟังคำเยินยอจนแทบจะตัวลอยโดยไม่ต้องใช้พลังเวท เพราะพวกขุนนางด้านศิลปะและสถาปัตยกรรมจากทั่วโลกได้เข้ามาทักทาย ยอมรับว่า พระราชวังแห่งนี้สมควรเป็นพระราชวังอันดับหนึ่งแห่งนาริสเซีย

เมื่อเจ้าของงานมีความสุข งานเลี้ยงย่อมดำเนินไปอย่างสนุกสนาน พอผ่านไปสักระยะหนึ่ง ฮากันน่าก็สั่งให้หรีไฟในห้องโถงแล้วส่องไฟลงมาถึงต้นซึ่งกำลังยกสูงมืองขึ้นสูง

“วันนี้เป็นวันดี พวกท่านทั้งหมดต่างเห็นพ้องตรงกันว่า พระราชวังแห่งนี้ยอดเยี่ยมสมฐานะมหาราชาแห่งการูด้าเจ็ดสมัยซ้อนใช่หรือไม่” ราชาเหี่ยววางสองแขนลงข้างลำตัวพร้อมกับมองไปรอบๆ

ทุกคนต่างขานรับ เพราะฮากันน่าเป็นผู้ทรงความสามารถ การแข่งการไต่เต้าระดับภายในทวีปทั้งเจ็ดครั้งที่ผ่านมานั้น ฮากันน่าเป็นผู้ชนะถึงเจ็ดครั้งซ้อน ซึ่งหากไม่มีอะไรผิดพลาด รอบถัดไปก็จะจัดขึ้นในปีที่ 302 ฮากันน่าก็สมควรชนะเป็นสมัยที่แปด

ตำแหน่งมหาราชามีได้มาจากฐานอำนาจหรือขนาดของประเทศ แต่จะได้รับพลังจากที่ชนะการแข่งการไต่เต้าระดับภายในทวีป โดยทวีปการูด้าเป็นทวีปที่มีประเทศมาก

ที่สุด คือยี่สิบแปดประเทศ

เมื่อสามร้อยปีก่อนตอนที่เริ่มต้นก่อตั้งองค์กรส่วนกลางใหม่ๆ นั้น ยังไม่ได้คิดที่จะใช้การแข่งขันการเดียนมาเป็นตัวเก็บส่วย แต่เนื่องจากความขัดแย้งระหว่างประเทศยังคงมีอยู่ จึงจัดการแข่งขันการเดียนภายในทวีป เพื่อให้ทั้งความเกลียดชังของผู้คนยัลดลงในสนามแข่งนี้ และจะได้บรรเทาความกระหายสงครามของผู้เฒ่าแต่ละประเทศไปในตัว ต่อมาถึงค่อยจัดการแข่งขันการเดียนระหว่างทวีป เพื่อที่จะได้หมุนเงินไปยังทวีปอื่นๆ

พอฮากันนำพุดจนจบก็ยกมือซ้ายตบไหล่ขวาของแฟนธ่อม “และด้วยความช่วยเหลือของอาร์คบิดอร์คอมปานีนี้ จึงทำให้วังของข้ารุ่งเรืองเจิดจรัสเหมือนตัวข้า” อีกฝ่ายหันซ้ายแลขวาก่อนจะตะโกนเสียงดัง “ฉะนั้นขอให้ทุกท่านจงปรบมือให้เกียรติชายหนุ่มผู้นี้หน่อย”

แปะๆๆ เมื่อมาอยู่ในงานของเจ้าบ้าน แหกเหวี่ยงทุกคนก็ได้แต่ปรบมือตามคำขอ แม้บางคนจะรู้สึกตะขิดตะขวงใจที่ต้องมาชื่นชมเด็กป่าเด็กดอยที่โชคติดคนหนึ่ง มหาราชาแห่งการูด้าหน้าขึ้นบาน “สำหรับข้า พระราชวังหลังใหม่นี้ช่างยอดเยี่ยมยิ่งกว่าชนะการแข่งขันระหว่างทวีปเสียอีก ดังนั้นผู้ที่ทำให้ข้าอึดใจได้แบบนี้ สมควรที่จะได้รับรางวัล” อีกฝ่ายหันมามองเขา “อาร์คบิดอร์คอมปานี เจ้าจงนำคุกเขาเพื่อรับรางวัลที่ข้าจะมอบให้ซะ”

เมธัสไม่รู้ว่อีกฝ่ายจะเล่นไม่ไหน ทว่าเขาในตอนนี้ได้แต่ทำตามที่ถูกฝ่ายสั่ง จะได้ไม่เป็นการฉีกหน้าผู้ในระดับประเทศคนนี้

ฮากันนำใช้มือขวาชักดาบออกมาจากเอวซ้าย แล้ววางใบดาบสีเงินตะแบกทั้งสองข้างของเขาพลงพุดอย่างเคร่งขรึม “ข้าฮากันนำ ราชาแห่งพีริซานเนีย ขอแต่งตั้งแฟนธ่อมอาร์คบิดอร์คอมปานี การูด้า เป็นขุนร้งสรรค์ ได้รับที่ดินในเมืองลินวอลหนึ่งร้อยไร่” ชายหนุ่มแอบอึ้งในใจ ทว่าเสียงของอีกฝ่ายยังคงดังกังวาน “และจะมอบยศทางทหารให้หลังจากที่ท่านขุนร้งสรรค์สำเร็จการศึกษาจากส่วนกลาง ส่วนนี้คือตราเวทประจำตำแหน่งของเจ้า”

วู้ง!! พริบตานั่น ดาบในมือของฮากันนำก็เรืองแสงระยิบระยับ มีวงเวทดาวหกแฉกสีทองลอยค้างอยู่เบื้องหน้า ซึ่งมีรอยสลักเป็นพญาเหยี่ยวอยู่กึ่งกลาง

‘เล่นจ้องตัวกันแบบนี้เลยหรือท่านพระราชา แบบนี้เดี๋ยวก็นี่เป็นเรื่องกันพอดี’

“ท่านขุนวังสรรคฺจรงรับตราประจำตำแหน่งเถิด” ฮากันน่าเก็บดาบเข้าฝักพลางพูดเสียงกระซิบ “จากนั้นก็รีบทางผ้าคลุมประจำตำแหน่งออกมา เพื่อที่จะได้ให้ทุกคนรู้ว่าเจ้าเป็นขุนนางแห่งประเทศฟรีซานเนียโดยสมบูรณ์ ฮ่าๆ”

ผู้คนทั่วไปที่เห็นเหตุการณ์นี้ย่อมไม่คิดอะไรมากนัก เพราะมองว่าฮากันน่าคงถูกอกถูกใจกับความสามารถในการก่อสร้างของแพนธ่อมที่มีตราอาร์คบิดอร์คอมปานี ทว่าสำหรับเหล่าราชาที่เหลือ ล้วนตาแทบถลนออกมาจากเบ้า จากนั้นทั้งหมดก็ลอบร้องในใจว่า

ไอ้เลวฮากันน่า!!!

ในการแข่งระดับภายในทวีปนั้น นอกจากราชาจะลงเองแล้ว ยังต้องคัดเลือกแกรนด์การ์ดিয়েนชั้นเยี่ยมในประเทศของตนเข้าสู่ศึก ถึงการแข่งขันการ์ดিয়েนธรรมชาติแพนธ่อมจะถูกสั่งห้ามใช้ตราอาร์ค ทว่าถ้าเป็นการแข่งขันระดับสูงที่มีคนระดับราชาเข้าแข่งขัน ศึกนี้จะเป็นศึกที่ให้งัดทุกอย่างที่มีออกมาใช้จนหมด แล้วแต่ไหนแต่ไรมา ขุนนางที่กินตำแหน่งและยศของประเทศหนึ่ง จะไม่มีทางไปก๊วนหรือตำแหน่งของอีกประเทศหนึ่งเป็นอันขาด

การที่ฮากันน่าแต่งตั้งแพนธ่อมในตอนนั้น ก็คือการจองตัวอาวุธลับที่จะใช้ในการแข่งขันการ์ดিয়েนระหว่างทวีปในอนาคต

‘ถึงจะมีพินธะกับฮากันน่าเร็วเกินไป แต่แบบนี้ก็ไม่เลว เราจะได้ไม่ต้องไปเก็กเท่ปฏิเสธรพระราชาองค์อื่นให้เกิดความกินแหนงแคลงใจเสียเปล่าๆ แบบนี้จะได้ใช้ฮากันน่าเป็นโล่ไปในตัว’

เมธัสเห็นว่ามิได้ได้ ไร้ซึ่งข้อเสีย จึงค้อมศีรษะยกมือขวาไปสัมผัสสรวงเวทตราประจำตำแหน่ง

ว๊ิง!! วงเวทตราประจำตำแหน่งถูกดูดเข้ามาในมือขวา มันคล้ายน้ำที่ไหลผ่านท่อพุ่งขึ้นไปอยู่ที่ปากขวาของเมธัส

พอเขายกมือซ้ายแตะไหล่ขวาแล้วเสียพลังเวท 1 ทองแดงก็บังเกิดแสงสว่างขึ้นที่หัวไหล่ จากนั้นบนเสื้อโคตช่วงปากขวาก็ปรากฏพลีกลีคริสตัลสีทรวงแปดเหลี่ยมขึ้น มีอักขระเวทและรูปสลักพญายักษ์ อันเป็นสัญลักษณ์ของประเทศฟรีซานเนีย จากนั้นพลีกลีคริสตัลก็ปล่อยผ้าคลุมไหล่สีขาวยาวถึงข้อศอกออกมา ตรงกลางผืนมีตัวอักษรเขียนว่า ขุนวังสรรคฺแห่งฟรีซานเนีย ส่วนด้านล่างเป็นธงประจำชาติฟรีซานเนียซึ่งเป็น

สีขาวยักยาลยเหี้ยวทางปีก

ฮากันนำคลี้มด้วยควมลึงลิต เพราะผู้มีพลังเวมมหาศาล และพลังเอ็นทลีแบบเพนธ่อม ใช่ว่าจะหามาเป็นข้ารับใช้ได้โดยง่าย ส่วนใหญ่หากไม่เล่นตัว ต่อรองเงินเดือนยศถาบรรดาศักดิ์จนนำรำคาญ ก็หยิ่งจองหองจนอยากตามไปฆ่าทั้งเองกับมือ

“ท่านฮากันนำ โจนท่านถึงแต่งตั้งหลานเพนธ่อมโดยไม่รอปรึกษาพวกเราก่อนละ”

ฮากันนำหันไปมองต้นเสียง ก็เห็นใบหน้าของมหาราชาจากทวีปอื่นๆ ผ่านจอเวทโพนคริสตัล ราวกับนัดแนะกันมาประชุมด่วนเลยทีเดียว

“อ้าว สหายของข้า ถ้าท่านเห็นวังของข้าสวยมาก เลยอยากได้ขุนร้งสรรค์ของข้าไปสร้างให้สักหลัง ข้าก็มิรังเกียจหรอกนะ” ราชาเหี้ยวยิ้มกว้างพร้อมกับยกคิ้วซ้าย “เพียงแต่เขายังเป็นนักศึกษาอยู่ เวลาจะเรียกใช้งานก็ต้องไปจ่ายเงินและจองคิวผ่านส่วนกลาง” อีกฝ่ายยกมือซ้ายลูบปลายคางพลางพูดอย่างขบขัน “เอาไว้ขุนน้อยของข้าเรียนจบเมื่อไหร่ ข้าจะส่งไปสร้างให้ฟรีๆ ฮ่าๆ”

สีหน้าของมหาราชาทั้งแปดเปลี่ยนเป็นตึงเครียด ส่วนเมธัสก็ได้เห็นรักแรกของน้องชายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ซาเพน่าสวมชุดราตรีสีขาวปลายกระโปรงบาน สวมผ้าคลุมไหล่สีชมพูอ่อนถักลายดอกไม้ ผมสีเงินยาวตัดปลายดูน่ารักน่าชัง ใบหน้าที่ได้แต่งเติมกลับดูเปี่ยมเสน่ห์ของวัยเยาว์ เธอสวมเครื่องประดับได้อย่างเหมาะสม ทั่วทั้งตัวเปี่ยมด้วยความมั่นใจ แววตามันคงแน่วแน่ไม่สั่นไหวแม้จะโดนคนหนุ่มมากจ้องมอง รอยยิ้มเล็กๆ ที่มุมปากก็เกินพอจะละลายใจชายหนุ่มรอบบริเวณ มือซ้ายถือโพนคริสตัลสีชมพูที่ฉายภาพของมหาราชาแห่งไอซ์ฟรอน

พอมธัสเห็นว่าตัวจริงสวยยิ่งกว่าในรูป จึงยิ่งเหนื่อยใจ ‘แบบนี้ท่าจะเซินให้เจ้าน้องชายจีบเธอสำเร็จ สงสัยต้องรอให้โลกใกล้แตก แล้วให้ยูซันเป็นวีรบุรุษช่วยเหลือไอซ์ฟรอน แบบนั้นถึงจะมีสิทธิ์ชนะใจเธอได้’ เขาลองคิดมุกกลับ ‘เอ๊ะ!! หรือว่าเราจะต้องเล่นบทจอมมารเพื่อรักแรกของน้องชายนะ’

งานฉลองยังคงจัดไปตามปกติ แต่ฮากันนำกลับเดินออกไปจากงาน เพื่อไปเข้าประชุมด่วนเฉพาะของราชา

เมธัสที่ได้รับการทักทายทั้งจริงใจและเสแสร้งจากผู้คนจำนวนมาก ย่อมรู้สึก
เหน็ดเหนื่อยเป็นพิเศษ จึงขอตัวออกไปยืนริมระเบียง เพื่อหลบการสนทนาที่ไร้สาระ
“เหนื่อยหนื่อยนะแฟนร่อม” มีเสียงของบุรุษผู้หนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง
ชายหนุ่มจดจำเสียงของอีกฝ่ายได้ว่าเป็นใคร จึงเอ่ยโดยมิได้หันหน้าไป “ขอบคุณ
มากนะอลัน”

หัวหน้าแก๊งโกลเดินรีทรีฟโวล์เดินมายืนพิงระเบียงด้านซ้ายของเขา ในมือซ้ายถือ
แก้วไวน์ เขาเบนหน้ามามองด้วยสายตาสงสัย “ขอบคุณเรื่องไหน...เรื่องภายในแก๊งที่
ผ่านๆ มานะเหรอ”

“เปล่า เรื่องที่ช่วยชีวิตน้องชายของผมไว้” เขาเล่าเรื่องที่พวกอลันช่วยยื้อชันด้วยความ
บังเอิญ

“ฮ่าๆ ถ้าแบบนั้นนายต้องไปขอบคุณเจ้าหญิงซาเฟน่ามากกว่าจะเป็นผมนะ”
อีกฝ่ายยกไหล่พร้อมกับยิ้มกว้าง “ผมเองก็ไม่ว่าเด็กหนุ่มคนนั้นเป็นน้องของนาย แต่
ก็คุ้นหน้าพวกเด็กสาวที่อยู่แถวนั้นเหมือนกัน”

“ซาเฟน่าเป็นคนขอให้ลงไปช่วยอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ อันที่จริงรถของเราแล่นผ่านที่เกิดเหตุไปพอสมควรแล้ว” อลันยิ้มเจื่อน “แต่
เธอขอให้วกกลับไป แล้วก็กระโดดลงจากรถไปช่วยน้องนายที่สะบักสะบอมแบบสุดๆ
จนไม่น่าเชื่อเลยว่าจะเป็นน้องของนาย...จะให้ไปฆ่าพวกนั้นทิ้งไหม” อีกฝ่ายถามด้วย
สีหน้าเรียบนิ่ง

“ไม่ต้องหรอก ปล่อยให้พวกเขาเข้าคุกไปตามกฎหมายนั่นแหละดีแล้ว” เมธัส
เข้าประเด็นสำคัญ “แต่ที่ผมสนใจคือ ซาเฟนามีแฟนหรือยัง”

“โอ้ นายที่ส่ายอดไปเลยนะ” บุรุษเฝ้าสุนัขโกลเดินรีทรีฟเวอร์ลิมตาโต ก่อนจะ
พยักหน้าหงิกๆ “แต่ก็สมกับเป็นวัยรุ่นดีจริงๆ ถ้าเป็นผมที่ใกล้จะตายก็คงอยากจีบ
สาวที่ดังที่สุดในทวีปใดทวีปหนึ่งอยู่เหมือนกัน” อีกฝ่ายพูดราวกับเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง
“เอาเป็นว่าผมจะช่วยเท่าที่ช่วยได้ แต่บอกก่อนนะว่าผมเห็นเธอเป็นเหมือนหลานสาว
คนหนึ่ง” อลันมีสีหน้าเย็นชา “หากคิดหยอกหัวใจเธอเล่น ผมจะจัดการนายก่อนถึงงาน
ดอนออฟนาริสซิโนแน่ๆ”

“ฮ่าๆ อลัน คุณเข้าใจผิดแล้ว คนที่หลงรักเธอเป็นน้องชายผมต่างหาก” เขาบอก
ไปตามตรง

“อ้าว โทษที ผมเข้าใจผิดไปเอง” อีกฝ่ายยกมือขวาขึ้นเกาหลังหูขวา “วันหลังก็พูดให้มันชัดๆ ก่อนสิว่าน้องจะจีบ ไม่ใช่นายจะจีบ ฮ่าๆ” พอเลิกหัวเราะก็ยกแก้วไวน์ขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้วด้วยสีหน้าเป็นทุกข์

เมธัสสังเกตเห็นถึงความผิดปกติ จึงถามด้วยความสงสัย “อลัน เกิดเรื่องอะไรขึ้นอย่างนั้นหรือ คุณถึงได้ดูหดหู่แบบนี้”

อลันหันมาคลี่ผมอย่างเสียใจ “โทษที พอตีเมื่อสองวันก่อนนารายาของผมเพิ่งจะคลอดลูกชายคนที่สาม ผมคงจะมีเวลาอุ้มแกอีกแค่หนึ่งปี” อีกฝ่ายเงยหน้ามองท้องนภา “ส่วนผู้สืบทอดแหวน ถ้าไม่ใช่ลูกชายคนโตที่เพิ่งจะอายุสิบห้า ก็คงเป็นลูกชายของพี่ที่เพิ่งจะอายุสิบแปด” มือขวาของอีกฝ่ายบีบระเบียงหินแน่น “พอเห็นสภาพน้องชายนายที่เกือบตายด้วยน้ำมือนักเลงข้างถนน ผมเลยอดเศร้าใจไม่ได้”

เขาเข้าใจความรู้สึกของอีกฝ่ายดี เพราะเวลาที่เปลี่ยนผู้ถือแหวนชุดใหม่ แทบทุกแก๊งจะต้องเก็บตัวไปเป็นปี หัวหน้าแก๊งรุ่นใหม่แต่ละคนต้องไปทำพันธสัญญากับศาสตราแม่เพียง แล้วบุกเข้าสู่ใจกลางสมรภูมิในโลกมืด

หากผู้ที่ถูกเลือกเป็นคนที่เตรียมตัวมาดีแล้ว มันก็มีปัญหาใหญ่ แต่ถ้าผู้ที่ถูกเลือกยังไม่มีคุณสมบัติเหมาะสม ปัญหาของหัวหน้าแก๊งคนนั้นจะเพิ่มขึ้นโดยพลัน เพราะถ้าไม่เจอศัตรูที่มีฝีมืออัดจนตายก็ต้องดิ้นรนแทบตายในช่วงต้น จนกว่าจะมีฝีมือมากพอปกป้องตนเองได้นั้นแหละ

“ต่อให้พวกเรพลาต พวกเขาก็จะต้องฝ่าฟันอุปสรรคนั้นไปได้ ไม่ต้องกังวลไปหรอกอลัน” เมธัสยกมือซ้ายจับไหล่ขวาของอีกฝ่ายเบาๆ

อลันหันมาผงกศีรษะ ก่อนจะยิ้มกว้างพลางพูด “ซาเฟน่าเก่งในทุกด้าน มีความเป็นกุลสตรีทุกกระเบียดนิ้ว จิตใจเมตตากรุณา โอบอ้อมอารี นอบน้อมถ่อมตน มีความกล้าหาญ รู้จักเรียนรู้และรับฟังคนรอบข้าง ไหวพริบดี” อีกฝ่ายมีสีหน้าจริงจัง “ที่เธอยังไม่มีแฟนเพราะรักแรกของเธอคืออาการอส ฉะนั้นบอกให้น้องชายนายตั้งใจไปเสียเถอะ”

“หืม โอกาสมันริบหรืออย่างนั้นเลยรี” ชายหนุ่มต้องถามออกไป

“การจะเอาชนะอาการอส คงจะต้องยุ่งยากกว่าหลายขั้นตอน” อลันมีสีหน้าเสียใจแทน “ดีไม่ดีหลังจากที่เธอเรียนจบอาจจะแต่งงานกับอาการอสเลยก็ได้” อีกฝ่ายมีสีหน้าครุ่นคิด “เท่าที่ผมเห็นเธอมาตั้งแต่เด็ก ตอนนั้นหัวใจของเธอโดนอาการอสครอบ-

ครองไปเกือบหมดแล้ว” บรูซผมทองมีรอยยิ้มช้า ก่อนจะส่ายหน้าไปมา “หากไม่ใช่ว่า
อาการอสเป็นอาจารย์ ปานนี้นางคงสารภาพรักไปเรียบร้อยแล้ว”

‘อะไรมันจะขนาดนั้น’ ถึงจะรู้อยาก แต่พอฟังจากคนที่ใกล้ชิดกับซาเฟน่า เขา
ก็มั่นใจมากกว่าเดิม ‘แบบนี้ต้องหาสาวอื่นให้เจ้าอยู่ชั้นซะแล้ว ไม่งั้นเกิดอีกฝ่ายบ้าเพราะ
ผิดหวังในความรักขึ้นมา จุดจบระหว่างเราคงจะออกมาในรูปแบบเดิม’

อลันถองคอกใส่แขนของแฟนร่อมเบาๆ “ชะฯ นายรู้ไหมว่าเจ้าหญิงผู้สมบูรณ์
แบบเยี่ยงนาง ก็ยังมีข้อเสียอยู่เรื่องหนึ่ง”

เมธัสหันไปถามด้วยความสนใจ “อะไรหรืออลัน”

“เดี๋ยวนายก็รู้แล้ว” อีกฝ่ายคลี่ยิ้มลึกลับพลางเหลียวมองไปทางประตู

ตึกๆ มีเสียงฝีเท้าแสนแผ่วเบาดังขึ้น

ชายหนุ่มหันกลับไปมองเจ้าของเสียงฝีเท้าที่เต็มไปด้วยความมั่นใจ ก็พบ
เจ้าหญิงผู้สมบูรณ์แบบแห่งชั่วโลกใต้ นางเดินเข้ามาพร้อมกับยกมือขวาปิดผมที่โดน
สายลมพัดจนบิดไปหน้าพลาจ้องมองเขาราวกับเป็นเหยื่ออันโอชะ แต่เขายังคงบั้น
รอยยิ้มพร้อมโค้งกายทักทายอีกฝ่ายอย่างสุภาพ “ท่านเจ้าหญิงแห่งไอซ์ฟรอน มีอะไร
ให้กระผมรับใช้หรือขอรับ”

ซาเฟน่าหยุดอยู่เบื้องหน้าห่างจากเขาเพียงหนึ่งเมตร สองมือจับกระโปรงค้อม
ศีรษะทักทายอย่างเข้มซ้อย “ท่านอาร์คบิชอปเตอร์คอมปานีมีต้องมากมารยาทไป นับแต่
ท่านมีตราอาร์ค ก็นับว่าท่านมีศักดิ์เทียบเท่าเชื้อพระวงศ์อย่างดิฉัน” เธอปล่อยมือจาก
กระโปรง แล้วส่งยิ้มละไม “หากไม่รังเกียจโปรดเรียกชื่อต้นของดิฉัน และสนทนากัน
อย่างมิตรสหายเถาะค่ะ”

“นับเป็นเกียรติอย่างสูงครับซาเฟน่า” เขายิ้มกว้างพร้อมกับค้อมศีรษะให้เธอ “ถ้า
เช่นนั้นโปรดเรียกผมว่าแฟนร่อมด้วยก็แล้วกันครับ”

เจ้าหญิงหมาป่าเงินคลี่ยิ้มรับ และค้อมศีรษะให้เขาอย่างสุภาพอีกครั้ง ทำให้เมธัส
อดชมเชยอีกฝ่ายมิได้ที่มีอาภักดิ์กับกิริยาดงามไม่แพ้รูปโฉม

‘เธออยู่สูงเกินที่ผู้ชายธรรมดาจะเอื้อมถึงแล้วนะยูซัน แบบนี้ถ้าน้องไม่ไปเกิด
ใหม่เป็นเจ้าชาย พี่ก็ต้องไปสร้างหลักฐานปลอมว่าเราสองคนเป็นเชื้อพระวงศ์ตกยาก
ซะแล้วละมั้ง หึๆ’

ซาเฟน่าหันไปถามอลัน “ท่านลุงอลันรู้จักกับแฟนร่อมด้วยหรือคะ”

“เขาเป็นแขกคนสำคัญของโทรอนโต้แห่งแก๊งเพนวิโน” บุรุษเผ่าสุนัขโกลเด้นรีทรีฟเวอร์พูดอย่างขบขัน “ถ้าเจ้าหญิงย้อนกลับไปอ่านข่าวในช่องซูบซิบสะกิดคนดังจะพบว่าแฟนร่อมเคยไปเล่นพนันจนได้บ่อนที่ใหญ่ที่สุดของแก๊งเพนวิโนมาเชียวนะ”

เจ้าหญิงขมวดคิ้วเล็กน้อย เธอมองเขาด้วยสายตาทะลึง “ฉันไม่คิดว่าการที่นักศึกษาอย่างเราไปยุ่งเกี่ยวกับการพนันจะเป็นเรื่องที่ตึ้นะคะ” เธอดู “คุณเป็นถึงอันดับหนึ่งทั้งสามด้านของปีนี้ สมควรประพடுத்தันให้เป็นเยี่ยงอย่างที่ดีแก่นักศึกษาร่วมรุ่นมิใช่ไปข้องแวะกับสถานเริงรมย์แบบนั้น”

ไอโฮะ นีลนะข้อเสียของเธอ แต่มันก็อาจจะเป็นข้อดีด้วยมั้ง เพราะถ้ายูซันได้เธอเป็นแฟน ยูซันจะไม่มีทางไปยุ่งเกี่ยวกับความชั่วร้ายทุกชนิดอย่างแน่นอน

เมธัสยัมรับพลางค้อมศีรษะ “ขอบคุณสำหรับการเตือนสติผมที่ยังไม่เข้าใจคุณสมบัติของการเป็นนักศึกษานะครับซาเฟน่า”

“เจ้าหญิงอย่าตำหนิแฟนร่อมมากนักเลย เขาเพิ่งจะออกจากปามาอะ” อลันช่วยแก้ต่าง “ดูสิ วาจาและมารยาทของเขาในตอนนั้นก็พัฒนาขึ้นมากแล้วมิใช่หรือ”

เจ้าหญิงมีลีลาไตร่ตรอง ก่อนจะรีบโค้งกายพูดอย่างเสียใจ “ฉันต้องขอโทษด้วยนะคะที่กล่าวโดยไม่ยั้งคิด”

“ไม่ต้องคิดมากหรอกครับ” ชายหนุ่มพูดเสียงนุ่ม “เพราะคุณ ผมถึงเริ่มเข้าใจปฏิกิริยาต่อต้านจากรุ่นพี่ร่วมสถาบันแล้ว”

ตอนนี้เมธัสนึกคิดได้ว่า ทำไมพวกรุ่นพี่ในสถาบันถึงได้เขม่นหน้าเขาเกือบทุกคน เพราะหลังจากเขาไปสอบวัดคะแนนเสร็จ ก็เข้าบ่อนพนันที่มีทั้งสุรานารีครบถ้วน แถมยังเล่นได้บ่อนพนันจนมีชื่อเสียงดังกระฉ่อน พวกเธอที่มาจากรอบครัวเชื้อพระวงศ์ ตระกูลขุนนาง และคหบดี ย่อมไม่พอใจบุรุษที่มีเรื่องอื้อฉาว และหากมีเรื่องความสัมพันธ์ที่ไม่ดีแพร่ออกไปสู่สาธารณชน ชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยเวลทอเร่จะต่างพร้อยในชั่วข้ามคืน

‘อืม สงสัยเราจะเข้าร้านเหล้าและบ่อนพนันไม่ได้แล้วสินะ ต่อให้นารีสซิโนเป็นแก๊งมาเฟียคุณธรรม แต่ก็ยังเกี่ยวข้องกับธุรกิจกลางคืน จึงดูไม่ดีสักเท่าไร’ ชายหนุ่มต้องลอบเหนื่อยใจ ‘แถมพวกมาเฟียที่ประพடுத்தตัวเลวร้าย มันมีเยอะกว่าแก๊งนารีสซิโน’ สงสัยพวกรุ่นพี่ส่วนใหญ่คงจะเข้าใจเราผิดไปไกลโขเลยแฮะ’

ซาเฟน่าพูดด้วยเสียงเคร่งขรึม “ฉันได้ยินมาว่าแฟนร่อมสำเร็จพลังเอ็นทลิ่งถึง

ชั้นร่างจักรวาล และเชี่ยวชาญการต่อสู้เป็นพิเศษ” เธอเผยรอยยิ้มหวาน “หากคืนนี้นั้นขอประลองกับคุณในสนามการیدنสักกรอบหนึ่ง คุณจะรับคำท้านี้ไหม”

เมธัสมองเธอด้วยความฉงน “คุณต้องการประลองกับผมที่ยังไม่มีศาสตราธิกเกอร์เลยหรื๊ว แบบนี้จะไม่เอาเปรียบผมไปหน่อยหรือครับ”

“ฉันจะให้พวกเราใช้ศาสตราเวรี่กำคนละอย่าง จำกัดอยู่ในระดับ 400 ผลึกทอง แต่คุณจะใช้พลังเอ็นทรีถึงชั้นร่างจักรวาลก็ได้เนะ” ซาเฟน่าคลียิ้มสดใส “ถึงตัวฉันจะเพิ่งสำเร็จชั้นร่างสรรพลังมาได้ไม่นาน แต่ความห่างชั้นระหว่างพวกเราก็คงไม่มากนัก” เธอหันไปมองอลัน “นี่ต้องเป็นการประลองที่น่าสนุกเป็นแน่แท้ใช่ไหมคะท่านลุงอลัน”

“อะแฮ่ม เรื่องนี้มันขึ้นอยู่กับหลานแพนธ่อมมากกว่าว่าพร้อมจะสู้หรือไม่” หัวหนาแก๊งโกลเด็นทรีฟโฟว์พูดเสียงเข้ม “อย่าลืมนะว่าแพนธ่อมเพิ่งจะสร้างพระราชวังนี้เสร็จมาหมาดๆ อาจจะเหนื่อยล้าและเพลียอยู่บ้างใช่ไหม”

เมธัสรีบพูดตามน้ำ “มิพิตครับคุณอลัน ผมเองยังรู้สึกอ่อนเพลีย แค่นทนากับผู้คนที่แทบไม่ไหว จนต้องหลบมายืนพักแบบนี้” เขาหันไปพูดอย่างอ่อนล้า “ไว้โอกาสหน้าจะดีกว่าไหมครับ”

“การประลองในสนามการیدنจะไม่นำความเหน็ดเหนื่อยจากร่างกายตามไปด้วย ยกเว้นผู้ที่เข้าไปมีพลังเวทเหลือเพียงหนึ่งในร้อยจากปกติ” เจ้าหญิงขมวดคิ้วแน่น พลังยกมือ “ถ้าเป็นไปได้คุณจะช่วยเปิดปโลกแขนงทำให้ฉันดูหน่อยได้หรือไม่ว่าตอนนี้คุณเหลือพลังเวทแค่ไหน”

“รู้สึกว่าคุณเจ้าหญิงจะต้องการต่อสู้กับผมมากเหลือเกินนะครับ” เขาตอบเธอมาได้ “มีทราบว่ามันเกิดจากสาเหตุใดหรือครับ”

“ฉันมิได้ชื่นชอบความรุนแรง แต่อยากพัฒนาฝีมือตนเองด้วยการต่อสู้ เพราะวิธีฝึกฝีมือที่ดีที่สุดที่อาจารย์สอนมาคือการประมืออย่างจริงจัง” เธอยิ้มเล็กๆ ก่อนจะพูดต่อ “หากไม่ติดว่าเป็นงานเลี้ยงและคุณเพิ่งจะเป็นนักศึกษาปีหนึ่ง ฉันก็คงจะขอประลองแบบจริงจังสักเที่ยวแล้วละค่ะ”

“ราชาวีรบุรุษนิยมฝึกสู้จริงอย่างนั้นหรือครับ”

“ท่านอาจารย์เล็งเห็นว่า มิแต่ใช้ร่างกายสัมผัสอันตรายจากการต่อสู้ ถึงจะตั้งศักยภาพออกมาได้อย่างเต็มที่” สตรีเฝ้าหมาปาเงินพูดด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ “นี่ก็เป็น

แนวทางการฝึกฝีมือของสถาบันเบอร์ลินส ที่จะทำให้พวกเราต่อสู้กันเองเพื่อค้นหาสุดยอดฝีมือของชั้นปีทุกสัปดาห์”

สถาบันเบอร์ลินสมีตำแหน่งสิบอัศวินที่จะใช้ในการจัดตั้งสถานศึกษา โดยทุกสัปดาห์หรือวันเสาร์ นักศึกษาทุกคนจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมนี้ ซึ่งเป็นศึกการเดินขนาดใหญ่ เพราะนักศึกษาของสถาบันเบอร์ลินสนั้นมีถึงหนึ่งล้านคนต่อชั้นปี

ตลอดการแข่งขัน สนามแข่งจะทยอยหายไปทุกสิบนาทีก โดยพื้นที่ที่เกิดแสงสว่างเรืองรองเป็นเวลาสิบวินาที และการหายไปของสนามนั้นจะมีใช้ไล่จากซ้ายไปขวา หรือขวาไปซ้าย หากแต่เป็นการสุ่มพื้นที่อย่างต่อเนื่องจนจะเหลือเพียงสิบเซต

จากนั้นนักศึกษาที่เหลือรอดสิบคนจะต้องออกมาต่อสู้ในสนามจริง โดยจะมีอาจารย์ที่เชี่ยวชาญเวทรักษาทำการรักษาบาดแผลให้ทันที อีกทั้งยังมีกฎหมายห้ามตัดศีรษะและควักหัวใจ จึงทำให้ไม่มีผู้เสียชีวิต ผู้ที่ยืนอยู่บนสังเวียนคนสุดท้ายจะได้เป็นประธานชั้นปีหนึ่งสัปดาห์ แม้จะเป็นกิจกรรมที่ดูรุนแรงไปนิด ทว่าด้วยวิธีการฝึกฝนแบบนี้ ทำให้นักศึกษาของไอซ์ฟรอนมีความแข็งแกร่งเป็นอันดับหนึ่งของโลก

ทวีปไอซ์ฟรอนมีประเทศเพียงหนึ่งประเทศ และมีสถาบันการศึกษาเพียงแห่งเดียว ซึ่งทางส่วนกลางได้กำหนดแล้วว่าให้นักศึกษาเพียงปีละเก้าล้านคน ฉะนั้นในหนึ่งทวีปจะมีนักศึกษาเข้าใหม่สูงสุดเพียงปีละหนึ่งล้านคน

ตอนแรกเมธธเองก็คิดที่จะใช้พลังที่ตนมีไปชิงตำแหน่งประธานชั้นปีของไอซ์ฟรอน การใช้ชีวิตอย่างรุนแรงตลอดเวลาไม่สามารถกระตุ้นพลังของยูชันออกมาได้โดยง่าย พอถึงตอนนั้นเขาจะรู้ว่า น้องชายของเขาเป็นใครในมิตินี้

วีรบุรุษ หรือ จอมมาร

หากผลออกมาในแง่ดี เขาจะได้สบายใจไปอีกนาน แต่ถ้าออกมาในแง่ร้าย เขาก็จะกำจัดต้นเหตุของภัยพิบัติในทันใด

‘เรายังไม่ได้เก็บพลังเวทที่เหลือใส่สต็อกเวทเสียด้วยสิ แถมถ้าใส่ในตอนนี้ เธอคงมองเราในแง่ลบ มันอาจจะส่งผลต่อยูชัน...’ เขาเห็นรอยยิ้มอันงดงามและใสซื่อของเจ้าหญิงเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ จึงคิดอย่างสนุกสนาน ‘ในเมื่อเหยื่อเข้ามาในกับดักเองแบบนี้ ก็ขอจัดการเลยแล้วกัน หึๆ’

เมธธยกมือขวาขึ้น ส่วนมือซ้ายล้วงโพเนคริสต์จากกางเกงออกมาชูเบื้องหน้า “ผมขอเวลาติดต่อน้องชายก่อนได้ไหม”

ซาเฟน่ามีแวตางุนงเช่นเดียวกับอลันที่มิเข้าใจว่า แค่จะลงประลองสักรอบ
ทำไมต้องสนทนากับน้องชายด้วย

ผ่านไปครู่หนึ่ง ยูชันที่สวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีขาว ใบหน้าเหม่อลอยนั่งอยู่ในห้อง
นอนก็ปรากฏขึ้นบนจอสื่อสารขอสวัสดี “สวัสดีครับพี่”

เมธัสได้ยินเสียงน้องชายดูเลือนลอยผิดปกติจึงคลี่ม่าน “ทำไมน้องถึงทำหน้า
เอ๋อแบบนั้นล่ะ หรือว่าเพิ่งจะตื่น”

“เปล่าครับ เพียงแต่ว่าหลังจากเมื่อวานผมก็รวบรวมสมาธิไม่ค่อยได้ กว่าจะขึ้น
บ้านมาได้ก็เล่นเอาเหนื่อยพอดู” ยูชันหันไปมองรอบด้านด้วยสายตาสะลึมสะลือ “นี่เช้า
แล้วหรือครับ”

เขาหลุดหัวเราะ “ฮ่าๆ นี่หวัค้แล้วต่างหาก”

น้องชายก้มหน้ามองบางสิ่ง จากนั้นดวงตาก็พลันเบิกกว้าง “อ้อ นี่ผมนั่งคิดอะไร
เรื่อยเปื่อยนานขนาดนี้เลยหรือครับ” น้องชายเงยหน้ามามอง แล้วพูดอย่าง
กระวนกระวาย “ผมขอโทษนะครับที่วันนี้ลืมฝึกขึ้นบ้าน”

“ไม่ต้องกังวลไปหรอก พี่ได้ยินเรื่องเมื่อวานจากโฮเมอร์แล้ว” เมธัสคลี่ม่าน
อ่อนโยน “น้องโดนไปชุดใหญ่ขนาดนั้น จะพักสักวันก็ไม่เป็นไรหรอก” เขาบอกด้วย
เสียงอบอุ่น “เอาไว้หายซึมเศร้าจากการพ่ายแพ้แล้วก็ไปตั้งสมาธิฝึกพลังเอ็นทรีให้บรรลุ
ถึงขั้นสรรพสิ่งเลย เข้าใจไหม”

แวตาของยูชันกลับมาแน่วแน่ เขาขานรับอย่างหนักแน่น “ครับพี่”

“เออละ เรื่องนี้ก็พูดกันจบแล้ว เรื่องต่อไปที่พี่อยากจะถามจริงๆ คือ...” ชาย
หนุ่มบ่นหน้าเคร่งขรึม “เมื่อวานน้องเจอเจ้าหญิงซาเฟน่าแล้วเกิดหลงชอบเธอเข้าให้แล้ว
ใช่ไหม”

แก๊ง! ตึง! ยูชันที่ไม่ทันตั้งตัวต้องสะดุ้งโหยงจนทำโทรศัพท์หลุดจากมือ

แน่นอนว่าซาเฟน่ากับอลันก็ตกใจไม่แพ้คนโดนถาม โดยเฉพาะหญิงสาวที่เป็น
หัวข้อของคำถามถึงกับแก้มแดงระเรื่อ นัยน์ตาสีเงินทอแวตระหนกปนเขินอายดุจตุรณี
แรกรุ่งทั่วไป

พอน้องชายคว้าโทรศัพท์ตลั้งขึ้นมาได้ก็พูดอย่างลนลาน “พะ...พี่ถามว่าอะไรนะ
ครับ”

“พี่ถามว่าน้องชอบเจ้าหญิงซาเฟน่าใช่หรือไม่” เมธัสย้ำด้วยเสียงเรียบเฉย

“แต่ผมเพิ่งจะเจอเธอแค่ครั้งเดียว...”

“เรื่องนั้นพี่รู้แล้ว และยังรู้อีกด้วยว่า” เขาตัดบท “เธอเป็นเจ้าหญิงที่สมบูรณ์แบบ ซาญจลาด สวย ชี้อตรง น่ารัก ละเอียดรอบคอบ เป็นนักร้องดังในไอซ์ฟรอน ชะนะ การแข่งมินิการ์เดียนประจำปี” ชายหนุ่มพูดข้อดีทั้งหมดของเจ้าหญิง “เป็นนางแบบที่แสดงสีหน้าได้กระชากใจบุรุษ เป็นสตรีที่อยู่ในครรลองคลองธรรม จิตใจโอบอ้อมอารี ชอบช่วยเหลือคนอื่นแอ่ อีกทั้งยังเป็นบุปผางามที่ยากจะแตะต้องมากที่สุดในโลก”

ยูซันอัปากค้างพลางกะพริบตาปริบๆ “เอ่อ...”

“น้องที่ได้เจอช่วยชีวิตเมื่อวานคงเริ่มรู้สึกบางอย่างกับเธอใช่ไหม” เขายิ้มมุม พอเห็นอีกฝ่ายหน้าแดงก่ำ แล้วเริ่มส่ายหน้า เมธัสจึงถามย้ำด้วยเสียงหนัก “แน่ใจจะว่านั่นคือคำตอบ”

น้องชายโดนไล่ต้อนจนต้องส่ายหน้าสลับกับผงกศีรษะอย่างสับสน แล้วค่อยสบตาเขาพร้อมพูดเสียงอ่อย “ใช่...ครับ”

“คราวนี้พี่อยากจะรู้ว่าน้องคิดยังไงกับเธอ ชอบเธอไหม อยากอยู่ใกล้เธอหรือเปล่า อยากได้เธอเป็นคู่ชีวิตไหม” เขายิงคำถามถี่รัวจนน้องชายอัปากกว้าง ใบหน้าแดงจนดูน่ารักคนน่าสงสาร “จงจำเอาไว้อย่างหนึ่งนะ เธอเป็นเจ้าหญิงแห่งราชวงศ์ที่ยิ่งใหญ่ ถ้าสามัญชนอย่างน้องคิดจะจีบ คงต้องผจญวิบากกรรมร้อยแปดพันเก้าอย่างแน่นอน” ชายหนุ่มปั่นหน้าเคร่งขรึม “พี่จะให้เวลาน้องหนึ่งนาที่ในการตัดสินใจว่า ยังสนใจเธออยู่หรือไม่”

ยูซันมีสีหน้าตริตรอง ประกายตาสั่นไหวคล้ายยังหาคำตอบไม่ได้ ส่วนซาเฟน่าที่โดนคำข่มไปชุดใหญ่ก็ปล่อยเงินอายอย่างสุดระดับ ทำที่ในตอนนี้อหากมีใครพบเห็น จะต้องอยากสารภาพรักกับเธอเป็นแน่

ถึงจะมีคนแอบชอบเธออยู่นับไม่ถ้วน แต่ก็ไม่มีใครที่เจอเธอเป็นครั้งแรกแล้วกล้ากล่าวชมเธอยืดยาวและตรงไปตรงมาแบบนี้ เพราะบิดาของเธอคือมหाराชาแห่งไอซ์ฟรอน หากใครมาอยู่มาอยู่กับเธอจนทำให้ขุนเคืองใจ เกรงว่ามีหมื่นชีวิตก็ยังไม่พอ ฉะนั้นต่อให้มีคนหลงรักเธออย่างลึกซึ้งก็ได้แต่ใช้วาจาอ้อมโลก

เจ้าหญิงรู้สึกได้ว่าแฟนห่อไม่มีความคิดอกุศลหรือหวังจะป้อยเธอ จึงอดทนฟังมาตลอด ‘ทนไว้ซาเฟน่า ต่อให้อายขนาดไหนก็ต้องทนหากเราหนึ่ตอนนี้ก็เท่ากับว่าเราหนีการประลองนะ’

พอหมดหนึ่งนาที่...

เมธัสเคยโดยไม่สนใจคนรอบข้าง “พออยากจะให้น้องรู้เอาไว้ว่า ผู้ฝึกพลังเอ็นทรีจะต้องปลดเปลื้องความทุกข์ในจิต ทำใจให้สงบ เข้าถึงแก่นแท้แห่งพลังชีวิตที่ซ่อนเร้นอยู่ในร่าง” เขาสบตาอีกฝ่าย “หากน้องยังตัดสินใจไม่ได้ว่า ซาเฟน่าคือคนที่น้องชอบหรือไม่ น้องจะไม่มีวันรวบรวมสมาธิพัฒนาเอ็นทรีในร่างได้ตลอดกาล” เขาระตุกยืมอย่างอ่อนโยนแล้วเปลี่ยนเสียงนุ่ม “จงระบายความในใจนั้นออกมา แล้วเดินไปตามทางที่น้องเลือกเถอะ”

“ความรู้สึกแรกที่ได้พบเธอ นั้น รวากับมีสายฟ้าผ่าใส่กลางหัวใจ” ยูซันตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังและจริงใจ “สมองชาวโพลนจนลืมเลือนความเจ็บทั่วร่าง ความโกรธเกลียดชิงชังที่มีต่อพวกนักเลงก็หายไปจนหมดสิ้น” บุรุษหน้าหวานหลับตาลง “สัมผัสสิ่งที่ใสดูจะบังเงินของเธอดังกีกก้องอยู่ในสมองขับไล่ทุกสิ่งที่มีออกไปให้จดจำได้เพียงรอยยิ้มและชื่อของเธอ”

‘อืม เป็นโรครักแรกพบแบบขั้นสุดท้าย ดีแล้วที่ตัดสินใจแบบนี้ ไม่งั้นอาการคงหนักไปอีกนาน’ เมธัสลอบโล่งใจที่จ่ายยาถูกขนาน

“แม้ผมจะยังไม่เข้าใจในเรื่องความรัก แต่จิตใจเบื้องลึกของผมก็นักลอบบอกว่า ผมอยากอยู่ใกล้ชีวิตเธอ” ยูซันลืมหันหันด้วยแวตามั่นคง “หากความรู้สึกนี้คือสิ่งที่คนทั่วไปเรียกว่าความรัก ผมก็จะต้องตอบพี่ชายว่า...” น้องชายสุดลมหายใจเขาสักๆ ก่อนจะพูดเสียงดัง “ผมหลงรักเธอและพร้อมจะผ่านทุกวิกฤตของชีวิตเพื่อให้ได้อยู่เคียงข้างเธอครับ”

เจ้าหญิงผู้สูงศักดิ์ย่อมรับรู้ได้ว่า คำสารภาพรักของชายหนุ่มดังออกมาจากหัวใจอันบริสุทธิ์ ทำให้เธอตื่นตันใจนัก ทว่าสำหรับเธอที่มีใครบางคนในใจเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หัวใจของเธอจึงไม่ละลายด้วยคำบอกรักนี้ แต่ก็ยังรู้สึกดีกับชายคนนี้อยู่พอสมควร

เมธัสพยักหน้ารับด้วยความพอใจ “ดีมาก พอลคิดได้แบบนี้ น้องคงรู้สึกโล่งใจสมองปลอดโปร่งแล้วใช่ไหม”

ยูซันพยักหน้า ทว่าท้องของเด็กหนุ่มพลันร้องโครกคราก ทำเอาต้องหน้าแดงก่ำในทันที

“ฮ่าๆ พอสมองโล่ง ท้องมันก็นบอกว่าโล่งตามไปด้วย” เมธัสยิ้มช้า ก่อนจะพูดด้วยเสียงอ่อนโยน “นี่ยังไม่ถึงสี่ทุ่ม น้องลองติดต่อกาโฮเมอร์ให้อีกฝ่ายเตรียมม้อค่า

ให้ห้องก็แล้วกัน” เขากำลังจะตัดสาย แต่กลับคิดอะไรขึ้นได้ “อ้อ แล้วอีกวันหรือสองวันพี่น่าจะได้กลับไปที่บ้าน ถึงตอนนั้นน้องต้องเดินขึ้นบ้านด้วยท่อเหล็กภายในครึ่งนาทีได้แหละ” เขายกมือขวาที่กางนิ้วชี้และนิ้วกลางจ่อใส่ดวงตาของตนเองก่อนจะตัวไปทางยูชัน “จงจำเอาไว้ว่า พี่คอยจับตามองน้องตลอดเวลา”

น้องชายต้องยอมรับว่า ทุกครั้งที่เห็นรูปปั้นพี่ชาย ก็คล้ายจะโดนสายตาอันเข้มงวดจับจ้องอย่างใกล้ชิด ทำเอาเวลาฝึกซ้อมต้องขยับเขยื้อนเป็นพิเศษ จึงขานรับเสียงดัง “ครับพี่ชาย เอาไว้เจอกันนะครับ”

เมื่อหน้าจอสื่อสารหายไป เมธัสก็เก็บโฟนคริสตัลใส่กางเกงพร้อมกับมองไปยังเจ้าหญิงที่ยืนรอมาเนิ่นนาน เขายิ้มบางพลางเอ่ย “ผมเสร็จธุระแล้ว มิทราบว่าคุณเข่ายังมีอารมณ์นึกสนุกอยากประลองกับผมอยู่หรือไม่”

“ฉันไม่เคยเปลี่ยนใจ” ซาเฟน่าสบตาเขาด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “ฉันพร้อมที่จะประลองกับคุณ โดยไม่ถือสาที่คุณลอบใช้วิธีการแบบนี้ให้ห้องชายได้สารภาพรักกับฉัน”

“อย่าจริงจังนักสิครับคุณเจ้าหญิง ผมเองก็ไม่ว่าหรอกว่ายูชันจะพูดแบบนี้ เขาขีปนินาอย่างขี้เล่น อีกอย่างหนึ่งนะ ถึงพ่อของพวกผมจะเป็นพรานป่า ทว่าแม่ของผมมีสายเลือดอัศวินที่มักจะพร่ำสอนเป็นประจำว่า...” ชายหนุ่มบ่นสัสหน้าจริงจัง “เมื่อเราได้รับบุญคุณจากใคร เราจะต้องตอบแทนอีกฝ่ายให้จงได้ และยังชอบเล่านิทานเรื่องอัศวินหนุ่มที่จะใช้ชีวิตเพื่อเจ้าหญิงที่รัก” เขายกไหล่พร้อมกับพูดอย่างขบขัน “บังเอิญคุณดันไปช่วยน้องชายของผมเข้า ฉะนั้นคุณต่างหากที่เป็นฝ่ายผิด ฮ่าๆ”

เจ้าหญิงลืมนินาโต ก่อนจะค้อนใส่เข่าอย่างแรงอน “พี่ชายคนอื่นเขามีแต่จะขอบคุณที่ช่วยชีวิตน้องชาย คุณนี่เป็นพี่ชายประเภทไหนคะ”

“นี่มิใช่เรื่องที่ผมต้องตอบ” ชายหนุ่มฉีกยิ้มพร้อมกับหรีตามองเธอ “เราวกกลับมาเข้าเรื่องของคุณกันดีกว่า”

“เรื่องของฉัน...” ซาเฟน่าทำหน้าหงอนพลางเอ่ยอย่างงุนงง “เรื่องทำประลองหรือคะ”

เมธัสพยักหน้าพลางเอนหลังพิงระเบียบ สองแขนเท้าลงบนราวระเบียบ คลี่ยิ้มระรื่น “พ่อผมมักพูดเสมอว่า เมื่อพรานป่าอย่างพวกเราเข้าไปเสี่ยงชีวิต จะต้องได้เหยื่อกลับบ้านเสมอ” เขามองไปหน้าที่เริ่มตึงเครียดของอีกฝ่ายพร้อมกับพูดต่อ “หากคุณคิดจะประลองกับผม จะต้องเสนอรางวัลที่เหมาะสมให้ผมด้วย”

ซาเฟน่าถอยหลังไปครึ่งก้าว พูดอย่างเย็นชา “อย่าบอกนะว่าถ้าคุณล้มฉันได้ ฉันจะต้องไปเป็นแฟนของน้องชายคุณ” หญิงสาวกระแทกเสียงใส่เขา “คุณคิดหรือว่าการบีบบังคับแบบนี้ จะทำให้หัวใจของฉันหวั่นไหวและยอมรับได้”

“หืม ซาเฟน่ามองผมแฉะร้ายเกินไปแล้ว” เขาเอ่ยเสียงอ่อนโยน “ผมไม่เคยคิดจะใช้กำลังผิผิวหัวใจของคนรอบข้าง แต่ผมจะบอกว่า หากผมชนะคุณได้” ชายหนุ่มยกมือขวาที่กางนิ้วชี้ขึ้น “คุณจะต้องมาเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนที่ลอเรไลเป็นเวลาหนึ่งปี” เขาเลื่อนแขนลงไปเท้ารวระเบียบตามเดิม “ส่วนคุณจะใช้ชีวิตแบบไหน อยู่ใกล้หรือไกลพวกผม นั่นก็สุดแท้แต่ใจคุณต้องการ”

อลันเข้าใจความคิดของแฟนธ่อม เพราะเวลาของพวกเขาเหลือเพียงหนึ่งปี นี่จึงอาจจะเป็นอย่างที่สุดท้ายที่อีกฝ่ายจะทำอะไรให้น้องชายที่รักได้ เลยไม่คิดที่จะพูดแย้งอันใด ปล่อยให้เจ้าหญิงได้ตัดสินใจชะตาชีวิตด้วยตนเอง

ซาเฟนามีสีหน้าขบคิด ก่อนจะพูดเสียงแข็ง “ถึงอย่างไรพลังฝีมือของฉันก็ห่างชั้นกับคุณอยู่ช่วงใหญ่ หากคุณใช้วิธีหลบหลีกไปเรื่อยๆ ฉันจะไปสู้คุณได้ยังไง”

“ถ้าฉันเอาจริงว่าผมจะล้มคุณภายในสิบกระบวนท่า” เขายักไหล่พร้อมกับยิ้มช้า “หากไม่สามารถทำได้ ถือว่าผมแพ้ไปเลย แบบนี้ดีไหม”

ซาเฟน่าเฝ้ามองปากแน่น สองมือของหญิงสาวผู้ทรงนกกำแน่น เธอนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง “ไม่ทราบว่าเมื่อครู่ฉันฟังผิดไปหรือไม่ ใช่เป็นหนึ่งในร้อยกระบวนท่าหรือเปล่าคะ”

เมธัสยกมือขวาขึ้นโบกพร้อมกับพูดอย่างยืดยาว “จุฯ ผมบอกว่าสิบนะ อ้อ ซาเฟน่าไม่ต้องต่อให้ผมเยาะขานด้นนั้นหรอกครับ” เขาขยับตาซ้ายพร้อมกับสะบัดนิ้วชี้มือขวาใส่สตรีผมเงิน “แต่สิบก็เยาะเกินพอแล้วสำหรับเจ้าหญิงผู้อ่อนต่อโลกอย่างคุณ”

ซาเฟน่าหลับตาลงลายตั้งใจสงบสติ ทว่าน้ำเสียงกลับสั่นเครือ “คุณรู้มั๊ยว่าตลอดเวลาที่อยู่ปีหนึ่ง ฉันติดลบอันดับต้นเสมอ” เธอลืมตาที่ลุกวาวขึ้น แล้วพูดเสียงเคียด “ครึ่งหนึ่งฉันได้เป็นประธานชั้นปี และยังเป็นหัวหน้าทีมมินิการ์เดียนด้วย”

“อืม รู๊สิ ผมเพิ่งจะอ่านข้อมูลของคุณเมื่อวานนี้เอง” แฟนธ่อมมีสีหน้าจุกจิก แล้วพูดราวกับเพิ่งจะนึกขึ้นได้ “อ้อ ชุดสายเดี่ยวลายดอกไม้ที่สวมผ้าพันคอสีชมพู ใส่กางเกงขาวรรตรูปสี่ขา ชุดนั้นเหมาะกับคุณสินะ”

เจ้าหญิงผู้เยือกเย็นถลึงตาใส่แฟนธ่อมที่ไม่มีท่าทีจริงจังกับการประลองแม้แต่น้อย นี่มันเป็นการหยามศักดิ์ศรีของเธอยิ่งนัก

“ได้!! ในเมื่อคุณต้องการแบบนี้ ฉันก็จะขอรับชัชนะนี้ไปครอง” ซาเฟน่าหันไปมองทางเข้าห้องจัดงานเลี้ยงพร้อมกับพูดเสียงแข็ง “เราไปหาห้องที่มีสนามการเดินกันเถอะ”

เมธัสยกมือขวาขึ้นห้าม “เดี๋ยวก่อนสิ หากผมแพ้ คุณต้องการอะไรเป็นของตอบแทนไหม”

เจ้าหญิงหันมาवाद “สำหรับฉัน การประลองแห่งศักดิ์ศรีนั้นก็มีเกียรติของนักรบเวทเป็นเดิมพัน เมื่อฉันชนะครั้งใด จิตใจจะรู้สึกถึงความภาคภูมิใจที่คุณคงไม่รู้จัก” เธอประสานสายตากับเขา “นี่คือสิ่งที่ฉันต้องการจากคุณ เชิญค่ะ”

“นิสัยแบบนี้ ท่าทางจะดูแย่งดี หึๆ” ชายหนุ่มได้แต่ยิ้มขำ แล้วนำทางเธอกับอลันที่จะทำหน้าที่เป็นกรรมการไปยังสนามการเดินขนาดเล็กที่อยู่ใกล้ที่สุด

เวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง

สนามการเดินถูกกำหนดให้กว้างเพียงสี่ร้อยตารางวา เพื่อให้เหมาะกับการประลองของคนคู่หนึ่ง พื้นสนามถูกปรับเป็นพื้นศิลาแกร่ง ไม่มีสิ่งใดตั้งขวางให้บดบังทัศนวิสัย

ณ มุมหนึ่งของสนามที่มีรอยพังทลายของพื้น มีร่างของชายคนหนึ่งใช้เส้นผมยาวเกือบสองเมตรสีดำปลั่งแสงสีทองจับกุมร่างของหญิงสาวผมเงินที่มีสีหน้าขุนเคืองระคนอับอาย นั่นคือแฟนร้อมกับซาเฟน่าที่รู้ผลแพ้ชนะอีกครั้ง

เมธัสใช้เส้นผมดึงร่างของซาเฟน่าเข้ามาใกล้ แล้วเอ่ยด้วยเสียงราบเรียบ “ในครั้งแรกผมถือว่าคุณยังไม่รู้ว่า เส้นผมของผมคืออาวุธร้ายแรง”

ถึงซาเฟน่าจะพยายามเร่งพลังเอ็นทรีเพื่อทำลายเส้นผมที่รัดร่างกายทุกสัดส่วน แต่เธอก็มีอาจหนีพ้นชะตากรรมของผู้พ่ายแพ้ไปได้

“ในครั้งที่สอง ผมให้โอกาสคุณใช้ศาสตราลือกเกอร์ หรือเรพริกาที่มีพลังสูงเท่าที่คุณสามารถใช้ได้” ชายหนุ่มยกมือขวาสร้างบอลเว้งว่างออกมาลูกหนึ่ง ทว่าเขาไม่เร่งรีบปล่อยมันใส่หญิงสาว “แต่คุณก็ยิงแพ้เพราะประมาทความเร็วของผม”

เจ้าหญิงผมเงินก้มหน้าหลบสายตาคัดรู้ที่เธอรู้ตัวแล้วว่า เธอในตอนนั้นไม่มีวันเอาชนะได้

“และในรอบที่สามผมได้ต่อให้คุณเหลือเพียงห้ากระบวนท่า ทว่าเพียงกระบวน

ทำที่สาม ผมก็สามารถจับคุณได้ซะแล้ว” เมธัสสะสมพลังทำลายของบอลเว้งว้างไว้ถึงสี่นาที่เศษ ก่อนจะยกมันมาอยู่เบื้องหน้าของอีกฝ่าย “นี่คือกระบวนท่าที่สี่ เอาไว้เจอกันใหม่ครับเจ้าหญิง”

ฟ้าว!!! บอลสีดำเข้มอัดใส่ใบหน้าของซาเฟนาอย่างจังจนเกิดเสียงดังตูม ตัวอักษร 800,000 pt. ลอยขึ้นทันควัน ในจังหวะเดียวกันร่างของซาเฟนาก็อันตรธานไป ส่วนเมธัสสะบัดหน้าไปทางขวา ทำให้เส้นผมกลับมาที่เดิม จากนั้นเขาก็ออกจากสนามแข่งอย่างฉับไว

ในห้องโถงกว้างยี่สิบเมตร ยาวสามสิบเมตร พื้นหินอ่อนสีขาว ผนังหินสีเหลือง

อ่อน เพดานมีภาพสลักงดงามสูงจากพื้นสิบสองเมตร มีสนามการเตียนกว้างสี่เมตร ยาวหกเมตร ตั้งอยู่ใจกลางห้อง รอบด้านเป็นอัฒจันทร์ไม้สีน้ำตาลบุวมสีขาวสูงสามชั้น ส่วนสองฟากฝั่งสนามมีเก้าอี้หินอ่อนสีขาวตั้งคู่กับแท่งโซลคริสตัลฝั่งละสามสิบคู่ เก้าอี้ตัวหน้าสุดของทั้งสองฝั่งมีเมธัสกับซาเฟนาที่กำลังยกมือขวออกจากโซลคริสตัลนั่งอยู่

ส่วนอลันที่เป็นกรรมการนั่งอยู่บนอัฒจันทร์ฝั่งขวามือของซาเฟนา เขาส่งยิ้มเจื่อนให้เจ้าหญิงที่น่าเวทนาสงสาร ด้วยรู้ว่าผลลัพธ์มันจะต้องจบลงแบบนี้ เพราะเขารู้ถึงพลังฝีมือของแฟนธ่อมจากงานด่วนที่ผ่านมา แต่ก็คาดไม่ถึงว่าเจ้าหญิงแห่งไอซ์-พรอนจะแพ้ยับสามครั้งรวดเยี่ยงนี้

เมธัสพลิกกายไปยืนอยู่เบื้องหน้าสตรีผมเงิน เขาค่อยๆ พลังถาม “ซาเฟนายังสนใจที่จะสู้อีกรอบหรือไม่”

เจ้าหญิงหมาป่าเงินประสานสายตากับเขา แล้วตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ในเมื่อฉันแพ้แล้ว ฉันก็ขอยอมรับว่าแพ้ และจะทำตามข้อสัญญาที่ตกลงกันไว้”

“ถ้าเช่นนั้นเรารับกลับเข้างานกันเถอะ ปานนี้คนอื่นๆ อาจจะเริ่มเป็นห่วงพวกเราแล้วก็ได้นะครับ” เมธัสผายมือขวาไปยังประตูไม้บานคู่สีทองซึ่งเป็นทางออก

ซาเฟนาที่พ่ายแพ้อย่างหมดรูป ทั้งอับอายและเจ็บใจ จึงไม่สนใจที่จะสนทนากับแฟนธ่อมอีกต่อไป เธอรีบลุกขึ้นหมุนกายไปทางซ้าย แล้วเดินออกจากห้องไปทันที

“นายคิดว่าผลลัพธ์ระหว่างน้องชายกับนางจะออกมาตืออย่างนั้นหรือ” อลันเดินมายืนอยู่ด้านซ้ายมือของเขา “ถึงจะต้องมาอยู่การู้ดำ หว่าใจของเธอก็ยังเต็มไปด้วย

อาการอสเช่นเดิม”

“หากต้องอยู่ห่างไกล แล้วพะวักพะวนเพราะหวังจะได้ใกล้ชิดจนฝึกวิชาไม่ได้” ชายหนุ่มมองเงาหลังของโคมระย้าที่พ้อออกจากห้องก็เลี้ยวไปทางขวา “สู้ให้อยู่ใกล้ แล้วออกหักในระยะสั้น แต่ไม่เจ็บยาวยิ่งจะดีกว่า” เมธัสหันไปยิ้มเล็กๆ “หากโชคดี ผมอาจจะได้ปลอบใจและช่วยดันให้เขาเดินผ่านห้วงทุกข์นี้ไปได้นะครีบลัน”

อลันทำหน้าอึ้ง ก่อนจะมียิ้มหน้าผ่นคล้าย “ผมเข้าใจคุณแล้ว และรู้แล้วว่าในหนึ่งปีนี้ ผมคงจะต้องใช้ชีวิตกับครอบครัวให้คุ้มค่าที่สุด” อีกฝ่ายยกมือขวาขึ้นตบไหล่ซ้ายของเขาเบาๆ “ผมขอเวลาไปติดต่อบริษัทครีบลัน”

หัวหน้าแก๊งที่ยังหนุ่มแน่นเดินออกจากห้องไปพร้อมจิตใจที่กระชุ่มกระชวย

เมธัสแหงนมองเพดานที่ถูกแกะสลักเป็นภาพสนามตีกี มีสองกองทัพนั่งประชันเตรียมตัวบุกเข้าโจมตีกันอย่างห้าวหาญ ส่วนในใจคิดอย่างขบขัน ‘มีคำกล่าวว่ารักแท้แพ้ใกล้ชิด ถ้ายังปล่อยให้ซาเฟน่าอยู่ใกล้กับอาการอสที่เป็นรักแท้ แล้วใครจะไปจับเธอติดล่ะ’ เขามองไปยังภาพขุนพลสวมชุดเกราะสีทองที่ยืนอยู่ตรงข้ามศัตรูสวมชุดเกราะสีดำ ‘ในทางตรงกันข้าม หากแยกทั้งสองออกจากกัน เอาผู้ชนะที่แสนใสซื่อไปอยู่เคียงข้างเจ้าหญิงที่เต็มไปด้วยความรับผิดชอบ’

ชายหนุ่มเลื่อนสายตาไปยังภาพอัศวินหนุ่มสาวที่ยืนเคียงข้างกัน ‘ต่อให้ไม่พัฒนาเป็นความรัก แต่ความผูกพันแบบเพื่อนสนิทก็ยังดีกว่าแอบรักข้างเดียวละนะ’ เขาหมุนตัวไปทางขวา มุ่งตรงไปสู่ทางออก คิดอย่างสนุกสนาน ‘ส่วนจุดจบจะออกมาในสภาพไหนนั้น...ชีวิตวัยรุ่นนั้นก็ต้องมีหวานอมเปรี้ยวและขมบ้างแหละ’

ในห้องประชุมของเหล่าราชา มิได้ะวงแหวนสีขาวสองชั้นถูกแบ่งออกเป็นเก้าส่วน ตั้งไว้ วงแหวนชั้นในมีมหาราชาทั้งเก้าที่สวมชุดคลุมยาวสีทองนั่งอยู่ ส่วนวงแหวนชั้นนอกที่อยู่ด้านหลังมหาราชาแต่ละทวีป จะมีราชาประจำทวีปนั้นๆ สวมชุดคลุมยาวสีเงินนั่งอยู่

ฮากันนำโดนราชาจากทวีปอื่นๆ รุมวิจารณ์แต่กลับมีที่ทำไมใส่ใจ

มหาราชาแห่งไอซ์ฟรอน เป็นบุรุษผู้มีพลังแกร่งกล้าที่สุดในหมู่ราชา แมชคอฟ เอฟอาร์คิวาร์ด เอ็มไอซ์ฟรอน ไอซ์ฟรอน ชาวเผ่าหมาป่าเงิน เขาเก่งกาจทั้งการต่อสู้และพลังเวท ใบน้ำหล่อเหลากว่าราชาทุกคน เวทตาเต็มไปด้วยบาร์มีและพลังอำนาจที่เหนือชั้น ตอนนี้อยู่กำลังเฝ้าระวังเข้ม

“ปกติข้ามิชอบกล่าวให้มากความ แต่พวกเราต่างรู้ดีแก่ใจว่า แฟนธ่อมเป็นผู้ที่มีตราอาร์คที่เคยสั่นคลอนโลกในยุคอดีต” แมชคอฟมีสีหน้าสงบนิ่ง “แต่เนื่องจากเด็กคนนี้เป็นที่พิถีพิถันและเกิดในประเทศใด จึงตั้งใจให้อีกฝ่ายได้เรียนจนจบแล้วเลือกทางเดินด้วยตนเอง” ราชาหมาป่าเงินพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา “แต่เจ้ากลับเล่นไม่ซื่อ หน้าด้านแต่งตั้งเด็กคนนี้อยู่ในอาณัติของตน โดยไม่สนใจมติรวมของพวกเรา เจ้าไม่คิดหรือว่าตัวเองทำเกินไปแล้ว”

“การที่เจ้าสั่งให้แฟนธ่อมสร้างพระราชวังหลังเดียว แล้วใช้เป็นข้ออ้างมอบยศขุนนาง นับว่าเป็นการเล่นตลกที่หนักเกินไปแล้วนะฮากันนำ” มหาราชาแห่งอวาลอน ผู้

มีเขาสีเงินข้างซ้าย ผมสีขาวยาวถึงเอว หนวดเครายาวจดอก หยินเหลียง เอฟอาร์คไฟเตอร์ เอ็มฮั่วฮุยหวง อวาลอน ชาวเผ่าสไตรโคซอร์ส จับจ้องฮากันน่า รวากับคิดจะฆ่าอีกฝ่ายทั้ง “ต่อให้ข้าเยือกเย็นเพียงใด ทว่านั่นมันเกินกว่าที่ข้าจะทานทนแล้ว”

“พวกท่านบนพอหรือยัง” ฮากันน่าคล้มเย็น “จงจำเอาไว้ล่ะว่า ที่ข้าทำไปเป็นเพราะหวังดีต่อแฟนร่อม ไม่ได้หวังจะให้เป็นตัวเบียดใช้แล้วทั้งแบบพวกท่าน”

“เจ้าพูดแบบนี้หมายความว่าอย่างไรฮากันน่า!!” มหาราชาแห่งฟรินก้า โกโต้ เอฟอาร์คอายด์ เอ็มชินคุโด ฟรินก้า ชาวเผ่าสูงทางกระดิ่ง ใบหน้าเย็นชาพอๆ กับดวงตาสีทอง ผมสีแดงเพลิงถูกตัดสั้น สูงเกือบสองเมตร แม้ใบหน้าจะดูอ่อนเยาว์ราวกับชายหนุ่มวัยยี่สิบเศษ ทว่าราชาองค์นี้อายุเกินห้าสิบปีแล้ว “พวกข้าไม่เคยคิดจะใช้เด็กหนุ่มมีความสามารถเป็นตัวเบียด หรือออกมาเล่นละครตลกกับเจ้าแบบนี้หรอกนะ”

มหาราชาแห่งบัพฟา เศวตหนต์ เอฟอาร์ควอริเออร์ เอ็มนครกรินทร์ บัพฟา ชาวเผ่าข้างเผือก ใบหูที่ใหญ่โตลั่นระริก ใบหน้าที่มักทอแวเมตตากลับยับย่น งาสีขาวดุจดวงมคล้ายเตรียมจะพุ่งทะลวงร่างของฮากันน่า เขาตะคอกสุดเสียง “หากการที่เจ้าดึงเด็กคนนี้อยู่ข้างกายเรียกว่าหวังดี แล้วเจ้าเคยตรองไหมว่าจะมีปัญหามาตามากน้อยเพียงใด”

เรื่องนี้กล่าวไม่ผิด เพราะการที่แฟนร่อมซึ่งไร้พื้นเพกลับมีรูปปั้นยืนเคียงข้างฮากันน่า มันอาจจะเป็นการให้เกียรติกับแฟนร่อมก็จริง ทว่าความอิจฉาตาร้อนของเหล่าเชื้อพระวงศ์และขุนนางคนอื่น จะกลายเป็นภัยคุกคามต่อชีวิตของแฟนร่อมและน้องชายอย่างมิต้องสงสัย

“แหม กับอีกแค่เรื่องพรรคนั้น แค่ว่าสั่งคำเดียวราชาและขุนนางในทวีปซาก็ไม่สร้างเรื่องแล้ว” มหาราชากรูต้าหันไปมองเหล่าราชาที่นั่งอยู่ด้านหลัง แล้วกล่าวต่อด้วยเสียงหนักแน่น “นับแต่เนี่ยไป หากแฟนร่อมและยูซันทำผิดอะไรในทวีปการูต้า ก่อนที่พวกเขาจะลงโทษเด็กคู่นี้ จงยื่นคำร้องมาบอกข้าเสียก่อน” ฮากันน่ามองทั้งหมดด้วยสายตาเย็นชา “มิเช่นนั้นจะถือว่าเป็นการประกาศสงครามกับประเทศฟรินกันเนีย ซึ่งจะเป็นการผิดต่อกฎของส่วนกลาง”

“ครับท่านมหาราชา!!!” พวกราชาในทวีปการูต้ารีบพยักหน้าพร้อมขานรับ เพราะพวกตนก็ไม่อยากให้ผู้มีพลังมหาศาลอย่างแฟนร่อมย้ายไปอยู่ทวีปอื่นเช่นกัน

“ไฉ่ พอใจใหม่ ฮีจ” ฮากันนำหนัไปยืมเยาะพวกรมหาราชาวีปอื่น ที่ต่างหน้าซัดเมื่อเห็นความสามัคคีของทวีปการู้ดำ “คราวนี้เรามาคุยถึงการไร้ความรับผิดชอบของพวกเจ้าก่อนดีกว่า”

“หา!!!” มหาราชาทิ้งแปดต่างลืมตาโต

“ข้าจำได้ว่าเมื่อสิบสี่ปีก่อนเด็กในประเทศของเจ้าคนหนึ่งได้รับตราอาร์คมาสองอัน” มหาราชากรูต้ายกมือซ้ายชี้หน้าเศวตทนต์ “หลังจากที่ทำงานให้ทวีปของเจ้าอย่างตั้งใจถึงเจ็ดปีจนได้รับการขนานนามว่าเป็นวีรบุรุษผู้มีอนาคตไกล” ฮากันนำสายหน้าพลางวางมือซ้ายลงบนโต๊ะ “แต่เพราะทำงานผิดพลาดเพียงครั้งเดียว เขาก็ถูกผู้คนรุมประณามจนหายสาบสูญไปเลย”

ร่างเศวตทนต์สิ้นสะท้าน จนใบหูยังสั่นไหวราวกับโดนพายุพัด “นั่นมันเป็นเรื่องใหญ่เกินกว่าที่ข้าจะ...”

ฮากันนำไม่สนใจจะฟังคำแก้ตัว เขายกมือขวาชี้ไปยังโกโต้ พลังกระตุกยืมเย็นชา “ส่วนเจ้า เมื่อสามสิบสองปีก่อนที่มีเด็กได้ตราอาร์คไปอันหนึ่ง” ราชาเหยี่ยวใช้นิ้วชี้มือขวาเคาะโต๊ะดังกึกๆ “แต่หลังจากที่ทำงานรับใช้ประเทศของเจ้าได้เพียงสิบปี ชีวิตก็พังพินาศเพราะพวกญาติเหล่าๆ ที่เจ้าปรามไม่อยู่” เขาสายหน้าด้วยความหน่ายใจ “จนกระทั่งบัดนี้พวกเราก็ยังไม่ว่าเด็กคนนั้นไปซ่อนตัวอยู่ที่ไหน”

โกโต้ตะเบ็งเสียงด้วยใบหน้าเคียดขี้ “ข้าเองก็สำเร็จโทษเจ้าบ้าพวกนั้นไปแล้ว และ...”

“ส่วนเจ้านี่คือคนล่าสุดเลยสินะเด็กหนุ่มที่รับตราอาร์คไปถึงสิบสองอันเมื่อหกปีก่อน” ฮากันนำไม่สนใจจะรับฟัง เขายกมือซ้ายชี้ไปยังแมชคอฟ “แต่เมื่อสามปีก่อนทำงานดูแลโดมพลาด บล่อยให้มีสัตว์อสูรบุกเข้าโจมตี ประชาชนล้มตายไปหนึ่งพันเศษ แล้วขุนนางของเจ้าก็ดันออกคำสั่งประหาร” ราชาเหยี่ยววางมือซ้ายลงบนโต๊ะ “ทำให้เด็กคนนั้นต้องหนีตาย แถมพาลูกสาวของคหบดีใหญ่หนีตามกันไปพร้อมกับผาดโลติดนักรบหนักหนึ่ที่ออกตามล่า จนก่อให้เกิดการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่”

มหาราชากรูต้ายกมือขวาตบหน้าผาก “นั่นเป็นเรื่องฉาวที่ทางเจ้าแทบจะกลบไม่ทัน แล้วคนของเจ้าก็ยังบ้าพอที่จะสั่งจับตายเด็กคนนั้นด้วยรางวัลก้อนโต จนมีคนอีกนับพันต้องไปตายฟรี” ราชาเหยี่ยวมองไปยังมหาราชไอซ์ฟรอนแล้วพูดต่ออย่างเบื่อหน่าย “หากมิใช่ผู้อาวุโสแห่งกิลด์นาริสเซียบากหน้าออกมาจับตัวเด็กคนนั้นไปสวม

หน้าาก เปลี่ยนชื่อซ่อนเร้นพลังอาร์คที่มี ปานนี้หนึ่งในสี่ทิศของแนวปะการัง คงไม่มี
หนึ่งในสิบสองเทพแห่งกิลด์นาริสเซียแล้วละมัง”

แมชคอฟมีสีหน้าเคร่งเครียด “เจ้าจะบอกว่าชีวิตของประชาชนพันกว่าคนไม่มี
ค่าหรือไงฮากันน่า”

“ข้าแค่จะเน้นตรงที่ว่า หากเด็กคนนั้นไร้ความรับผิดชอบจริง” ราชาเหยี่ยวพูด
เสียงหนัก “เขาก็คงไม่สูญเสียลูกน้องทั้งหน่วยเพื่อปกป้องเมือง คงไม่บ้าระห่ำหาเสียชีวิต
เพียงลำพัง กวาดล้างพวกสัตว์อสูรไปเกือบร้อยตัว” ฮากันน่าเลื่อนสองมือมากุมไว้บน
โต๊ะ “ทำให้จำนวนผู้เสียชีวิตที่สมควรมีเกินสามหมื่น ลดเหลือเพียงพันเศษ แถมจาก
วันนั้นผ่านมาสามปี โดมที่ควรมีเจ้าหนูนั่นดูแลก็มีสัตว์อสูรบุกเข้าไปได้อยู่เนืองๆ จน
ประชาชนในโดมตายเกินหมื่น”

มหาราชากรูดำหรีตมองราชาหมาป่าเงิน “หากวันนั้นเจ้าช่วยหาทางละเว้นโทษ
ตายให้เด็กคนนั้น สามปีที่ผ่านมาคงมีคนตายอย่างมากที่สุดสามพันเท่านั้นแหละ
แมชคอฟ”

มหาราชาไอซ์ฟรอนเฒ่าปากแน่น ด้วยมืออาจโต้เถียงได้

“จากประวัติที่ผ่านมา เหล่าผู้มีตราอาร์คที่อยู่ในทวีปของพวกเจ้าส่วนใหญ่”
ฮากันน้ามองมหาราชาทีละคนอย่างรำคาญ “หากไม่ถูกส่งไปทำภารกิจโหดหินจน
ปางตาย ก็โดนข้อหาที่ไม่สมควรจะโดนจนต้องหนีหัวซุกหัวซุน” ราชาเหยี่ยวกระตุกยิ้ม
เย็นชา “ฉะนั้นคงไม่ผิดถ้าข้าจะพูดว่า พวกเจ้าล้วนใช้เด็กเหล่านี้ดูจذبัย”

มหาราชาทั้งแปดต่างสะอึก เพราะพวกเขาเองก็แก้ไขเรื่องเหล่านี้ผิดพลาด จน
ทำให้ผู้ที่ได้รับตราอาร์คหรือศาสตราประจำตระกูลชั้นสูงที่สมควรมีอนาคตไกลจำนวน
หนึ่ง ต้องโดนล่อยแพหรือถูกเนรเทศออกจากทวีปอย่างน่าเสียดาย แต่เรื่องนี้จะต่อว่า
พวกเขาก็มิได้ เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นอยู่นอกเขตอำนาจที่พวกเขาจะยื่นมือเข้าไป
จัดการได้ทัน แถมในบางครั้งมันก็เป็นเหตุสุดวิสัยที่พวกเขามีอาจจะหาวิธีแก้ไขอย่าง
เหมาะสมได้

ฮากันน้ามองรอบข้างเที่ยวหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยต่อ “หลังจากที่พวกเจ้าได้ผู้มีตรา
อาร์คยุคใหม่ไปใช้ทั้งใช้ขวางกันมามาก รอบนี้ก็สมควรเป็นที่ของข้าบ้างจริงไหม” ราชา
เหยี่ยวเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ พูดอย่างขบขัน “แต่อย่างที่ข้าบอก หากพวกเจ้าอยากได้
พระราชวังสวยๆ แบบพระราชวังเดอะเกรทคิงออฟนาริสเซีย ข้าจะส่งแฟนธ่อมไปปลุก

ให้เอง” มหาราชการูดำขิบตาซ้ายพร้อมกับยกนิ้วชี้มือซ้ายขึ้นส่าย “แต่ระวังโดนข้อหา
ลอกเลียนแบบนะ ฮ่าๆ”

ถึงมหาราชาทั้งแปดจะมีสายตาขุ่นเคือง แต่ก็มิอาจทำอะไรฮากันน่าได้ เพราะ
ต่างจนมุมกับเหตุผลของอีกฝ่าย

โกได้ยกมือซ้ายทุบโต๊ะดังเบรียง พลังตะเบ็งเสียงด้วยความพิโรธ “ฮากันน่า!!
ถึงพวกเราเคยทำผิดพลาดมาบ้าง แต่เจ้าก็ไม่ควรจะใช้ลูกไม้ชั้นต่ำแบบนี้ครอบครอง
คนมีความสามารถสูงล้ำไว้เพียงลำพัง” มหาราชพิร้นก้าเอ่ย “อย่างน้อยก็สมควรแบ่ง
ให้พวกเราได้ใช้ไปทำงานบ้าง แบบในอดีตที่พวกเราเคยให้เจ้าใช้งานคนของเรา”

เศวตทนต์พูดเสริม “และอย่าลืมนะเจ้าเป็นทวีปอันดับเจ็ด ที่สมควรฟังคำขอ
ของทางเราที่มีสถานะเหนือกว่าจริงไหมฮากันน่า”

ทุกครั้งที่การแข่งขันการไต่ย่นระหว่างทวีปจบลง ทวีปที่ชนะจะเป็นเหมือนผู้นำ
สูงสุดแล้วไล่ลงไปตามลำดับ ซึ่งพอมีการประชุม ทวีปที่มีอันดับต่ำกว่าจะต้องฟังเสียง
ของทวีปที่มีอันดับสูงกว่าไปโดยปริยาย

ฮากันน่าหัวเราะอย่างขบขัน “เจ้าพวกงั่งเอ๊ย ไม่รู้ตัวเลยหรือว่าที่ข้ายอมอยู่อันดับ
ต่ำๆ แบบนี้เพราะสงสารพวกเจ้า และมีน้ำใจต่อคนในทวีปของพวกเจ้า” มหาราช
การูดักดอกพูดอย่างมั่นใจ “มิเช่นนั้นข้าไม่ปล่อยให้พวกเจ้าชนะไปง่ายๆ แบบนั้น
หรอก”

ผู้ฟังทุกคนต่างจ้องหน้าฮากันน่าเขม็ง เพราะนี่นับว่าเป็นวาจาดูแคลนที่ร้ายแรง
ที่สุด

แมชคอฟที่ชนะเป็นอันดับหนึ่งในการแข่งขันการไต่ย่นระหว่างทวีป ถามด้วย
เสียงเรียบนิ่ง “ที่เจ้าพูดมาหมายความว่าอย่างไร หากเป็นเพียงวาจาที่เขี้ยวโมโหพวกข้า
ละก็ นับว่าเจ้าทำสำเร็จแล้ว”

“ที่ข้าบอกว่าข้ามีน้ำใจ เพราะทวีปของพวกข้านั้นปราศจากปัญหาเขตแดน
หวงห้ามเยี่ยงพวกเจ้า” ฮากันน่ามองไปยังพวกแมชคอฟ “เศรษฐกิจมันคง ทุกด้าน
ล้วนพัฒนาอย่างรวดเร็ว จนในตอนนี้ทวีปของข้ามีรายได้สูงที่สุดในเก้าทวีปแล้ว”

ติก!! มือขวาของราชาเหยี่ยวเลื่อนไปแตะโต๊ะเบื้องหน้าทำให้เกิดหน้าต่างสีทอง
แสดงข้อมูลการเงินเป็นกราฟเส้น ซึ่งของทวีปการูดำอยู่สูงที่สุด

“พอมองไปยังทวีปของพวกเจ้าที่ต้องเจอปัญหาหนักทุกวี่วัน ยิ่งช่วงปลายปีก็ยิ่ง

ลำบากขึ้นทุกปี ประชาชนของพวกเจ้าก็อยู่อย่างทุกข์ยาก ข้าจึงยอมอ่อนข้อให้พวกเจ้าส่วนใหญ่” ฮากันนำมองไปยังโกโต้พร้อมกับยกคิ้วซ้าย “ยกเว้นเพียงคาโนยากับฟิรันทัก ที่ไม่มีปัญหาจากห่าดินแดนแห่งความตาย ข้าเลยเอาชนะพวกมัน” ราชาเหยี่ยวใช้สายตาท้าทาย “แต่ถ้าเจ้าคิดว่าข้าปากดีละก็ พรุ่งนี้เรามาสู้กันสักรอบไหมล่ะ”

ราชาทั้งหมดต่างหันไปมองหน้ากัน เพราะวันที่ 28 เดือนไวต์มูน จะเป็นวันมหา-
ราชา ซึ่งเหล่ามหาราชาจะลงแข่งการเดียนเพื่ออวดพลังที่ตนมีให้ประชาชนทั่วโลกได้
ประจักษ์

เมื่อมีคำทำเช่นนั้น ผู้ที่นั่งฟังฮากันนำสบประมาทมาเนิ่นนานต่างก็ตอบรับกันถ้วน
หน้าโดยพลัน

พอเมธัสกลับเข้ามาในงานเลี้ยง เขาก็เจอกลุ่มของซาเฟน่ายืนรออยู่ ตัวเจ้าหญิง
มีแววตายุ่งเหยิงคล้ายกำลังวิตกกังวลในบางสิ่ง

‘เกิดอะไรขึ้น หรือว่าเธอเปลี่ยนใจ’

ราชาวีรบุรุษผู้มีรัศมีของวีรบุรุษเจิดจรัสในทุกอิริยาบถเดินมาอยู่เบื้องหน้าเขา
“ผมได้ยินว่า ท่านขุนร้งสรรค์ อาร์คบิดเดอร์คอมปานี ได้ตั้งข้อตกลงที่มีค่าพอสมควร
สมผลกับเจ้าหญิงซาเฟน่า” บารอนของยารวยมีสีหน้าหนักใจ “มีทราบว่าเป็นเรื่อง
จริงหรือไม่หรือ”

“ท่านราชาวีรบุรุษมิต้องถามการยาทไป” เมธัสกระตุกยิ้มมุม มองอีกฝ่ายด้วย
สายตาเป็นมิตร “ท่านเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ผมนับถือ โปรดเรียกชื่อผมโดยตรงเถิด”

“ถ้าเป็นเช่นนั้นผมคงต้องเสียการยาทแล้วนะขอรับท่านแฟนธอม” อาการอสยีน
มือขวามหาแฟนธอม “ท่านเองก็กรุณาเรียกชื่อผมโดยตรงเถิด”

เมธัสจับมือกับราชาวีรบุรุษอย่างสนิทสนม “มันเป็นเพียงการเล่นสนุกของพราน
ป่าไผ่การยาทกับเจ้าหญิงผู้แสนใสซื่อที่มีรู้เล่ห์กลของโลกใบนี้ จนนางหลวมตัวสัญญา
ว่าจะไปเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนของมหาวิทยาลัยเวทลอเรโล” เขาปล่อยมือจากอีกฝ่าย
พร้อมกับหันไปมองซาเฟน่าที่ยืนอยู่หลังอาการอส “แต่ถ้านางจะไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง
ระหว่างเรา ผมเองก็ไม่อาจห้ามนางได้ แล้วท่านอาการอสคิดเห็นเช่นใดกับเรื่องนี้ล่ะ”

“เดียวก่อนสิแฟนธอม ฉันไม่ได้บอกว่าจะไม่ทำตามที่เราตกลงกันนะ” ซาเฟน่า
แก้ตัว “เพียงแต่เรื่องพวกนี้ต้องผ่านมติประชุมของสถาบันเบอร์ลินส์ก่อน” เจ้าหญิงมอง

เขาด้วยแวตาสงสัย “แล้วคุณแน่ใจหรือว่า ทางมหาวิทยาลัยเวลอเรโลจะรับฉันเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยน”

เมธัสโค้งกายให้ซาเฟน่าพลาฟพูดอย่างนอบน้อม “ในฐานะประธานสภานักศึกษาสูงสุดของมหาวิทยาลัยเวลอเรโล ยินดีต้อนรับเจ้าหญิงซาเฟน่า เอฟอาร์ควิซาร์ด เอ็มอาร์คออราเคล ไอร์ฟรอนีมาเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนจากทางสถาบันเบอร์ลินุส” ชายหนุ่มยืดกายขึ้นจนหลังตรง “และยังขอให้ท่านช่วยคัดเลือกนักศึกษาหญิงมาอีกแปดนาง เพื่อให้ครบกลุ่มทำงาน ส่วนเอกสารอื่นๆ ผมจะส่งไปให้อย่างเป็นทางการหลังจากที่กลับมาวิทยาลัยครับ”

ผู้คนรอบข้างล้วนตาค้างราวกับไม่เข้าใจในสิ่งที่แฟนร่อมกล่าว บางคนก็ฟังภาษาการูดำไม่ถนัดถึงกับต้องหันไปถามคนข้างตัวว่าตนเองแปลสิ่งที่แฟนร่อมเอ่ยมาถูกหรือไม่

ซาเฟน่าลืมหันไปถามเสียงตะกุกตะกัก “เดี๋ยวก่อนสิ เมื่อครู่ฉันได้ยินว่าคุณเป็น...”

“ผมเป็นประธานสภานักศึกษาสูงสุดของลอเรโล” เมธัสย้ำอีกครั้ง

เจ้าหญิงแห่งไอร์ฟรอนีรีบแย้ง “คุณเพิ่งจะเข้าสมัครเรียน แถมยังเป็นนักศึกษาระดับปีหนึ่งไม่ใช่หรือคะ แบบนั้นมันแปลกไปไหม”

คนทั้งหมดที่คิดเห็นตรงกันต่างหันไปมองแฟนร่อมที่กำลังเหี้ยมหยัดยิ้มมั่นใจ เมธัสไม่ต้องใช้วาจาอธิบายให้เยิ่นเย้อ เขาดึงบัตรนักศึกษาสีขาวออกมาจากปลอกแขนเวทีซึ่งด้านหลังบัตรมีสัญลักษณ์ของมหาวิทยาลัยเวลอเรโล และเมื่อเขาพลิกอีกด้าน ก็มีตัวอักษรสามบรรทัดที่ทำให้ผู้คนต้องมองจนตาค้าง

แฟนร่อม อาร์คบิวเดอร์ค่อมปานี การูดำ นักศึกษาชั้นปีที่ 1

ตำแหน่งประธานสภานักศึกษาสูงสุดของมหาวิทยาลัยเวลอเรโล

ศาสตราลือกเกอร์ 0/0

เมธัสพูดเสียงเนิบนาบ “ก็อย่างที่ทุกท่านได้เห็น ผมมีสิทธิ์ที่จะรับนักศึกษาแลกเปลี่ยนได้ตามต้องการนะครับ”

ดวงตาราชวีรบุรุษทอแววเหลือเชื่อ แต่เพียงวูบเดียวก็กลับมาสุขุมดังเดิม “ท่านช่างสามารถสรรหาเรื่องมากมายให้ผมได้ตกตะลึงไม่หยุดหย่อนจริงๆ” บุรุษเบื้องหน้าอมยิ้ม “แต่ทางสถาบันเราก็คงไม่เห็นเหตุผลที่จะส่งหัวหน้าทีมการ์ดैनประจําสถาบัน

และนักศึกษาที่มีความสามารถสูงอีกแปดคน ไปแลกเปลี่ยนความรู้กับทางมหาวิทยาลัย เวทลอร์โลนะครับ”

“ผมมิได้ต้องการเจ้าหญิงมาเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนอยู่แล้ว แต่บังเอิญนางรบเร้าอยากประลองกับผม” เมธัสยกไหล่ ก่อนจะพูดอย่างเฉยชา “พรานป้าอย่างผมถือคติว่า ถ้าไม่คิดล่าเหยื่อจะไม่เข้าป่าให้เหยื่อเป็นอันขาด” เขาเล่ารายละเอียดการแข่งขันที่เกิดขึ้น ทำเอาเจ้าหญิงหน้าเปลี่ยนสี แล้วค่อยตอกย้ำ “แต่ถ้าหากเจ้าหญิงไม่พอพระทัย คิดตระบัดสัตย์ที่ให้ไว้ พรานป้าอย่างผมก็จะถือว่าสงสารลูกหมาป่าตัวน้อยปล่อยมันกลับเข้าป่าไปก็แล้วกัน”

ผู้คนที่ต่างปากอ้าตาค้างอีกครั้ง เพราะซาเฟนาเองก็นับว่าเป็นนักรบเวทรุ่นเยาว์ที่มีความสามารถ แต่กลับพ่ายแพ้ให้แฟนธ่อมภายในไม่เกินสิบกระบวนท่าถึงสามครั้งรวด ถึงแฟนธ่อมจะบรรลุพลังเอ็นทรีขึ้นร่างจักรวาลและมีพลังเวทสูงเกินหนึ่งพันทองหัวมันดูผิดปกตินั้นไปแล้ว

ซาเฟนาที่หน้าแดงพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ฉันจะไปทำเรื่องขออนุญาตเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนกับผู้อำนวยความสะดวกสถาบันเดี๋ยวนี” เธอจ้องมองเขาอย่างขุ่นเคือง “แล้วสักวันฉันจะทำให้คุณรู้ว่า ฉันยังสามารถเก่งขึ้นได้มากกว่านี้”

ก่อนที่จะหญิงสาวจะสะบัดหน้าเดินจากไป ราชาวีรบุรุษก็ยกมือห้ามเธอไว้ “เดี๋ยวก่อนลิซาเฟนา ในเมื่อท่านแฟนธ่อมหยิบยกเรื่องการประลองขึ้นมาเยี่ยงนี้” บุรุษเบื้องหน้ายิ้มกว้าง “ทำไมเราไม่จัดการประลองเล็กๆ เพื่อให้ท่านแฟนธ่อมได้รับรู้ว่า ทางเราเองก็มีผู้มีความสามารถพอที่จะฝึกสอนนักศึกษาของสถาบันเบอร์ลินสละ”

ผู้คนที่ต่างตกตะลึงเพราะนึกไม่ถึงว่าการอสจะออกหน้าเพื่อรักษาเกียรติให้ซาเฟนาด้วยตนเอง ซึ่งนี่จะต้องเป็นศึกที่น่าจับตามองเป็นอย่างยิ่ง ทั้งหมดจึงหันไปซุบซิบกันอย่างครึกครื้น

เมธัสต้องแอบเกาศีรษะในใจ เฮ้อ ยังไม่ทันจะได้เอามาอยู่ใกล้ๆชั้น วิภากรรมขึ้นแรกก็มาซะแล้ว แบบนี้ถ้าจะให้เจ้าน้องชายสมหวังในรักจริง พวกเราสองพี่น้องไม่ต้องเป็นศัตรูกับคนทั้งไอซ์ฟรอนเลยเธอ

“ท่านราชาวีรบุรุษกรุณาใจเย็นสักนิด” บุรุษเผ่าอินทรีใบหน้าเข้มสมชายชาติวีรกรรมยาวประบ่าสีน้ำตาลเข้ม นัยน์ตาสีดำ ร่างกายล่ำสันสูงไล่เลี่ยเขา สวมชุดนักรบหุหรว ก้าวออกจากแถวออกมายืนด้านขวามือของอาคารอส “ท่านเป็นถึงผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค มิ

สมควรลงประลองกับแพนธ่อมที่ยังเยาว์วัย” บุรุษผู้นี้ยกมือซ้ายขึ้นตบอดังปึก “โปรดมอบหน้าที่ประลองให้ผม โมเลส เอพันเดอร์วึลส์ เอ็มมาติเซีย การสู้ด้วยเถิด”

‘รองหัวหน้ากิลด์อรุณรุ่งแห่งนาริสเซีย เป็นทั้งวีรบุรุษอันดับสองของยุคนี้ และแกรนด์การ์ดเดียนที่มีฝีมือสูงติดหนึ่งในสิบอันดับต้นของทวีปการูด้า ฉายา จอมขมังเวทสินะ’ เมธัสรู้ข้อมูลในหัวออกมา ‘ถ้าจำไม่ผิด ชายคนนี้สามารถใช้เวทมนตร์ได้เกือบทุกชนิด และเป็นหนึ่งในผู้ที่มีพลังเอ็นทลีสถึงขั้นร่างเขียนเหยียบเมฆ’

อาการออสมีสีหน้าตริกตรองครุ่นหนึ่งค่อยผกศึระะ “ถ้าเป็นคุณ ผมเองก็มั่นใจว่านี่คงเป็นศึกที่เหมาะสมกับท่านแพนธ่อมผู้มากปรีชา”

โมเลสโค้งกายด้วยอากัปกริยาน่าชม “ขอบพระคุณที่ท่านราชาวีรบุรุษมอบการประลองที่น่าสนุกนี้ให้ผมครับ”

‘ไอ้ ลดระดับความโหดลงให้ตั้งนิดนึง แบบนี้จะชนะได้ไหมนะ’ แม้จะเริ่มรู้สึกขี้เกียจ ทว่าเขากียังคงบันร่อยยิ้มรับ “แล้วผมจะได้รางวัลอะไรจากการเอาชนะคุณโมเลสล่ะครับ”

“ท่านขุนวังสรรค์ อาร์คิวิเดอร์คอมปานี” ทางตาโมเลสสั่นกระตุก ใบหน้าหล่อเข้มเผยวีรรอยแห่งโทสะ น้ำเสียงเริ่มดุดันขึ้น “การประลองกับผมคือการตัดสินใจว่าสถาบันของท่านมีคุณสมบัติสูงพอจะรับนักศึกษาแลกเปลี่ยนจากทางเราหรือไม่ครับ”

“เรื่องนั้นมันเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้ ผมบอกแล้วว่าถ้าเจ้าหญิงไม่มีพระประสงค์จะมาเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนกับทางมหาวิทยาลัยเวทลอเรโลก็ไม่ต้องมา” เมธัสพูดเสียงเข้ม “เพราะนี่มันเป็นแค่สัญญาเล็กๆ ที่ทางเจ้าหญิงมอบให้ผมเท่านั้น จริงไหมครับ เจ้าหญิงซาเฟน่า” เขาหันไปคลี่ยิ้มให้เจ้าหญิงที่มีสีหน้าบ่นยาก

ซาเฟน่าพ่ายหน้าพาลงตอบ “ใช่ และฉันกำลังจะติดต่อไปยังสถาบันเพื่อทำการยื่นข้อเสนอเรื่องนี้ เพียงแต่อาจารย์...”

อาการออสยกมือขวาขึ้นพุด “เรื่องนี้ซาเฟนามีต้องกังวลไป ยังไม่มันก็เกี่ยวข้องกับชื่อเสียงของสถาบันเราด้วย”

เมธัสเห็นสภาพของสาวน้อย ที่เพียงโดนสายตาอันอบอุ่นของราชาวีรบุรุษก็มีสีหน้าเชื่อฟังโดยไว เขาก็เริ่มมั่นใจแล้วว่าเจ้าหญิงคงยากจะต่อต้านอาการออสได้ ‘อิมส่งสัญญาณนี้จะหินกว่าที่คิด แบบนี้เจ้ายูชันนอกหักแน่นอน คงต้องเตรียมแผนการรองรับในอนาคตซะแล้ว’ เขาวีเคราะห์ภาพลักษณ์ของอีกฝ่ายที่งามสง่าเกินความจำเป็น และ

มีวามิตรตรงกับใจจริง ‘หรือจะชิงฆ่าราชวีรบุรุษทิ้งไปเลยดิเนะ เพราะชายคนนี้มีท่าที่ไม่ชอบมาพากลมากไปแล้ว’

ผลจากการเป็นสายลับ เขามั่นใจว่าหากบุรุษเบื้องหน้ากระทำจากใจจริง คงจะสมกับคำว่า *วีรบุรุษ* ทว่าหากเป็นเพียงการโกหกหลอกลวงผู้คนรอบด้านละก็ ชายคนนี้จะต้องเป็น *จอมมาร* ที่โค่นยากเป็นอันดับต้นๆ แน่ แต่เมื่อนึกถึงยูชันแห่งอันทราพิม เขาก็อดยิ้มขบขันตนเองมิได้

‘ชายคนนี้นัยน์หางไกลกับคำว่าโค่นยากอีกหลายขุม เราจะคิดมากไปทำไมเนะ ฮ่าๆ’

อาการอสหรัตามองมายังเขา “ท่านแฟนหอมตลกเรื่องได้รี”

“ไม่มีอะไรมาก เพียงแค่คิดถึงสหายเก่าผู้หนึ่งที่ทั้งแกร่งและสมบูรณ์แบบจนมิอาจจะเอาชนะได้เท่านั้น” เมธัสยกมือซ้ายชี้ไปยังโมเลสพลาถาม “คุณมีรางวัลใดที่เหมาะสมกับเวลาและแรงที่ผมต้องเสียเพื่อจัดการคุณหรือไม่ หากไม่มีก็จงถอยหลังไปซะ” โมเลสถึงกับชะงัก เพราะหากตนเองควักเงินหรือสิ่งของออกมา แล้วแฟนอ่อมบอกว่าให้คุณค่า เขามิเสียหน้าแยะหรือ บุรุษเผ่าอินทรีกลอตารอบหนึ่งก่อนจะเอ่ย “แล้วท่านไม่มีศักดิ์ศรีหรือความทะเยอทะยานของแกรนด์การ์ดึ้นเลยหรือไง”

“พอตีผมไม่สนจะเป็นแกรนด์การ์ดึ้นนะสิ จะนั้นพวกคำอ้างพรรคนั้นใช้กับผมไม่ได้หรอก”

“แล้วไม่คิดถึงเกียรติของนักรบเวทเลงจ์นรี” จอมขมังเวทถึงตาใส่อีกฝ่าย

“บังเอิญผมเป็นพรานป่า ที่ตอนนั้นบังเอิญมีตราอาร์คบิวเดอร์คอมปานี” แฟนอ่อมยิ้มพลาถพูด “หากจะให้แข่งกันกันจริง มาแข่งสร้างบ้านสร้างเมืองไม่ดีกว่าหรือ”

โมเลสผงะจนถอยหลังไปก้าวใหญ่ หากให้ไปแข่งสร้างบ้าน ในผืนปฐพีนี้คงไม่มีใครสู้แฟนอ่อมได้แล้ว เขาจึงทำได้เพียงกัดฟันแน่น เพราะตนตกอยู่ในสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออก

ในยามนั้น มีบุรุษวัยสี่สิบเศษเดินออกมาพลาถหัวเราะอย่างร่าเริง “ฮ่าๆ ข้ามิเคยเจอผู้ใดปากตรงกับใจเช่นนี้มาก่อน เอาเป็นว่าข้าขอเป็นคนกลางในเรื่องนี้ได้หรือไม่”

ทุกคนต่างมองไปยังบุรุษผู้มีร่างสูงสง่า ใบหน้าเปี่ยมไมตรี แววตาสดใส ชาวเผ่านกพิราบนาม แซม เอฟไวต์วิงส์ การู้ดำ ซึ่งคนในชนเผ่านี้ล้วนรักสันติสุข และเป็นผู้ที่ให้การเนติวีรบุรุษมากมายในแต่ละยุคสมัย

โมเลสรีบโค้งกายให้ชายคนนี้อย่างสุภาพ “ขอโทษที่ไม่ได้ไปทักทายท่านแซม ตั้งแต่ต้นนะครับ”

พอเมธัสได้ยินชื่อของอีกฝ่ายก็จดจำได้ในทันที เพราะชายคนนี้เป็นหนึ่งในสิบ มหาเศรษฐีแห่งการูต้า แม้จะมีทรัพย์สินน้อยกว่าลูเธอร์ ทว่าได้บริจาคและเปิดกองทุน การศึกษาให้นักศึกษาจำนวนมาก และเป็นผู้นำของกิลด์พ่อค้าที่มีชื่อเสียงในด้านดีไม่แพ้ลูเธอร์ ในบรรดารางวัลข้อคดีของแผ่นดินก็มีชื่อของชายคนนี้อยู่ในอันดับต้นๆ แต่ก็เป็นคนที่เขี้ยวลากดินในเรื่องธุรกิจ ไม่เคยให้ใครเอารัดเอาเปรียบได้ง่าย

แซมคลียมให้โมเลส “ไม่ต้องมากมารยาทหรอก ข้าเองก็เพิ่งจะเดินทางมาถึง เอาเป็นว่า...” มหาเศรษฐีหันมาพูดกับแฟนธอม “หากท่านขุนรังสรรค์ อาร์คบิดเดอร์ คอมปานีไม่รังเกียจ จะช่วยรับคำทำและใช้สิ่งนี้เป็นรางวัลได้หรือไม่”

ในมือขวาของมหาเศรษฐีได้ปรากฏมีดสั้นสี่เหลี่ยมหนึ่ง ผักมีดมีการแกะสลัก ลวดลายเอาไว้อย่างประณีต

“นี่คือมีดสั้นแห่งสายลม ระดับ 800 ผลึกทอง มีมันพล้งเวทหนึ่งแสน ทักษะ เวทสามทักษะ” แซมมีน้ำเสียงภาคภูมิใจ “ทักษะแรกสามารถใช้เวทลอยตัวได้ในทันที ด้วยความเร็วแปดสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ทักษะที่สองเทพวายุคลั่ง มีพลังทำลายอยู่ ประมาณสี่หมื่นหน่วย รัศมีโจมตีกว้างสามสิบเมตร” มหาเศรษฐีพลิกมีดไปมา “ทักษะ ที่สามผ่านภา มีพลังทำลายประมาณหนึ่งแสนหน่วย โจมตีเป็นเส้นตรงระยะสิบเมตร นับว่าเป็นของคู่กายที่สมควรสะสมไว้ละ”

นี่เป็นศาสตราภักเวทที่น่าใช้อย่างที่แซมกล่าว ด้วยความแกร่งระดับ 800 ผลึกทอง เรียกได้ว่ามีอาวุธน้อยชิ้นที่จะทนรับการโจมตีจากมันได้ ทุกคนจึงรีบมองไปยัง แฟนธอมเพื่อดูว่าเขาจะสนใจในของรางวัลชิ้นนี้หรือไม่

เมธัสส่ายหน้าพุดอย่างรำคาญ “ขอโทษทีนะ ของแบบนี้ผมไม่ต้องการหรอก เพราะผมไม่ได้คิดจะไล่ฆ่าใครสักหน่อย”

แซมถึงกับอึ้งค้าง เขากลืนน้ำลายไปอีกใหญ่ “ท่านขุนรังสรรค์ อาร์คบิดเดอร์ คอมปานี ท่านคิดว่ามีดสั้นเล่มนี้ด้วยค่าหรือไรกัน”

“หากมันเป็นของมีค่าจริง คุณแซมคงไม่นำมันมาเป็นของรางวัลหรอกครับ เพราะปกติพรานป่าอย่างเราเองก็ไม่นำอาวุธคู่กายไปลงขันเดิมพันกับใคร” ชายหนุ่มยิ้ม อย่างหนักแน่น “ฉะนั้นของแบบนี้ผมไม่ต้องการ”

แซมผงกศีรษะ “นับว่าข้ามีความคิดตื่นเขินยิ่งนัก หากเป็นแบบนี้ข้าขอใช้สิ่งนี้เป็นของรางวัลแทนก็แล้วกัน” แซมหยิบของชิ้นใหม่ออกมาจากปลอกแขนขวา มันเป็นไม้คทาเวทลึกลึกลาสี “นี่คือไม้เท้าจตุรธาระดับ 820 ผลึกทอง มีทักษะเวทถึงสี่ธาตุ” มหาเศรษฐีแจกแจงอย่างภาคภูมิใจ “ได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ สามารถร่ายพร้อมกันถึงสี่สาย และแต่ละสายยังมีแนวทางการทำลายที่แตกต่างกัน อีกทั้งยัง...”

“ไม่ต้องอธิบาย ของแบบนี้ผมก็ไม่ต้องการ เพราะผมเป็นผู้ใช้พลังเอ็นทลี มีได้ต้องการอุปกรณ์พลังเวทช่วยๆ ให้มาถ่วงมือถ่วงเท้า หากอีกฝ่ายเลิกล้ำในพลังเวทจริงมือขวาของผมข้างนี้ก็พร้อมจะทำลายมันอยู่แล้ว” เมธัสตัดบทพร้อมกับชูมือขวาที่เคยทำลายเวรด์ของผู้อำนวยความสะดวกได้ในหมัดเดียว

แซมหน้าซีดในบัดดล ดวงตาทอแววชุ่มน้ำ เข้มปากแน่น พอเก็บไม้คทาเสร็จมือขวาก็ตึงตาคโหล่งดงามออกมาเล่มหนึ่งพลางพูด “นี่คือศาสตราเอ็นทลีระดับ 850 ผลึกทอง ความแกร่งและความคมของมัน...”

พริบ!! มีกระเป๋าสลักใส่ผุดออกจากมือขวาของแฟนอ่อม

“นี่คือศาสตราเอ็นทลีบริสุทธิ์ระดับ 1,250 ผลึกทอง” เมธัสตัดบทอีกครั้ง “มันกำลังรอให้ผมไปค้นหาแร่ที่มีคุณภาพมากพอมาหล่อหลอมมันต่อจนเป็นเทพศาสตราเอ็นทลี”

“เฮอะ!!” แซมที่เสียหน้าหันหลังลากเท้ากลับเข้าฝูงชนอย่างฉับไว

เมธัสเก็บศาสตราเอ็นทลีเข้าไปในร่าง ‘เฮ้อ จะว่าไปแล้วยุคของอัศวินและการต่อสู้ก็มักควบคู่ไปกับการประลองเพื่อเกียรติยศนี่นะ เวิร์ด เกิดมีใครอ้าง...’

“ถ้าเช่นนั้นผมขอประลองโดยการไม่พึ่งพาศาสตราเอ็นทลี ศาสตราล็อกเกอร์ ศาสตราผลึกเวท โมเลกุลพลังขึ้น “เพื่อให้การต่อสู้ของพวกเราเห็นเพียงการใช้พลังเอ็นทลีและวิชาเวทที่คุณมั่นใจเท่านั้น อีกทั้งนี่มิใช่การต่อสู้เพื่อศักดิ์ศรีของแกรนด์การ์ดเดียนหรือนักรบเวท” บุรุษผู้นี้ชูมือซ้ายที่กำแน่นขึ้นสูงระดับอก “หากแต่เป็นความกล้าหาญที่ไม่กลัวว่าตนเองจะแพ้ฝ่ายต่อผู้แข็งแกร่งกว่า ในฐานะของประธานสมาคมนักศึกษาสูงสุดของมหาวิทยาลัยเวทลอร์โล...”

‘มาจนได้’ ชายหนุ่มเหนื่อยใจขึ้นมาทันที

“หากท่านขุนวังสรรค์ อาร์คบิวเดอร์คอมปานีไม่ตอบรับการประลองนี้” โมเลสมีสีหน้าจริงจัง “ผมจะถือว่าคุณที่เป็นเหมือนตัวแทนของมหาวิทยาลัยเวทลอร์โล ทั้งตลาด

เขลา อ่อนแอ และไร้ซึ่งศักดิ์ศรีของการเป็นประธานสถานศึกษาครับ”

เมธัสโดนใจจุดที่ยากจะปฏิเสธเลยต้องคิดหนัก ‘อืม ถ้าจำไม่ผิด ในกฎระเบียบจะมีวรรคที่ว่า สมาชิกสถานศึกษาห้ามทำชื่อเสียงสถาบันเสื่อมเสียเป็นอันขาด’ เขาคิดถึงประเด็นสำคัญ ‘หากกระทำผิดจะถูกสั่งพักการงานและโดนยื่นเรื่องเข้าที่ประชุมภายในสามวัน เพื่อทำโพลให้นักศึกษาทั้งสถาบันช่วยกันพิจารณาว่า สมควรจะถอดถอนผู้ที่กระทำผิดออกจากตำแหน่งหรือไม่’

ครั้นเมธัสกวาดตามองไปด้านซ้ายก็เห็นสตรีชาวเหี้ยมคนหนึ่ง ทำให้เขาต้องเลิกคิดถกถกยับยั้งในทันใด ‘นั่นรูนีที่เป็นประธานชั้นปีสาม เฟรีเนีย เอฟอาร์คแองเจิ้ล เอ็มไวต์ไนท์ การดำ นีน้า’ เธอมีใบหน้านางงามขาวเนียน ดวงตากลมโตดำเข้ม ผมสีน้ำตาลเข้มยาวจดเอว สวมชุดเครสเกะอกสีขาว กระโปรงยาวจดข้อเท้า ผ่าคลุมไหล่สีทองลายดอกไม้ รองเท้าส้นสูงสีขาว ดูสง่างามสมฐานะเจ้าหญิงอันดับสองของประเทศฟริซานเนีย ‘ท่าทางเราจะไม่เสียไม่ได้แล้วสินะ’

เฟรีเนียเดินเข้ามาเอ่ยอย่างจริงจัง “คุณโมเลสคะ การใช้วาจาเยี่ยงนี้ออกจะกล่าวเกินเลยไป แคมขุนรังสรรค์เองก็ยังเป็นเพียงเด็กปีหนึ่ง” เธอพูดด้วยน้ำเสียงตำหนิ “เหตุใดคุณซึ่งเป็นวีรบุรุษแห่งการดำถึงคิดจะใช้ประสบการณ์ที่สูงกว่าเอาเปรียบขุนรังสรรค์ล่ะคะ”

ความพ่ายแพ้ของแฟนร่อมย่อมถือเป็นความปราชัยของมหาวิทยาลัยเวทลอเรไลด้วยเช่นกัน ถึงนี่จะเป็นการต่อสู้ต่างชั้นจนไม่น่าจะนับเป็นเรื่องเสียเกียรติ แต่ในกรณีของแฟนร่อมที่เป็นนักศึกษาปีหนึ่งจะแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง เพราะทุกคนจะนิพนธ์ว่า นักศึกษาทั้งสถาบันเป็นพวกไร้ปัญญาและความรับผิดชอบ ที่ดันปล่อยให้เด็กปีหนึ่งซึ่งยังไม่ทันจะเข้าเรียนขึ้นมารองตำแหน่งอันทรงเกียรติ

โมเลสยิ้มพลางโค้งกายให้เฟรีเนีย “ขอประทานอภัยพะย่ะค่ะ แต่ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นประธานสภาของสถาบันอันดับสองของโลก ย่อมต้องมีศักยภาพที่ยอดเยี่ยม” บุรุษผู้นั้นเงยหน้าขึ้น “หากท่านขุนรังสรรค์พ่ายแพ้ต่อผมจริง ย่อมเป็นการบอกโดยนัยว่า ทางมหาวิทยาลัยเวทลอเรไลเริ่มตกต่ำลงอย่างที่เขาสื่อกัน ซึ่งในทางตรงกันข้าม หากท่านขุนรังสรรค์ได้แสดงฝีมือให้เป็นที่ประจักษ์ ย่อมเป็นการลบข้อวิจารณ์ไปในตัว กระหม่อมกล่าวถูกต้องไหมขอรับท่านเฟรีเนีย”

เฟรีเนียสับัดหน้าเดินมาอยู่ด้านซ้ายของแฟนร่อม แล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้ไหล่

ชายของเขาพลางกระซิบ “ท่านประธานคิดเห็นอย่างไรคะ สู้ได้หรือไม่” เสียงของเธอเริ่มจริงจังขึ้น “ตอนนี้คุณปฏิเสธอีกไม่ได้แล้วนะ เพราะนี่คือศักดิ์ศรีของสถานะที่คุณอยากได้ และคุณยังเป็นคนก่อเรื่องนี่ขึ้นมาเอง” เจ้าหญิงเหยี่ยวหันหน้ากลับไป “ฉะนั้น คุณจะต้องแก้ไขมันให้ถูกต้อง ไม่อย่างนั้นพวกฉันจะไม่ให้อภัยคุณเป็นอันขาดท่านประธาน”

“ถ้าเป็นแบบนี้ ผมก็คงต้องรับคำท้านี้ในฐานะประธานสภาสินะ” แพนธ่อมมองโมเลสพร้อมกับกระตุกยิ้มเล็กน้อย “เชิญคุณตามผมมา แล้วหวังว่านี่จะเป็นศึกที่ดีระหว่างเรานะครับ คุณโมเลส”

โมเลสหัวเราะอย่างหัวเราะหาญก่อนจะเอ่ย “ผมรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ท่านขุนรังสรรค์ อาร์คบิวเดอร์คอมปานียอมตอบรับคำท้าอย่างลูกผู้ชายเสียทีนะครับ”

ผู้คนทั้งหมดต่างเดินตามหลังสองนักสู้ที่จะทำให้อินนี้ดูเดือดขึ้น โดยไม่รู้เลยว่ามันจะจบลงอย่างไรที่ไม่มีใครคาดคิด

ในสนามการเคียวที่มีขนาดใหญ่เท่ากับตอนแพนธ่อมต่อสู้กับเจ้าหญิงซาเฟน่า

การประลองระหว่างแพนธ่อมกับโมเลสเริ่มต้นขึ้นอย่างฉับไว โดยในครั้งนี้มีการถ่ายทอดให้ผู้ชมทั่วโลกได้ดูอย่างสนุกสนาน

โมเลสสวมกับฉายาจอมขมังเวท ถึงพลังเอ็นทลิจจะแพ้แพนธ่อมอยู่ชั้นหนึ่ง ทว่าด้วยวิชาเวทประจำตัว ก็สามารถเร่งความเร็วของร่างกายได้เทียบเท่ากับแพนธ่อม อีกทั้งยังมีท่วงท่าที่งดงาม

แพนธ่อมสะบัดผมดูจะเส้นนับล้านเส้นฟาดใส่อีกฝ่ายที่อยู่เบื้องหน้า ทว่าร่างกายของโมเลสที่ควรจะต้องกลับหายใจไปอย่างกะทันหัน แล้วปรากฏขึ้นด้านซ้ายมือห่างจากจุดเดิมประมาณห้าเมตร

“นี่สินะ เวทปีกสายฟ้าที่น่ากลัวของชายคนนี้” เมธัสนึกถึงประวัติของอีกฝ่าย

เวทประจำตระกูลธันเดอร์ริงส์ หรือเวทปีกสายฟ้า ที่ทำให้บรรพบุรุษของโมเลสได้รับนามสกุลนี้มา เป็นเวทหลบหนีอัตโนมัติประเภทหนึ่ง ซึ่งพอร้ายออกมาจะมิงเวทสีฟ้าเข้มหมุนเวียนอยู่รอบร่าง เมื่อโดนศัตรูโจมตี ร่างกายของผู้ร้ายจะหายไปปรากฏขึ้นในจุดที่ปลอดภัยซึ่งอยู่ห่างจากจุดเดิมในระยะห้าเมตร โดยวิชาเวทนี้สามารถใช้ได้สูงสุดเก้าวงเวท

เมื่อวงใดหายไปก็สามารถร้ายออกมาเสริมได้เรื่อยๆ จัดว่าเป็นวงเวทประจำ

ตระกูลที่น่าสะพรึงกลัวประเภทหนึ่ง แต่เมธัสเคยชินกับบุรุษที่ใช้ทักษะแบบนี้มาแล้วจึงรู้สึกเฉยชา เพราะหนึ่งวงใช้พลังเวท 20 ทอง โมเลสมีพลังเวทอยู่ที่ 820 ทอง 90 เงิน 41 ทองแดง ส่วนสต็อกเวทมีความจุ 400 ทอง ฉะนั้นชายคนนี้จะมียอดพลังเวทได้สูงสุด 2,820 ทอง 90 เงิน 41 ทองแดง อย่างมากก็หลบการโจมตีของเขาได้ไม่เกินหนึ่งร้อยครั้ง เพราะโมเลสยังต้องใช้เวทอื่นเพื่อโจมตีเขา

‘สงสัยเราคงต้องเล่นไม้นี้ละนะ ฮีบ!!’

เมธัสที่เพิ่งโจมตีพลาด พุ่งกายไปหาโมเลสจากด้านซ้ายด้วยทักษะเท้าวายุคลั่ง พร้อมกับสะบัดฝ่ามือที่บรรจุพลังธาตุทอง อัดกระแทกศีรษะจอมขมังเวท ทว่าอีกฝ่ามือก็หายตัวหายไปอีกครั้ง ซึ่งในครั้งนี่เมธัสได้ขว้างบอลพลังเว้งว้างไปยังด้านขวามือ ทำให้โมเลสที่เพิ่งจะปรากฏตัวต้องหายตัวต่อไปอย่างฉับพลัน แต่เขาก็ไม่รอช้ารีบพุ่งร่างไปยังด้านหลังท่าก้าวพร้อมกับใช้เท้าซ้ายเตะเศษหินที่พื้นทั้งหมดควาออกไปรอบด้าน

ฟ้าว!! โมเลสที่เพิ่งจะปรากฏตัวต้องหายตัวไปอีกครั้ง เพียงชั่วพริบตา สีหน้าของจอมขมังเวทหนุ่มก็เริ่มซีดเผือด

ใช่!! เมื่อร่างกายหายตัวด้วยทักษะเวทเพื่อหลบการโจมตี วงเวทปีกสายฟ้าจะทำการดูดพลังเวทเข้าไปเติมวงเวทที่ลดลงเอง ซึ่งปกติแล้วโมเลสจะใช้เวทบนหัวควบคู่กับศาสตราลือกเกอร์ที่ไม่ต้องเสียเวลาดึงสมาธิโคจรกระแสนเวทลงวงเวทที่ลักเอาไว้ แค่ออกแรงสะบัดอาวุธในมือเพียงครั้งเดียว ศัตรูที่กำลังโจมตีอยู่จะต้องโดนอัดจนกระเด็นไปอย่างมิต้องสงสัย

ท่าทางการที่ต้องร้ายเวทเองนั้น ย่อมมีอาจจะใช้เวทโจมตีกลับได้ในทันใด เพราะช่วงที่ร่างหายตัวไปปรากฏขึ้นที่จุดใหม่ โมเลสก็มีอาจทราบชัดว่าศัตรูอยู่ที่จุดใดเช่นกัน

หากกลยุทธ์หายตัวแล้วโจมตีอย่างฉับพลันนี้ถูกใช้กับศัตรูที่ด้อยกว่า ขยับร่างได้ไม่รวดเร็ว และมัวแต่ตกตะลึง โมเลสย่อมเป็นผู้ชนะอย่างมิต้องสงสัย แต่กับแฟนธอมที่เคลื่อนไหวไปมาไร้ร่องรอย และโจมตีมัวช้าเป็นวงกว้าง เวทปกป้องเลยกลายเป็นภาระที่คอยดูดพลังเวทไปโดยปริยาย

โมเลสได้แต่กัดฟันหยุดใช้เวทประจำตระกูล แล้วอาศัยวิชาเวทอีกบทเสริมความแกร่งให้ร่างกาย สองมือชูขึ้นสูงสร้างกระบี่เวทสีทองขนาดใหญ่ยาวกว่าห้าเมตรออกมา ฟาดฟันใส่แฟนธอม

ชายหนุ่มมิได้หลบเลี่ยง หากแต่สละบดเส้นผมขึ้นต้านรับตาดังแกึ่ง ส่วนมือขวาปล่อยบอลพลังเว็ววังออกมาลูกหนึ่งโยนใส่กลางหน้าอกของจอมขมังเวทจนเกิดเสียงดังตึง

โมเลสลอยละลิวด้วยแรงอัดกระแทกของพลัง สองเท้าเตะใส่อากาศพวยร่างให้ลอยขึ้นสูง ปากร่ายเวทพร้อมกับขว้างดาบเวทในมือ เปลี่ยนมันให้เป็นฝนเข็มห้าหนึ่ง แพนธ่อมถลันร่างหลบออกไปด้านขวาพร้อมกับสละบัตรศิระให้เส้นผมลอยขึ้นไปต้านรับฝนเข็มจนเกิดเสียงดังกึ่งถี่รัว พอฝนเข็มสลายหมด เขาก็ยัมพลงตะโกนถาม “อ้าว หยุดหายใจได้แล้วหรือครับคุณโมเลส ผมนี้กว่าคุณเป็นคนที่มีดีแต่หนีซะอีก”

โมเลสที่ร้ายเวทอยู่กลางอากาศถึงกับหน้าบึ้งตึง แต่อีกฝ่ายไม่สนใจจะต่อปากต่อคำ เขาประสานมือเพียงครั้งเดียวก็ทำให้เกิดวงเวทสีน้ำตาลเข้มขึ้นทั่วร่าง “ท่านขุนรังสรรค์ช่างมีวาจาคมคาย ทว่าท่านที่ใช้ผมสละบดไปมาเยี่ยงนี้ ไม่เวียนหัวบ้างหรือครับ”

“ก็ออกจะตลាយเล็กน้อย” เมธัสโคลงศิระไปซ้ายทีขวาที ก่อนจะพูดย่างเบือหน่าย “แต่นั้นเป็นเพราะต้องคอยมองหาลูกนกขี้ก๊ากวี่ที่ชอบบินหนีละนะ”

“นี่ท่าน!!!” โมเลสโกรธจนหน้าผากมีเส้นเลือดปูดขึ้น

ทว่าสำหรับสาว ๆ แห่งลอเรไลที่ได้รับรับเชิญให้มาร่วมงาน ล้วนอยากปรบมือให้วาจาของแพนธ่อมเป็นอย่างยิ่ง แต่พวกเธอก็ยังต้องวางท่าให้มีมารยาทสมกับเป็นลูกหลานของเชื้อพระวงศ์หรือขุนนางใหญ่ จึงมิอาจจะเบิดเสียงหัวเราะที่ซ่อนเอาไว้ในใจออกมา

“หรือว่าผมจะต้องออมมือใช้พลังเอ็นทลีเพียงชั้นร่างเขียน และไม่ใช้เส้นผมที่อัดพลังเอ็นทลีจนแข็งแกร่งเท่าศาสตราเอ็นทลี 1,000 ผลึกทอง” แพนธ่อมใช้สองมือรวบผมที่ยาวสลวยไปด้านหลัง ก่อนจะเหยียดยิ้ม “คุณถึงจะกล้าลงมาต่อสู้นะ ประชิดมากกว่านี้”

พอกว่าจบเขาก็ลดพลังลงจนผมที่เปลี่ยนเป็นสีทองกลับมาเป็นสีดำดังเดิม เป็นการบอกโดยนัยว่า เขาได้ลดพลังเอ็นทลีที่ป้องกันกายไปชั้นหนึ่ง

โมเลสโกรธจนตาเขียว เขาตะเบ็งเสียงดังก้อง “ในเมื่อรันทาที่พ่ายแพ้แบบนี้ก็จงเตรียมตัวเตรียมใจแพ้ได้เลยแพนธ่อม!!!”

ฟ้าว!! เพียงชั่วพริบตา ร่างของโมเลสก็มาอยู่ข้างแพนธ่อม เขาต่อยหมดขาที่มี

วงเวทมากมายกำลังเปล่งแสงเจิดจ้าไปทั่วทั้งแขน

แฟนธ่อมเอนตัวไปทางซ้ายหลบหมัดที่ทอด้าน สองเท้าพาร่างขนานไปกับหมัดขวาของอีกฝ่ายพลางสะบัดฝ่ามือขวาไล่ใบหน้าที่ของโมเลสอย่างฉับไว ทว่าก่อนที่จะฝ่ามือพิฆาตจะกระทบถูกเป้าหมาย วงเวทจำนวนมากบนแขนขวาของโมเลสพลันคลายออกกลายเป็นวงแหวนหลายสิบวงที่ปล่อยเส้นแสงนับร้อยออกมารอบด้าน แต่เมธัสคิดเลกชีวิตกับอีกฝ่าย จึงยังคงฟาดมือขวาต่อไป ทว่าจังหวะนั้นโครงร่างของจอมขมังเวทกลับหายไปอีกครึ่ง

“เจ้าหลงกลแล้ว” มีเสียงดังมาจากด้านบน เมธัสเงยหน้าขึ้นเห็นโมเลสลอยตัวอยู่ที่เดิม กำลังคลี่ม้วนหยันพลางตะโกน “นี่คือเวทไม้ตายใหม่ของเรา เวทไร้ชีวิตจำกัด!!”

พอสิ้นวาจา เส้นแสงนับร้อยที่ได้ปะทะกับร่างของแฟนธ่อมก็เปล่งแสงสีทองและเกาะติดตามร่างกาย ส่วนโมเลสชักหมัดขวากลับ ทว่าวงแหวนที่เปล่งออกมานั้นยังอยู่ที่เดิม และเริ่มรวมตัวกันจนคล้ายท่อเหล็กเส้นหนึ่ง จากนั้นมันก็ขยายใหญ่ขึ้นอีกเท่าตัว พร้อมกับดูดทุกสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าดูดเครื่องดูดฝุ่นขนาดใหญ่

เมธัสเข้าใจโดยพลัน ‘หรือว่าเมื่อครู่เป็นแค่เวทจับเป้าหมายเหมือนปืนในเปอร์’ โมเลสตะโกนพร้อมกับชักหมัดลอดผ่านท่อเวทที่อยู่เบื้องหน้า “เวทหายนะ!!!”

แวบ!! หมัดขวาที่ชักผ่านท่อเวทขนาดใหญ่ ได้ปล่อยลำแสงสีทองพุ่งเข้าใส่ศีรษะของแฟนธ่อมด้วยความเร็วระดับเสียง

ผู้คนที่อยู่นอกสนามล้วนเห็นว่าพลังเวทของโมเลสหายไปจนเกือบหมด ตั้งแต่ท่าปล่อยวงแหวนลำแสงขนาดเล็กจนถึงปัจจุบันได้กินพลังเวทไปแล้วถึง 1,200 ทอง จนตอนนี้โมเลสเหลือพลังเวทเพียง 18 ทองเศษเท่านั้น

เมธัสทดลองทะยานร่างหลบด้วยทักษะเท้าวายุคลั่งก็พบว่า ลำแสงนั้นติดตามมาอย่างแม่นยำ และไม่มีทางที่เขาจะหลบหลีกมันได้ทัน แม้จะสร้างพื้นดินขึ้นมาต้านรับ ทว่ามันกลับทะลวงผ่านเหมือนไม่มีอะไรขวางกั้น

เขามิอาจทดลองใช้วิธีอื่นแก้ไขได้อีกต่อไป เพราะมันมาถึงใบหน้าที่ของเขาแล้ว ชั่วพริบตานั้นเมธัสรีบเลื้อยออกจากปากพร้อมกับท่องทักษะช่วยชีวิตในใจสุดกำลัง ‘สลายพลังทิพย์’

พริบ!!! ลำแสงสีทองสลายไปในพริบตา ทำเอาผู้คนทั้งหมดที่เห็นต้องงุนงงกับวิชาลึ้นของแฟนธ่อม

โมเลสอัปากค้าง พิมพ์าดุจคนเสียสติ “ทำไมมันไม่ทำงาน นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

แฟนธ่อมแลบลิ้นเลียริมฝีปาก แล้วพูดอย่างเบื้อหน่ย “น่าเสียดายนะที่ลิ้นของผมดันมีวิชาลับประจำตระกูลเอาอยู่”

โมเลสโพล่งถาม “นี่เจ้าใช้เวทอะไร”

อีม ถึงคราวก่อนจะไม่ไปมาก แต่ยังมีแสงสีใช้ลงตา คราวนี้ก็ควรจะ...’ เขากระตุกยืมพลาตตอบ “นี่คือพลังขี้มี้ที่ใช้กินทักษะเวททุกชนิด” ชายหนุ่มยกไหล่พร้อมกับพูดต่อ “น่าเสียดายนะ ที่เวทของคุณรสาชาติกร่อยไปนิด ผมนึกว่าจะเข้มข้นกว่านี้สักหน่อย ไม่น่าใช้ให้เปลืองแรงเลย หึๆ”

ผู้คนที่มองอยู่ต้องพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า

‘เฮ้ย!! พลังเวทของแกไม่ลดเลยนี่หว่า สรุปมันเปลืองตรงไหนพอนั้น’

เวลานี้มีคนสี่คนอยู่ในห้องประชุมส่วนตัว

“พี่ใหญ่ ท่านเคยเห็นวิชาเวทขี้มี้บ้างไหม” บุรุษที่สวมหน้ากากหมายเลขสองหันไปผู้เป็นมองพี่ใหญ่

พี่ใหญ่นั่งกอดอก ส่งเสียงอึมยาวนาน แล้วค่อยตอบอย่างหนักใจ “ข้าเองผ่านชีวิตมายาวนาน เรียนรู้อะไรมาก็มาก แต่ไอ้วิชาเวทแบบนี้ ข้าไม่เคยเจอมาก่อน โลกของเราในช่วงกว้างใหญ่จริงๆ เฮ้อ...”

เหล่าพี่น้องแห่งเก้าบาปต้องประเมนแฟนธ่อมกันใหม่อีกครั้งว่า จะจัดการกิจแบบไหนถึงจะสังหารแฟนธ่อมได้จริง

แฟนธ่อมขี่มือขาไปยังโมเลส “คุณยอมแพ้หรือยัง”

จอมขมังเวทได้แต่สลายพลังเวทพร้อมกับพุงกายลงสู่พื้น “ช่วยไม่ได้ ในเมื่อเป็นแบบนี้ข้าคงต้องสู้กับเจ้าด้วยพลังเอ็นทลีเท่านั้น ยาก!!!”

เมธัสที่อยู่ห่างจากอีกฝ่ายรีบใช้ทักษะหมิ่นขุนเขาพุ่งเข้าหาอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว ทว่าพริบตานั้นเขากลับรู้สึกได้ว่ามีอะไรบางอย่างแปลกไป จึงต้องรีบตะโกน “ช้าก่อน โมเลส!!”

“ช้าไม่รอแล้ว” โมเลสพุงกายดุจลูกธนูทะลวงเข้าหาร่างของแฟนธ่อม

แฟนอ้อมมีอาจหุ่ยตรงจึงได้แต่ฟันมือขวาไปเบื้องหน้า

บีก!!! มือขวาของโมเลสกระแทกใส่หน้าอกของแฟนอ้อม ทว่ามือข้างนั้นกลับ
แตกสลายเป็นผุยผง รวากับกลายเป็นมนุษย์ทราย

ส่วนมือขวาของแฟนอ้อมกลับทะลวงร่างของโมเลสได้ง่ายดุจชกใส่อากาศ
เจ้าของร่างมองคู่มือกับหน้าอกของตน ทว่าก่อนที่จะทันกล่าวสักครั้งคำ ร่างก็สลายเป็น
ละอองแสงหายไปอย่างฉับพลัน

ผู้ชมทั้งหมดที่เห็นต่างพากันแปลกใจ เพราะมันพลังเอ็นทรีของแฟนอ้อม
ไม่ลดลงแม้แต่น้อย ส่วนของโมเลสกลับแตกสลายราวกับปะทะใส่ร่างของผู้ที่มีพลัง
เอ็นทรีสำเร็จถึงขั้นร่างโลก

เหล่าผู้ชมต่างหันไปมองหน้ากัน

“ผลแบบนี้มันเหมือนกับศาสตราล็อกเกอร์ระดับต่ำกว่า 1,000 ผลึกทอง ปะทะ
ใส่ศาสตราล็อกเกอร์ที่ระดับสูงกว่า 1,000 ผลึกทองเลยนี่นา”

“ไม่ มันต้องมากกว่า 2,000 ผลึกทองเลยต่างหาก เพราะหากต่างกันแค่หนึ่ง
หลักชั้นพัน¹ มันต้องไม่แตกต่างกันขนาดนี้ ตามประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้ หากพลังของ
ศาสตราล็อกเกอร์ห่างเกินสองหลักชั้นพัน ศาสตราที่อ่อนด้อยกว่าจะกลายเป็นผุยผง”

คงมีเพียงเมธัสที่รู้ตัวดีว่า มันหลุดออกมาอีกแล้ว

‘เฮ้อ ออกมาที่เล่นเอาเราไม่ได้ออกแบบนี้ ลู่อายออกมาจะดีกว่าไหม แบบนี้เกิด
มีใครขอให้เราอดเจ้าพลังนี้ต่อหน้า เรามีลำบากแยะเธอ สงสัยต้องเตรียมแผนสำรอง
เอาไว้ซะแล้ว’

เหล่าราชาที่ชมการประลองมาตั้งแต่ต้นต่างยกมือกุมขมับกันถ้วนหน้า

“เมื่อก็มีสัญลักษณ์ตราอาร์คโผล่ออกมาไหม”

“ไม่เห็นเลยนะ แต่ที่แน่ๆ พลังใช้มันนั้นอะไรกัน ข้าไม่เคยอ่านเจอหรือเห็นมา
ก่อนเลย”

“หรือมันจะเป็นพลังสายใหม่ที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าพลังเอ็นทรี”

¹ หลักชั้น หมายถึง ระดับของผลึกทอง ซึ่งทุก 1,000 ผลึกทองจะเท่ากับหนึ่งหลักชั้นพัน ใน
กรณีที่เกิดหลักหมื่น หลักแสนจะคิดอีกแบบหนึ่ง เช่น หลักชั้นหมื่น หลักชั้นแสน เป็นต้น

ท่ามกลางความอลหม่านของเหล่าราชา คงมีเพียงฮากันน่าที่ยิ้มไม่หุบ ในใจนึก ยินดี ‘อ่าๆ ดินะที่ข้ายอมหักดิบกับเจ้าบ่าวที่เหลือ ไม่จั้นข้าอดได้เด็กคนนี้นะเน่’

ถึงกระนั้นเพื่อความกลมเกลียวของหมู่คณะ ฮากันน่าก็รีบป้อนหน้าเคร่งเครียด มองไปยังแมชคอฟ “เจ้าผู้มีพลังอาร์คิวชาร์ดที่มีเวทนับไม่ถ้วนอยู่ในตัว รู้เวทใดที่มีผล แบบนี้บ้างไหม”

“ข้ายอมมีเวทสลายพลังเวท แต่มันต้องใช้พลังเวทเป็นตัวขับเคลื่อนการทำลาย” แมชคอฟมีสีหน้าครุ่นคิด “หากจะทำโดยไม่ต้องใช้พลังเวทของตน ก็ต้องจัดเตรียม คริสตัลเวทซึ่งทำมาจากผลึกเวทหายากมากมายจนได้ไม่คุ้มเสีย” มหาราชาไอซ์ฟรอน โส่ายหน้าพูดอย่างเหนื่อยใจ “มันไม่มีทางใช้อย่างๆ แบบนี้หรอก”

ฮากันน่าเห็นสีหน้าตกตะลึงของราชาทั้งหมดแล้วได้แต่แอบหัวเราะอย่างสะใจ ทว่ายังคงพึมพำเบาๆ “เอาเป็นว่าเรื่องของแฟนธ่อมเรายังไม่ต้องคิดมาก เพราะเด็ก คนนี้มีแววสร้างสรรค์มากกว่าการทำลาย” มหาราชากรูต้ายิ้มกว้าง “ถ้าไม่เชื่อ เดี่ยวข้า จะพาพวกเจ้าไปดูสิ่งหนึ่ง แล้วจะรู้สาเหตุที่ข้าแต่งตั้งเขาเป็นขุนวังสรรค์”